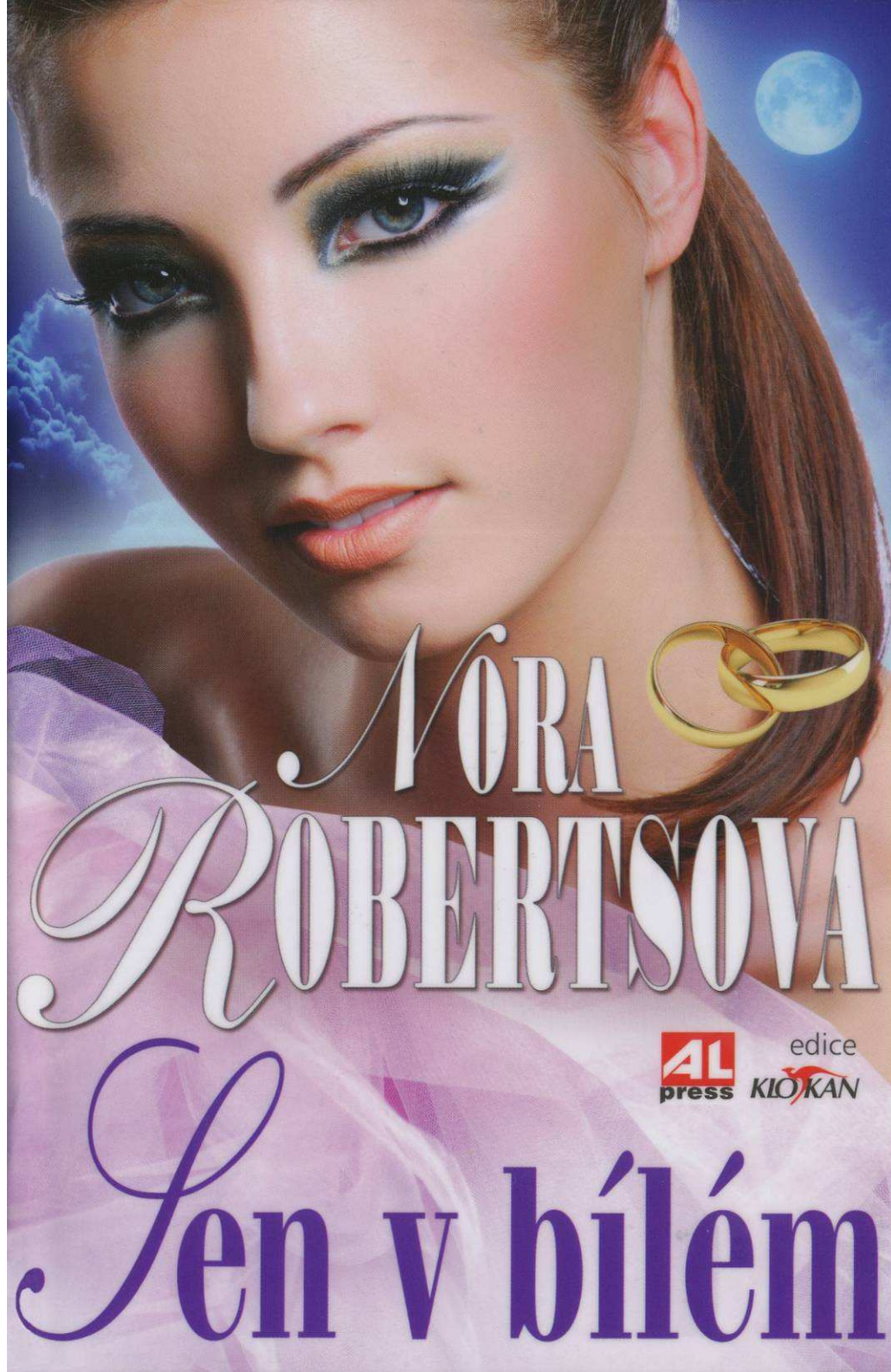

NORA
ROBERTSOVÁ

AL press edice KIOKAN

Len v bílém

MÓRA
ROBERTSOVÁ

Len v bílém

Copyright © 2009 by Nora Roberts

Translation © Eva Konečná, 2010

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Vision in White

přeložila Eva Konečná

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2010

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první

ISBN 978-80-7362-838-3

Jedna svatba týdně ještě není zárukou romantiky...

*Danovi a Stacii.
Jasonovi a Kat.
Za všechny ty chvíle.*

Sved' mou mysl, a můžeš mít mé tělo. Najdi mou duši,
a jsem navždy tvá.

– ANONYM

Není to pouze podoba, co je na ní cenné... ale asociace
a pocit blízkosti, jež jsou její součástí... fakt, že
skutečný obraz osoby je zachycen navždy!

– ELIZABETH BARRETT BROWNINGOVÁ
(O fotografii)

ÚVOD

Mackensie Elliotová měla ve svých osmi letech za sebou už třináct manželství. Provдалa se za každou ze svých tří nejlepších kamarádek – jako ženich i nevěsta –, bratra jedné z nejlepších kamarádek (přes jeho protesty), dva psy, tři kočky a králíka.

Nespočtu dalších svateb se zúčastnila jako dvorní dáma, družička, družba, svědek či kněz.

Ačkoliv žádné manželství nevydrželo déle než jedno odpoledne, rozchody vždy probíhaly v přátelském duchu. Pomíjivost manželství nebyla pro Mac žádným překvapením, každý z jejích rodičů se mohl chlubit již dvěma – zatím.

Svatební den nepatřil mezi její nejoblíbenější hry, ale svým způsobem ráda vystupovala v roli oddávajícího kněze, reverenda nebo smírčího soudce. Případně, po účasti na bar micva synovce otcovy druhé manželky, rabína.

Navíc milovala sladké košíčky, fantastické koláčky a šumivou limonádu, které se podávaly na všech oslavách.

Zato Parker tuhle hru milovala. Svatební den se proto vždy odehrával u Brownů na rozlehlé zahradě se vzrostlými stromy a stříbrným rybníkem. Za studených connecticutských zim se obřady konávaly před některým z mohutných krbů v obrovském domě.

Pořádaly jednoduché svatby i komplikované záležitosti. Královské svatby, svatby s únosem nevěsty, svatby v cirkusovém prostředí a na pirátských lodích. Každý námět byl pečlivě propracováván a hlasovalo se o něm. Žádné okolnosti nebo kostýmy nebyly pro ně překážkou.

Ale Mac s třinácti manželstvími za sebou začínaly svatební dny nudit.

Dokud nepřišla ta velká chvíle.

Vždy okouzující a většinou nepřítomný otec poslal Mackensii k osmým narozeninám fotoaparát značky Nikon. Mac nikdy neprojevila o fotografování jakýkoliv zájem a zpočátku přístroj odložila k ostatním otcovým podivným dárkům, které jí od rozvodu s matkou přivezl nebo poslal. Ale Macina matka to řekla *svoji* matce a babička brblala a stěžovala si na „nepraktického, neschopného Geoffreye Elliota“, jenž daruje fotoaparát pro dospělé malé holce, kterou by víc potěšila panenka Barbie.

Jelikož Mac s babičkou už ze zásady většinou nesouhlasila, vybudilo to její zájem o fotoaparát. Aby babičku – která to léto pobývala u nich místo ve své komunitě důchodců ve Scottsdale, kam podle Macina neochvějného přesvědčení patřila – dopálila, tahala nikon neustále s sebou. Hrála si s ním, experimentovala. Fotografovala svůj pokoj, svoje nohy, kamarádky. Snímky byly rozmazané a tmavé nebo roztřesené a nezřetelné. Když se nedostavil úspěch, a navíc začal hrozit matčin rozvod s Maciným nevlastním otcem, začal její zájem o fotografování slábnout. Dokonce ani o mnoho let později nedokázala říct, co ji přimělo, aby toho krásného slunného odpoledne vzala fotoaparát na svatební den pořádaný u Parker.

Tradiční svatbu v zahradě měly naplánovanou do posledního detailu. Emmaline jako nevěsta a Laurel jako ženich pronesou manželský slib pod růžovým loubím. Parkeřina matka vyrobila Emmě krajkový závoj a vlečku ze starého ubrusu. Po zahradní pěšině ji měl doprovázet Harold, Parkeřin přátelský stárnoucí zlatý retrívr.

Cestu lemovali hosté pozvaní z řad Barbie a Kena, hadrových panenek Cabbage Patch Kids a různých plyšových zvířat.

„Jde o velmi privátní obřad,“ oznámila Parker, zatímco nasazovala Emmě závoj. „Po něm bude následovat malá recepce na terase. Ale kde je ženichův družba?“

Zpoza tří keřů hortenzií se vynořila Laurel s čerstvě odřenými koleny. „Utekl. Vyšplhal na strom za veverkou. Nemůžu ho dostat dolů.“

Parker obrátila oči v sloup. „Jdu pro něho. Ty nemáš vidět nevěstu před obřadem. Přináší to smůlu. Mac, musíš připevnit

Emmě závoj a donést jí kytici. Laurel a já sundáme pana Rybu ze stromu.“

„Raději bych si šla zaplavat,“ prohlásila Mac a roztržitě zatahala za Emmin závoj.

„To můžeme udělat potom, až budu vdaná.“

„Doufám. Nejsi otrávená z toho, že se vdáváš?“

„No, mně to nevadí. A cítíš tu vůni? Všechno je tak hezké.“

Mac předala Emmě kytici z pampelišek a polních fialek, které směly trhat. „Vypadáš úžasně.“

To byla pravda. Pod bílým krajkovým závojem splývaly Emminy lesklé tmavé vlasy. Když při voněla ke kytici, její velmi hluboké tmavohnědé oči jiskřily. Je opálená tak nějak dozlatova, pomyslela si Mac a zamračila se na vlastní mléčně bílou pokožku.

Prokletí rusovlásky, říkala její matka, když Mac zdělila zrzavé vlasy po otci. Na osm roků byla Mac poměrně vysoká, hubená jako tyčka, zuby stažené rovnátky.

V duchu si řekla, že Emmaline vedle ní vypadá jako cikánská princezna.

Parker a Laurel se se smíchem vracely a v náručí držely kočičího družbu ženicha. „Tak všichni na svá místa!“ Parker přesunula kocoura do Laurelina náručí. „Mac, musíš se převléct! Emmo...“

„Já nechci být družička.“ Mac se podívala na Popelčiny šaty s bohatě nabíranou sukní přehozené přes zahradní lavičku. „Ta věc děsně škrábe a je moc horko. Proč nemůže být pan Ryba družička a já ženichův družba?“

„Protože už to tak máme naplánované. Na svatbě jsou všichni nervózní.“ Parker odhodila dozadu dlouhé hnědé copy a potom zvedla šaty, aby je prohlédla, jestli nejsou někde potrhane nebo ušpiněné. Uklidněná je hodila Mac. „Nic jim není. Bude to krásný obřad, s pravou láskou a věčným štěstím.“

„Moje máma říká, že věčné štěstí je naprostá pitomost.“

Po Macině prohlášení vládlo chvíli ticho. Ve vzduchu jako by viselo nevyřčené slovo *rozvod*.

„Nemyslím, že to tak musí být.“ Parker s očima plnými soucitu natáhla ruku a pohládila Mac po holé paži.

„Nechci si oblékat ty šaty. Nechci být družička. Já...“

„Dobře. To je v pořádku. Můžeme tu družičku vynechat. Ty bys třeba mohla dělat fotky.“

Mac se podívala dolů na fotoaparát, který měla pověšený na krku. „Nikdy z toho nic není.“

„Možná že tentokrát ano. Bude to zábavné. Můžeš být oficiální svatební fotografka.“

„Vyfoť mě s panem Rybou,“ zvolala Laurel a přistrčila obličej ke kocourově tváři. „Dělej, Mac!“

Mac bez nadšení zvedla fotoaparát a stiskla spoušť.

„Že nás to nenapadlo už dřív! Můžeš udělat oficiální portréty nevěsty s ženichem a další fotky během obřadu.“ Parker zaměstnaná novým nápadem přehodila Popelčiny šaty přes keř hortenzie. „Bude to bezvadné, bude to legrace. Půjdeš po pěšině s nevěstou a Haroldem. Zkus udělat pár dobrých fotek. Já počkám a pak pustím hudbu. Jdeme na to!“

Potom budou košíčky a limonáda, připomněla si Mac. A ještě později koupání v bazénu. Je jedno, jestli ty fotky budou pitomé, nezáleží na tom, že její babička měla pravdu a ona je na fotografování moc mladá.

Nezáleží na tom, že její matka se znovu rozvádí nebo že nevlastní otec, který byl docela prima, se už odstěhoval.

Nezáleží na tom, že věčné štěstí je pitomost, protože tohle všechno stejně jenom předstírají.

Začala dělat snímky Emmy a poslušného Harolda s vědomím, že na vyvolaném filmu budou jako vždycky rozmazané postavy a šmouhy po jejím palci.

Ve chvíli, kdy začala hrát hudba, litovala, že si neoblékla ty protivné šaty a nedělala Emmě družičku jenom proto, že její matka a babička v ní vyvolaly špatnou náladu. A tak se postavila stranou a snažila se usilovně pořídit co nejlepší snímek Harolda doprovázejícího Emmu po zahradní cestičce.

Skrze objektiv všechno vypadá jinak, pomyslela si, když ho zaměřila na Emmin obličej – způsob, jakým jí závoj spočívá na vlasech. Způsob, jakým slunce prosvítá krajkou.

A tak dělala další snímky, zatímco Parker v roli reverenda Whistledowna spustila: „Drazí snoubenci...“ Emma s Laurel se chytily za ruce a Harold chrápal stočený do klubíčka u jejich nohou.

Všimla si, jak se Laurel třpytí vlasy, jak slunce zvýrazňuje jejich konečky pod vysokým černým cylindrem, který si jako ženich nasadila. I toho, jak panu Rybovi cukají fousky, když zívá.

To vše se odehrávalo nejen kolem ní, ale stejně tak v jejím nitru. Její tři kamarádky stály pod bělostným obloukem loubí, trojice hezkých dívenek. Jakýsi instinkt Mac radil, aby přesunula svou pozici, jen trošku naklonila fotoaparát. Netušila, že se tomu říká kompozice, prostě skrze objektiv to tak vypadalo lépe.

A na periferii jejího vidění se objevil modrý motýl a přistál na žluté pampelišce v Emmině kytici. Na tvářích trojice pod bílými růžemi se téměř najednou rozšířil úsměv překvapení a radosti.

Mac stiskla spoušť.

Věděla, *věděla*, že fotografie nebude rozmazaná a tmavá nebo roztřesená a příliš světlá. Palec nebude blokovat čočku. Věděla s naprostou jistotou, jak ten snímek bude vypadat, a hlavně věděla, že její babička se mýlila.

Možná že štěstí navždy je pitomost, ale Mac bylo jasné, že chce pořizovat více fotografií chviliek, které *jsou* šťastné. Protože ty pak budou opravdu existovat věčně.

KAPITOLA JEDNA

Prvního ledna se Mac překulila, aby vypnula zvonění budíku, a skončila obličejem dolů na podlaze svého ateliéru.

„Do háje. Šťastný nový rok.“

Ležela omámená a popletená, dokud si neuvědomila, že nevyšla nahoru do postele v ložnici – a že zvuk přichází z jejího počítače nastaveného na buzení v poledne.

Vyškrábala se na nohy a potácela se do kuchyně ke kávovaru.

Proč se lidé chtějí brát zrovna na Silvestra? Proč dělají formální rituál ze svátku vyhrazeného pijáckým maratónům, případně nemístnému sexu? A navíc do toho zatahují rodinu a přátele, nemluvě o profesionální fotografce.

Samozřejmě že když recepce ve dvě ráno konečně skončila, měla jít jako rozumný člověk do postele, místo aby stahovala pořízené snímky do počítače, prohlížela si je – a strávila další skoro tři hodiny nad svatebními fotografiemi páru Hines-Myersová.

Ale panečku, vypadaly docela dobře. Několik z nich přímo skvěle.

Nebo jsou to samé zmetky a ona je hodnotila v euforickém opojení.

Ne, jsou to vynikající snímky.

Nasypala do černé kávy tři lžičky cukru, postavila se s hrnkem k oknu a vyhlížela na sněhem pokrytou zahradu a trávníky Brownova sídla.

Odvedly na svatbě dobrou práci, přemýšlela. Možná že Bob Hines a Vicky Myersová si z toho vezmou příklad a odvedou dobrou práci i na svém manželství.

Tak či onak, vzpomínky na ten den nevyblednou. Velké i malé okamžiky zůstanou zachyceny. Ona je vytřídí, vylepší, vytiskne. Bob s Vicky si mohou jejich prostřednictvím připomenout ten den příští týden nebo následujících šedesát let.

A to je stejně účinné jako sladká černá káva ve studeném zimním dni.

Otevřela kuchyňskou skříňku a vytáhla krabici plněných sušenek Pop Tarts. Jednu jedla hned vestoje na místě, zatímco probírala program na tento den.

Svatba Clay-McFearsonová (Rod a Alison) v osmnáct nula nula. To znamená, že nevěsta a její doprovod přijedou ve tři odpoledne, ženich se svým kolem čtvrté. Má tedy volno do dvou, než začne přípravná schůzka v hlavním domě.

Dost času, aby se osprchovala, oblékla, prošla poznámky, zkontrolovala své fotografické vybavení. Podle poslední předpovědi počasí by mělo být slunečno a teplota nad nulou. To by se jí mohly podařit nějaké snímky za přirozeného světla. Možná vybídne Alison – pokud bude souhlasit –, ať se nechá vyfotit na balkoně se sněhovou přikrývkou v pozadí.

Nevěstina matka, vzpomněla si Mac – Dorothy (říkejte mi Dottie) –, byla takový ten ctižádostivý a náročný typ, ale s tím se dokáže vypořádat. A jestli ne ona osobně, tak bůh ví, že Parker ano. Parker zvládne každého a cokoliv.

Parkeřina průbojnost a rozhodnost učinily z jejich agentury *Manželský slib* v průběhu pěti let jednu z nejvíce špičkových svatebních agentur v tomto státě. Parker proměnila tragédii smrti svých rodičů v naději a nádherné Brownovo sídlo, viktoriánský dům s fantastickým pozemkem, ve vzkvétající a jedinečný podnik.

A jednou z pohnutek, pomyslela si Mac a spolkla poslední sousto sušenky, jsem byla já.

Přecházela ateliérem ke schodišti vedoucímu k ložnici a koupelně v patře a zastavila se před jednou z nejoblíbenějších fotografií. Zářící, nadšená nevěsta se zdviženou tváří, paže natažené s dlaněmi otočenými vzhůru, zachytávajícími déšť růžových okvětních plátků.

Obálka časopisu *Nevěsta*. Jsem prostě dobrá.

V teplých ponožkách, flanelových kalhotách a mikině stoupala po schodech, aby se proměnila z unavené, podomácku oděné a na sušenkách závislé mladé ženy v kultivovanou svatební fotografku.

Nevšíkala si neustlané postele – proč stlát, když ji znovu rozhází? – a nepořádku v ložnici. Horká sprcha spolu s cukrem a kofeinem vyčistí všechny pozůstatky pavučin tak, aby mohla správně nastavit mysl na dnešní činnost.

Čekala ji práce s nevěstou, která měla smysl pro kreativitu, s pasivně agresivní nevěstinou matkou, která si myslela, že ví všechno nejlépe, a ženichem tak zmámeným láskou, že by udělal cokoli, jen aby jeho nevěsta byla šťastná. Navíc jak nevěsta, tak ženich jsou opravdu fotogeničtí.

Tento poslední fakt jí umožňoval nacházet v práci potěšení a výzvu. Jak poskytnout klientům atraktivní a ojedinělý fotografický záznam celé události?

Nevěstiny barvy, přemýšlela při mytí svých krátce sestřižených zrzavých vlasů a listovala složkami ve své paměti. Stříbrná a zlatá. Elegantní a fascinující.

Musí se podívat na kytice a dort – obojí bude definitivně dokončeno až dneska –, jmenovky a prostírání, oblečení družiček, ozdoby do vlasů. Potřebuje kopii programu hudební skupiny, aby si na něm vyznačila tance matky se synem a otce s dcerou.

Takže po několik následujících hodin se bude její svět točit kolem Roda a Alison.

Vybírala si kostýmek, šperky a make-up s téměř stejnou pečlivostí jako své fotografické vybavení. Ověšená přístroji se vydala na krátkou cestu ze zahradního domku, v němž měla ateliér a malý byt, do hlavní budovy.

Sníh jiskřil jako rozdrčené diamanty na hermelínu a vzduch byl studený a čistý jako ledovec. Rozhodně musí pořídit nějaké snímky venku, za denního světla i večerního osvětlení. Zimní svatba, bílá svatba, sníh na zemi, třpytící se led visící z holých větviček vrb kolem rybníka. A také ten bizarní starý viktoriánský dům s členitými střechami, velkými okny, v nichž se odráží modrá obloha, a terasami ozdobenými girlandami květů nebo žárovek, podle ročního období.

Prohlížela si tento dům jako pokaždé, když kráčela po uhrabaných cestičkách. Milovala jeho linie a úhly, tlumené odstíny světle žluté a krémově bílé barvy omítky mezi jemnou modří oken.

Představoval pro ni domov, v němž dospívala. Až příliš často, jak připouštěla, sem utíkala před matčinými svévolnými rozmary. Parkeřini rodiče byli hodní, přívětiví, milující a – jak si s odstupem Mac hlavně uvědomovala – stabilní. Poskytovali jí klidný přístav v bouřích jejího dětství.

Když před téměř sedmi roky zahynuli, želela jejich ztráty téměř stejně bolestně jako její kamarádka.

Nyní bylo Brownovo sídlo místem, kde si vydělávala na živobytí. Životem. A v každém ohledu velmi dobrým domovem. Co může být lepšího než mít práci, kterou milujete, a dělat ji s nejlepšími kamarádkami, jaké jste kdy měli?

Vešla do domu skrze zadní předsíň, kde odložila vybavení pro fotografování venku, a potom zamířila za roh do Laurelina království.

Její kamarádka a obchodní partnerka stála na schůdkovém žebříku a pečlivě doplňovala stříbrné květy kaly na pětipatrový svatební dort. Každý květ měl u základny zlatý akantový list, a vznikal tak třpytivý, elegantní celek.

„Tak to je na první cenu, McBaneová.“

Laurelina ruka byla pevná jako ruka chirurga, když přidávala další květ. Světlé vlasy svinuté v týle do chaotického uzlu slušivě doplňovaly její obličej trojúhelníkovitého tvaru. Oči modré jako zvonky mhouřila v hlubokém soustředění.

„Těší mě, že pro vrcholovou ozdobu dortu zvolili květ kaly místo figurek nevěsty s ženichem. Právě ten dotvoří celkový design. Počkej, až dopravíme dort do sálu a doplním ho.“

Mac vytáhla fotoaparát z pouzdra. „Bude to dobrá fotka na webovou stránku. Souhlasíš?“

„Jasně. Vyspala ses?“

„Šla jsem spát kolem páté, ale vzbudila jsem se až v poledne. A ty?“

„Zalehla jsem o půl třetí. Jsem vzhůru od sedmi, abych stihla dokončit dort, cukroví a podobně. Jsem zatraceně ráda, že

další svatba bude až za dva týdny.“ Ohlédla se. „Ale Parker to neříkej.“

„Předpokládám, že je nahoře.“

„Byla tady už dvakrát. Asi byla všude dvakrát. Mám dojem, že jsem slyšela přijít Emmu. Zřejmě jsou obě v kanceláři.“

„Jdu za nimi. Co ty?“

„Za deset minut. Budu tam přesně načas.“

„Přesně načas znamená v Parkeřině světě pozdě,“ usmála se Mac. „Pokusím se ji rozptýlit.“

„Jednoduše jí řekni, že některé věci se nedají uspěchat. A lidé kolem nevěsty určitě budou na tenhle dort pět takovou chválu, že mi nepůjde po krku.“

„Tak tohle by mohlo zabrat.“

Mac procházela a kontrolovala vstupní halu a rozlehlý obřadní salon, v němž se odehraje vlastní ceremoniál. Povšimla si, že Emmaline a její víly už udělaly kus práce, odstranily dekorace po předchozí svatbě a připravily novou výzdobu. Každá nevěsta má svoji představu a ta dnešní si přála hodně zlatých a stříbrných stuh a girland jako kontrast k levandulové a krémové závojovině, která zdobila uplynulé silvestrovské oslavy.

V salonu hořel oheň v krbu a svítilo se, protože hosté začnou za chvíli přijíždět. Na řadách bíle potažených židlí jiskřily stříbrné mašle. Emma už stihla ozdobit krbovou římsu zlatými svícny a dát do štíhlých skleněných váz nevěstiny oblíbené bílé kaly.

Mac obcházela místnost, poměřovala úhly, světlo, kompozici – a zapsala si několik poznámek, než vyšla na chodbu a po schodišti do druhého patra.

Jak očekávala, našla Parker v poradní místnosti obklopenou laptopem, chytrým mobilem BlackBerry, složkami, běžným mobilním telefonem a sluchátky s mikrofonom. Husté hnědé vlasy měla stažené do dlouhého ohonu – tenkého a jednoduchého. Ladily s holubičí šedí jejího kostýmku, který bude působit oproti nevěstině nádheře nenápadně.

Parker dbala na ty nejmenší detaily.

Nezvedla oči, ale zakroužila prstem ve vzduchu, aniž by přerušila práci s počítačem. Mac tento signál znala. Došla k

pultu s kávovarem a naplnila šálky pro obě. Pak se posadila, odložila na stůl složku s papíry a otevřela svůj laptop.

Parker se opřela v židli, usmála se a zvedla šálek. „Tahle akce dopadne dobře.“

„O tom není pochyb.“

„Cesty jsou průjezdné, počasí dobré. Nevěsta už je vzhůru a dává si snídani a masáž. Ženich si šel zacvičit a zaplavat. Dodavatelé občerstvení jsou připraveni podle rozvrhu. Počet hostů už je konečný.“ Podívala se na hodinky. „Kde jsou Emma a Laurel?“

„Laurel dokončuje zdobení dortu. Je ohromující. Emmu jsem neviděla, ale už začala s dekoracemi. Vypadají hezky. Chtěla bych pořídit pár snímků venku. Před obřadem i po něm.“

„Před obřadem nedrž nevěstu venku moc dlouho. Nechceme, aby měla červený nos a popotahovala.“

„Musíš mě ale zbavit jejího doprovodu, ať nemám ty lidi za zády.“

„Poznamenávám si.“

V tu chvíli vběhla dovnitř Emma s dietní kolou v jedné a složkou v druhé ruce. „Tink má kocovinu a neukázala se, takže jsem v tísní. Bude to krátké, ano?“ Svezla se na židli. Kudrnaté černé vlasy jí splývaly na ramena mikiny. „Nevěstino apartmá a obřadní salon jsou hotovy. Hala a schodiště téměř dokončeny. Kytice a voničky zkontrolovány. Začali jsme s výzdobou velké jídelny a tanečního sálu. Musím se tam rychle vrátit.“

„Květinová družička?“

„Ponese kouli z bílých růžiček se stříbrnou a zlatou stuhou. Čelenka – růže a šater – čeká jen na to, až se jí chopí kadeřnice. Je kouzelná. Mac, jestli můžeš, chtěla bych několik snímků dekorací. Jestli ne, vyfotím to sama.“

„Postarám se o to.“

„Díky. Matka nevěsty...“

„K té se dostanu,“ přerušila ji Parker.

„Potřebuji...“ Emma se odmlčela, protože dovnitř vešla Laurel.

„Jdu přesně,“ oznámila Laurel.

„Tink se neukázala,“ sdělila jí Parker. „Emmu tlačí čas.“

„Můžu jí pomoci. Musím ještě posadit nahoru na dort finální ozdobu a naskládat cukroví na podnosy, ale momentálně mám čas.“

„Probereme časový harmonogram.“

„Počkat.“ Emma zvedla plechovku s dietní kolou. „Nejdříve přípitek. Šťastný nový rok nám všem čtyřem úžasným, ohromným a velmi sexy ženským. Navždy nejlepším kamarádkám.“

„A také chytrým a sakra dobrým.“ Laurel pozvedla sklenici s vodou. „Na kámošky a partáčky.“

„Na nás. Na kamarádství, mozek složený ze čtyř částí,“ doplnila Mac, „a na ryzí chladnokrevnost celku, který jsme *Manželským slibem* vytvořily.“

„A také na rok 2009.“ Parker zvedla šálek s kávou. „Ať je pro úžasné, ohromné, sexy, chytré, sakra dobré kámošky tím jejich nejlepším rokem.“

„Správně.“ Mac si přitukla šálkem s ostatními. „Na svatební den, ten dnešní i všechny další.“

„Dnešní a všechny další,“ opakovala Parker. „Takže co harmonogram?“

„Začnu nevěstou,“ spustila Mac, „hned po jejím příjezdu, potom přejdu k ženichovi. Momentky během oblékání. Formální portréty uvnitř a venku. Dort a výzdobu vyfotím hned teď. Samostatné fotky rodiny a hostů před obřadem. Po obřadu budu potřebovat tak pětadvacet minut na skupinové fotografie rodin, všech účastníků svatby a nevěsty se ženichem.“

„Květinová výzdoba v apartmánech nevěsty a ženicha má být hotová ve tři. Hala, schodiště, velká jídelna a taneční sál v pět,“ podívala se Parker na Emmu.

„Stihneme to.“

„Kameraman přijede v pět třicet. Hosté od pěti třiceti do šesti. Hudba – smyčcový kvartet – začne hrát v pět čtyřicet. Kapela usedne v tanečním sále v šest třicet. Ženich přivede svou matku v pět padesát a hned po ní matku nevěsty. Ženich a jeho družbové budou na místě v šest,“ předčítala Parker z rozvrhu. „Nevěstin otec, nevěsta a družičky budou na místě také v šest. Vstup a průvod. Délka obřadu třidvacet minut, odchod,

blahopřání. Hosté budou uvedeni do jídelny v šest hodin pětadvacet minut.“

„Otevření baru,“ vmísila se Laurel, „hudba, roznášení jídla.“

„Od šesti pětadvaceti do sedmi deseti fotografování. Projevy rodiny, hostů a novomanželů sedm patnáct.“

„Večeře, přípitky,“ vmísila se Emma. „To je nám jasné, Parker.“

„Chci mít jistotu, že do tanečního sálu k prvnímu tanci se přemístí do osmi patnácti,“ nenechala se přerušit Parker. „Nevěsta si přeje, aby jako první tančila její babička, a po tanci otce s dcerou a matky se synem si zatančí její rodiče. Babička je devadesát a bude se chtít brzy vytrazit. Pokud by se nám podařilo rozkrojit svatební dort v devět třicet, tak by to měla udělat právě babička.“

„Je to velice milá stará paní,“ poznamenala Mac. „Udělal jsem pár jejích a Alisoniných snímků při zkoušce. Mám poznačeno, abych dneska pořídila ještě pár dalších. Osobně si myslím, že se tu zdrží až do konce.“

„To doufám. Dort a cukroví se budou podávat i během tančení. Kytice se hází v deset patnáct.“

„Kytice na hození je připravena,“ přikývla Emma.

„Pak hození podvazku a pokračování tance. Poslední tanec v deset padesát, foukání bublin, odjezd novomanželů. Konec oslav v jedenáct.“ Parker se znovu podívala na hodinky. „Tak jdeme na to. Emma s Laurel se musejí převléknout. Nezapomeňte si sluchátka s mikrofonem.“

Parkeřin telefon zavibroval. Podívala se na displej. „Nevěstina matka. Znovu. Dneska už počtvrté.“

„Tak si to užij,“ popřála jí Mac a prchla.

Prohlížela si jednu místnost za druhou a snažila se nepřekážet Emmě a její posádce rojící se po domě s květinami, stuhami a závojovinou. Vyfotila Laurelin dort, Emminy dekorace a v duchu si představovala další snímky.

Byl to rutinní postup, ale vždy se snažila přistupovat k těmto věcem tak, jako by je dělala poprvé. Věděla, že kdyby se této rutině poddala, unikly by jí dobré záběry, ustrnula by v hledání nových úhlů a nápadů. A kdykoliv měla pocit otupělosti, vzpomněla si na modrého motýla přistávajícího na pampelišce.

Vzduch voněl růžemi a kalami, chvěl se zvuky hlasů a kroků. Vysokými okny proudilo dovnitř v nádherných paprscích světlo odrážející se od zlatých a stříbrných stuh.

„Sluchátka s mikrofonem, Mac!“ zavolala na ni Parker sbíhající po hlavním schodišti. „Nevěsta přijíždí.“

Zatímco Parker spěchala uvítat nevěstu, Mac se rozběhla na přední terasu. Ignorovala zimu a dívala se, jak se po příjezdové cestě blíží bílá limuzína. Jakmile automobil zastavil, připravila si fotoaparát a čekala.

Hlavní družička, nevěstina matka. „Uhněte, aspoň kousek,“ zamumlala. Pak vystoupila Alison. Měla na sobě džínsy, australské válenky Ugg, ošoupanou semišovou bundu a křiklavě červený šál. Mac zaostřila a nastavila expozici. „Haló! Alison!“

Nevěsta vzhledla vzhůru. Její překvapení se k radosti Mac změnilo v pobavené potěšení. Alison rozhodila paže, zaklonila hlavu a rozesmála se.

A Mac, která tento okamžik zachytila, zahájila svou směnu.

Během deseti minut bylo nevěstino apartmá – bývalá Parkeřina ložnice – plné lidí a zmatku. Dvě kadeřnice uplatňovaly své nástroje a talent a natáčely, narovnávaly a česaly, zatímco další manipulovaly s barvami a miskami.

Typicky ženské, pomyslela si Mac, když se nenápadně pohybovala po místnosti, ty vůně, pohyby, zvuky. V centru dění zůstávala nevěsta – v tuto dobu naprosto klidná. Působila sebejistě, spokojeně a právě štěbetala jako straka.

Nicméně její matka byla jiný případ.

„Ale máš přece tak krásné vlasy! Nemyslíš, že by sis je měla nechat rozpuštěné? Alespoň část z nich. Možná...“

„Jenže vyčesané nahoru jdou se závojem lépe dohromady. Uklidni se, mami.“

„Je tu moc horko. Myslím, že je tu moc horko. A Mandy by si měla chvilku zdřímnout. Začne se vzpouzet, vím to.“

„Bude v pořádku.“ Alison zalétla pohledem k malé květinové družičce.

„Opravdu si myslím...“

„Dámy!“ Parker vjela dovnitř s vozíkem s šampaňským, čerstvým ovocem a talířem se sýry. „Muži už jsou na cestě.“

Alison, vaše vlasy jsou úžasné. Absolutně královské.“ Nalila šampaňské do skleničky a podala ji nevěště.

„Myslím, že by neměla pít před obřadem. Dneska skoro nic nejedla a...“

„Ale no tak, paní McFearsonová. Jsem tak ráda, že už jste převlečená a připravená. Vypadáte úžasně. Smím vás okrást o několik minut? Chtěla bych, abyste se podívala na salon, než začne vlastní obřad. Musíme se přesvědčit, že je všechno perfektní, že ano? Za chvíli budete zpátky.“ Parker strčila nevěstině matce do ruky sklenku se šampaňským a dirigovala ji ven z místnosti.

„Tak to byl výkon!“ zvolala Alison a rozesmála se.

Mac se další hodinu pohybovala mezi apartmány nevěsty a ženicha. Pobíhala mezi parfémy a tyly, manžetovými knoflíčky a šerpami, než se znovu usadila v nevěstině království, kde kroužila kolem družiček, které se oblékaly a vzájemně si pomáhaly se zapínáním. Pak zahlédla Alison, jak stojí sama před svatebními šaty.

Je v tom všechno, říkala si Mac v duchu, když se tiše připravovala udělat snímek. Úžas, radost – včetně jemného nádechu smutku. Stiskla spoušť v okamžiku, kdy Alison zvedla ruku a přešla prsty po třpytivém živůtku.

Mac bylo jasné, že jde o rozhodující okamžik, kdy se všechno, co žena pociťuje, zobrazuje na její tváři.

Pak to pominulo a Alison se rozhlédla.

„Nečekala jsem, že to budu cítit takhle. Jsem šťastná. Miluji Roda a jsem připravená si ho vzít. Ale někde tady mě trochu svírá.“ Dotkla se prsty místa nad srdcem. „Není to jenom nervozita.“

„Smutek. Pouze jeho lehký dotek. Právě končí jedna etapa vašeho života. Máte povoleno být trochu smutná, když jí dáváte sbohem. Víím, co potřebujete. Počkejte tady.“

Mac se za okamžik vrátila a přivedla k Alison její babičku. Pak se opět stáhla do pozadí.

Mládí a stáří, přemítala. Počátky a konce, pouta a stálost. A láska.

Vyfotila jejich objetí, ale nebylo to ono. Zachytila třpyt slziček, ale pořád nic. A potom se Alison přitiskla čelem k

babiččinu čelu, a i když se koutek jejích úst zvedal v úsměvu, po líci jí stékala slza, přičemž za nimi zářily a jiskřily svatební šaty.

Dokonalé. Modrý motýl.

Potom Mac udělala momentky z rituálu oblékání nevěsty a formální portréty ve výborném přirozeném světle. Jak předpokládala, Alison byla dostatečně hravá, aby čelila chladu na terase.

Mac ignorovala Parkeřin hlas ve sluchátku a hnala se k ženichovu apartmá, aby zopakovala celý proces s Rodem.

Cestou zpátky k nevěstě se v hale mýjela s Parker. „Potřebuji mít ženicha s doprovodem dole, Mac. Máme dvě minuty zpoždění.“

„Můj bože!“ zvolala Mac s předstíraným zděšením a rychle se vrhla do nevěstina apartmá.

„Hosté jsou usazeni,“ ozvala se za několik okamžiků Parker v jejím uchu. „Ženich s družby zaujímají pozici. Emmo, sežeň dohromady nevěstinu skupinu.“

„Jdu na to.“

Mac vyklouzla, aby se postavila k úpatí schodiště, zatímco Emma organizovala družičky.

„Připraveni. Dej pokyn hudbě.“

„Hudba začíná,“ potvrdila Parker, „zahajte procesí.“

Mac usoudila, že květinová družička je v pohodě i bez odpoledního zdřímnutí, protože děvčátko téměř tančilo dolů ze schodů. Na Laurelin signál se zastavilo a pak pokračovalo v princeznovských šatíčkách důstojným krokem přes halu do velké síně a uličkou vytvořenou mezi židlemi.

Za ním následovaly do stříbrna laděné družičky, pak zlatě oblečená hlavní družička.

Mac se přikrčila a zamířila objektiv na nevěstu s jejím otcem, kteří stáli na vrcholu schodiště a drželi se za ruce. Při zaznění tónů oznamujících příchod nevěsty otec zvedl dceřinu ruku ke rtům a pak si ji přitiskl na tvář.

Mac i při plném zaneprázdnění zaštípalo v očích.

Kde je můj otec? pomyslela si. Na Jamajce? Ve Švýcarsku? V Káhiře?

Odsunula myšlenku a bolest, která s ní přišla, a věnovala se práci.

V třepotání Emminých svíček zachycovala radost i slzy.
Vzpomínky. A sama zůstávala neviditelná a izolovaná.

KAPITOLA DVĚ

Pracovala celou noc, protože v průběhu dne měla domluveno mnoho schůzek. A také proto, že v noci pracovala ráda – sama, ve vlastním prostředí, svým tempem. Ráno bylo vyhrazeno pro kávu, tu první a velmi silnou, která rozproudí krev, a den pak patřil klientům, fotografiím, pracovním jednáním.

V noci, sama v ateliéru, se mohla plně soustředit na obrázky, které má vybrat, vylepšit, zvýraznit. Ačkoliv pracovala téměř výlučně digitálně, při tisku uvažovala úplně stejně jako při práci v temné komoře. Upravovala hloubku a expozici; vymazávala rušivé prvky nebo problematická místa a vytvářela podklady pro co nejdokonalejší tisk. Tímto způsobem vylepšovala detaily na snímku, měnila jas, přidávala kontrast. Krok po kroku snímek zkvalitňovala, zostřovala nebo změkčovala barvy podle celkového ladění fotografie, snažila se co nejlépe vystihnout kouzlo okamžiku, dokud *sama* nepociťovala to, o čem doufala, že bude pociťovat i klient.

Mac se podobně jako každé ráno posadila k počítači, aby zkontrolovala miniaturní náhledy fotek a zjistila, jestli se její názor na výslednou podobu fotografií za denního světla nezměnil.

Hrbila se nad nimi v teplácích a hrubých ponožkách, prales rudých vlasů naježený do všech stran. A v naprostém tichu. Na svatbě byla většinou obklopena lidmi, hovorem, emocemi. Blokovala je nebo nevnímala, zatímco hledala správný úhel, správný tón, správný moment.

Tady však byla sama se svými fotografiemi a chtěla je mít naprosto perfektní. Popíjela kávu, jedla jablko jako ústupek za včerejší ranní sušenky Pop Tarts a prohlížela si stovky snímků

pořízených předchozího dne, z nichž tucty vylepšila už během nočního sezení.

I z odstupu několika hodin se jí vlastní práce jevila jako dokonalá. Chce to ale prověřit, uvažovala. Až vybere ty nejlepší z nejlepších fotografií, projde je ještě jednou a teprve pak si domluví schůzku s novomanželi. Společně je pak prohlédnou a ona nechá své klienty, aby si sami zvolili, které snímky budou chtít.

Ale to bude až následujícího dne. Pro případ, že by jí selhala paměť, zkontrolovala ještě diář, než se rozhodla jít se osprchovat a obléct na první schůzku tohoto dne.

Pro fotografování v ateliéru postačovaly džínsy a pulovr, ale pak se bude muset převléknout na konzultaci naplánovanou na dnešní odpoledne v hlavní budově. Pravidla jejich agentury vyžadovala během konzultací s klienty střízlivý oděv.

Mac vyhledala ve skříni černé kalhoty a halenku. Po fotografování postačí, když si ještě oblékne sako, tím dodrží požadavek vhodného oblečení. Chvíli se prohrabávala v bižuterii, než našla to, co odpovídalo její náladě. Nanesla na obličej nenápadný make-up a tím považovala tuto záležitost za vyřízenou.

Podle jejího názoru vyžadoval větší pozornost ateliér než samotný fotograf.

Elizabeth a Charles, přemítala, když zahájila přípravy. Snímky zasnoubení. Vzpomínala si, že při předběžném jednání působili velmi rozhodně. Klidně, prostě, upřímně.

Divila se, proč se jednoduše nedomluvili s někým ze svých přátel, aby jim pořídil obyčejné momentky. S drobným úšklebkem si teď vzpomněla, že nebýt Parkeřiny schopnosti číst její myšlenky a varovného pohledu, tak jí tento dotaz málem vyklouzl z úst.

„Náš zákazník, náš pán,“ připomněla si, zatímco upravovala pozadí. „Jestli chtějí nudu, mají ji mít.“

Seřídila reflektory, umístila difuzor – i nuda může být přinejmenším hezká. Postavila stativ, víceméně kvůli pocitu, že klienti očekávají nějaké vybavení. Ve chvíli, kdy nasadila na fotoaparát objektiv, zkontrolovala osvětlení a přehodila přes židli přehoz, zaklepali klienti na dveře.

„Přesně na minutu.“ Zavřela za nimi, a zabránila tak náporu mrazivého větru vniknout dovnitř. „Dneska je venku pořádná psota. Dovolte, vezmu vám pláště.“

Vypadají perfektně, pomyslela si. Barbie a Ken z vyšší třídy. Upjatí, každý vlasek na svém místě, hezcí, naleštění, vyžehlení hrdinové.

V skrytu duše je toužila trochu pomuchlat a zlidštit.

„Dáte si kávu?“ zeptala se.

„Ach ne, ale děkuji.“ Elizabeth ji poctila úsměvem. „Opravdu to chceme mít co nejdříve za sebou. Máme dneska nabitý program.“ Zatímco Mac odkládala jejich kabáty, budoucí nevěsta se rozhlížela po ateliéru. „Tohle býval zahradní domek, vidíte?“

„Správně.“

„To je... zajímavé. Myslím, že jsem očekávala něco důkladnějšího. Stálejšího.“ Přešla ateliérem a prohlížela si fotografie pověšené na stěně. „Listopadová svatba Charlesovy sestřenice tady byla úžasná. A neustále fantazíruje o vás a vašich partnerkách. Nemám pravdu, Charlesi?“

„Ano. Právě proto jsme se rozhodli pro vaši agenturu.“

„Organizátorka svateb a já budeme v příštích měsících úzce spolupracovat. Můžu se tady někde upravit, než začneme?“ zeptala se Elizabeth.

„Samozřejmě.“ Mac ji zavedla do toaletní místnosti vedle studia a divila se, co chce mladá žena na sobě ještě vůbec upravit.

„Takže, Charlesi.“ Mac v duchu uvolňovala jeho dokonale utažený windsorský uzel na kravatě. „Co máte vy dva dneska v plánu?“

„Máme schůzku s organizátorkou svatby a musíme se nahlásit na úřadě. Elizabeth čeká setkání se dvěma návrhářkami svatebních šatů, které nám doporučila vaše společnost.“

„To je vzrušující.“ Ve skutečnosti si však Mac pomyslela, že Charles vypadá asi tak vzrušeně jako před pravidelnou prohlídkou u zubaře.

„Je potřeba zařídit spoustu detailů. Předpokládám, že vy jste na to zvyklá.“

„Každá svatba je jedinečná. Nevadilo by vám, kdybyste se postavil tam vedle židle? Mohla bych prověřit osvětlení a zaostření, než bude Elizabeth připravena.“

Poslušně se přemístil a stál ztuhlý jako pohrabáč.

„Uvolněte se,“ vybídla ho. „Ani se nenadějete a budete to mít za sebou, a možná to nakonec bude i zábava. Jaký druh hudby máte rád?“

„Hudby?“

„Ano, pustíme si nějakou hudbu.“ Popošla k přehrávači a vybrala cédéčko. „Balady Natálie Coleové. Romantické, klasika. Co říkáte?“

„V pořádku. To bude prima.“

Zatímco předstírala, že nastavuje fotoaparát, přistihla ho, jak se úkradkem podíval na hodinky. „Už jste se rozhodli, kde strávíte líbánky?“

„Kloníme se k Paříži.“

„Mluvíte francouzsky?“

Poprvé za celou dobu se usmál. „Ani slovo.“

„Tak to bude dobrodružství,“ řekla přesně v okamžiku, kdy se Elizabeth vrátila a vypadala stejně dokonale, jako když odcházela.

Její kostýmek byl pravděpodobně od Armaniho a měl hezký střih. Indigová modř jí slušela a Mac si uměla představit, že to byla Elizabeth, kdo zvolil pro Charlese oblek z břidlicově šedé látky.

„Začneme třeba tím, že vy, Elizabeth, si sednete, a Charles bude stát za vámi. Jen kousek doleva, Charlesi. Elizabeth, kdybyste se trošičku natočila k oknům. Opřete se dozadu o Charlese – a uvolněte tělo. Charlesi, položte ruku na její levé rameno. Elizabeth, vy na ni přitiskněte svoji ruku tak, aby byl vidět zasnubní prsten.“

Udělala několik snímků jen proto, aby je přiměla překonat počáteční strnulé úsměvy.

Nakloňte hlavu.

Přeneste váhu těla na zadní nohu.

Posuňte ramena.

Stud, uvědomila si Mac. Charles se ostýchal před fotoaparátem a trochu i před lidmi. A Elizabeth byla nesmírně rozpačitá. Ze strachu, že zrovna nebude vypadat dobře.

Snažila se je rozptýlit, vyptávala se, jak se seznámili, kdy se rozhodli zasnoubit – ačkoliv se jich na to ptala už při první schůzce. A nyní dostávala stejné odpovědi.

Bylo strašně těžké dostat se jim pod kůži.

Mohla bych teď skončit, přemýšlela Mac, a dát jim přesně to, co si myslí, že chtějí. Jenže to by nebylo to, co ve skutečnosti potřebují.

Odstoupila od stativu. Jen co to udělala, jejich těla se uvolnila a Elizabeth otočila hlavu a usmála se vzhůru na Charlese. Ten na ni mrkl.

Výborně, pomyslela si Mac. Přece jen něco lidského.

„Pořádila jsem několik velmi hezkých formálních fotografií. Víím, že přesně takové si přejete, ale napadlo mě, jestli byste pro mě něco neudělali.“

„Vážně máme nabitý program,“ spustil Charles.

„Zabere vám to méně než pět minut. Postavte se, Elizabeth, dám pryč tu židli.“ Odtáhla židli stranou a sejmula fotoaparát ze stativu. „Co třeba kdybyste se objali?“

„Já nevím...“

„Objímání je v Connecticutu legální, i když ještě neproběhly zasnuby. Bude to jen malý experiment a za dvě minuty jste odtud venku.“ Zvedla expozimetr a nastavila na fotoaparátu clonu a čas expozice.

„Opřete pravou tvář o jeho hrud', ale natočte obličej trochu ke mně,“ vysvětlovala Mac. „A dívejte se sem. Charlesi, skloňte hlavu k její, ale bradu nasměřujte ke mně. Zhluboka se nadechněte a pak zvolna vydechujte. Objímáte osobu, kterou milujete, je to tak? Vychutnejte si to. A dívejte se na mě, přímo na mě. Myslete na to, co jste cítili, když jste se poprvé políbili.“

Vida!

Úsměvy byly rychlé, spontánní. Její něžný, dokonce trochu šibalský, jeho potěšený.

„Ještě jednou, úplně stejně jako teď.“ Než opět zkameněli, stihla pořídit tři snímky. „Hotovo. Připravím vám několik ukázek k odsouhlasení, než...“

„Nemůžeme je vidět hned teď? Je to digitální fotoaparát, nebo ne?“ naléhala Elizabeth. „Chtěla bych si udělat alespoň malou představu.“

„Jistě.“

Mac zamířila s fotoaparátem k počítači a připojila ho. „Bude to neupravené, jen obecný náhled.“

„Samozřejmě.“ Elizabeth se zachmuřeně dívala na monitor, když Mac začala pomalu otevírat jednotlivé snímky. „Ano, jsou hezké. Tedy – zejména tenhle.“

Mac se zastavila u jednoho z formálních snímků. „Tento?“

„Přesně tak jsem si to představovala. Je to hezká fotografie. Oba vypadáme dobře a líbí se mi ten úhel záběru. Myslím, že to je ta pravá.“

„Označím si ji. Ale můžeme si prohlédnout i ty zbývající, abychom měli jistotu.“ Mac znovu spustila prohlížení.

„Ano, jsou skutečně velmi dobré. Vynikající. Myslím, že ta, kterou jsem vybrala, je...“ Elizabeth se odmlčela, protože na monitoru se objevila fotografie, na níž se s Charlesem objímali. „Ach. Tak tahle je úžasná. Opravdu rozkošná.“

„Mojí matce se bude líbit ta, kterou jsi vybrala jako první,“ ozval se Charles, který stál za Elizabeth a bezděky jí mnul ramena.

„Určitě. O tom není pochyb. Nechám ji pro ni zarámovat. Ale...“ Podívala se na Mac. „Měla jste pravdu, mýlila jsem se. Tohle je přesně ten snímek, jaký jsem chtěla, jak jsem si přála být zachycena na naší zásnubní fotografii. Připomeňte mi, co jsem teď řekla, na počátku září, až se vám budu pokoušet nařizovat, jak máte dělat svou práci.“

„Provedu. Ale i já se mýlila. Myslím, že pracovat s vámi bude přece jenom radost.“

Elizabeth to chvíli trvalo, ale pak se rozesmála.

Mac je potom poslala za Parker. Měla pocit, že je teď kamarádka její dlužnicí – z původně nepříliš přístupných klientů se po pár minutách v ateliéru stali lidé, kteří byli daleko vstřícnější vůči idejím a metodám jejich agentury.

Vrátila se k počítači, aby zkompletovala sady snímků pro klienty. V jedné složce měla náhledy fotografií, v další definitivní výběry roztríděné podle toho, pro koho byly určeny.

Sady pro nevěstu se ženichem, matku nevěsty, matku ženicha a další fotografie vyžadované různými příslušníky rodin novomanželů a svatebními hosty.

Jakmile byly snímky uspořádány, usoudila, že má ještě čas na sněžení zbytku těstovinového salátu, než dopraví alba a sebe do hlavní budovy.

Jedla nad dřezem a podařilo se jí dostat do sebe několik soust. Dívala se oknem ven na krajinu připomínající zmrzlou pohádkovou říši. Všechno bylo klidné a dokonalé. Zvedla sklenici s dietní kolou a začala pít.

Do okenní tabule narazil kardinál. Rána a záblesk červené barvy. Trhla sebou. Kola vyšplouchla ze sklenice a zmáčela jí celou přední část halenky.

Dívala se, jak ten pitomý pták odlétá, zatímco jí vibrovalo srdce v hrdle. Pak se podívala dolů. „Zatraceně.“

Svlékla halenu a odhodila ji nahoru na pračku se sušičkou instalovanou v komoře u kuchyně. V podprsence a černých kalhotách utírala nápoj rozlitý po lince. Podrážděně zvedla zvonící telefon. Jelikož displej ukazoval číslo Parkeřina mobilu, ozvala se dotčeným: „Co je?“

„Patty Bakerová už je tady, aby si vyzvedla alba.“

„Tak to přišla o dvacet minut dříve. Budu tam i s nimi přesně načas. Zaměstnej ji nějak,“ dodala už cestou k ateliéru. „A neotravuj mě.“ Vypnula telefon a otočila se.

V tom okamžiku spatřila nějakého muže, jenž stál v jejím ateliéru.

Vytřeštil oči, zrudl, vyhrkl: „Můj bože!“ a otočil se na patě. Ozvala se rána podobná výstřelu, jak narazil hlavou do zdi vedle dveří.

„Ježíši! Nestalo se vám něco?“ Mac odhodila telefon na stůl a rozběhla se k potácejícímu se neznámému.

„Ne. Jsem v pořádku. Omlouvám se.“

„Ale vy krvácíte! Páni, to byl fakt tvrdý náraz. Možná byste se měl posadit.“

„Možná.“ Po těch slovech se jeho oči zastřely a on se svezl po zdi na podlahu.

Mac podřepla, odhrnula mu z čela kštici tmavohnědých vlasů a odhalila krvácející odřeninu, jež rychle narůstala v

pořádnou bouli. „Fajn, kůže není proříznuta, takže nepotřebuje sešít. Je to jenom pohmožděnina. Znělo to, jako byste praštil do zdi kladivem. Asi by to chtělo led a potom...“

„Promiňte. Ehm, nejsem si jistý, jestli si uvědomujete... Napadá mě, jestli byste se neměla...“

Všimla si, že jeho zrak míří dolů, a následovala ho. Zjistila, že zatímco přemýšlela o vážnosti jeho zranění, její ňadra skrovně překrytá podprsenkou se mu téměř tisknou k obličeji.

„Ouha. Zapomněla jsem. Zůstaňte sedět. Nehýbejte se.“ Vyskočila a odběhla.

Nebyl si jistý, jestli se vůbec dokáže hýbat. Dezorientovaný a vyděšený seděl tam, kde byl, zády opřen o zeď. Ani hvězdičky kroužící nad hlavou mu nezakryly skutečnost, že to byla velmi hezká ňadra. Opravdu si jich nemohl nevšimnout.

Rozhodně si nebyl vůbec jistý, co by měl ve své současné situaci říct nebo dělat. A tak sedět na místě, jak mu přikázala, se zdálo být nejlepším řešením.

Když se vrátila se sáčkem ledu, měla na sobě halenku. Popravdě řečeno ho to trochu zklamalo. Dřepla si k němu a vystavila na odiv své velmi dlouhé nohy, kterých si všiml až nyní, kdy jim nekonkurovala její ňadra.

„Tady, zkuste tohle.“ Vtiskla mu do ruky pytlík s ledem a zvedla mu ji k pulzujícímu čelu. Dřepěla před ním jako chytač na metě. Její oči měly zelenou barvu čarodějného moře.

„Kdo jste?“ zeptala se ho.

„Cože?“

„Hmm. Kolik prstů vidíte?“ Zvedla dva.

„Dvanáct.“

Usmála se. Ve tvářích se jí přitom vyhloubily dva rozkošné dolíčky a jemu se roztančilo srdce v hrudi.

„Ne, nelžete. Zkusme tohle. Co děláte v mém ateliéru – tedy co jste v něm dělal, než jste si kvůli mým ňadrům přivodil otřes mozku?“

„Ach ano. Že bych měl schůzku? Lépe řečeno měla ji Sherry. Sherry Maguireová?“ Zklamaně se díval, jak se její úsměv poněkud zúžil a dolíčky zmizely.

„Tak to jste na špatném místě. Měl jste jít do hlavní budovy. Já jsem Mackensie Elliotová, dělám v tomhle podniku fotografkou.“

„Já vím. Chci říct, že vím, kdo jste. Sherry mi ale neřekla moc přesně, což je zcela obvyklé, kde se má schůzka konat.“

„A neudala vám ani moc přesný čas, jelikož měla přijít až ve dvě odpoledne.“

„Říkala, že to má být asi o půl druhé, takže jsem věděl, že se sem dostaví ve dvě. Měl jsem přijít stejně pozdě jako ona nebo zavolat a potvrdit si, jestli je to správný čas. Znovu se omlouvám.“

„Nic se nestalo.“ Naklonila hlavu na stranu. Jeho oči – velmi hezké oči – byly opět jasné. „Jak to, že mě znáte?“

„Chodil jsem do školy s Delaneyem, Delaneyem Brownem, a také s Parker. Tedy Parker byla o pár ročníků níž. A vy vlastně také.“

Prohlédla si ho pozorněji. Husté, rozčuchané vlasy, které nesporně potřebovaly ostříhat. Čisté modré oči pod dlouhými řasami. Rovný nos, výrazná ústa v úzkém obličejí.

Měla *dobrou* paměť na tváře. Proč si nevzpomíná na tu jeho?

„Myslím, že jsem znala většinu Delových kamarádů.“

„No, nepohybovali jsme se přesně ve stejných kruzích. Ale jednou jsem ho doučoval, když jsme nacvičovali *Jindřicha Pátého*.“

Rozbřesklo se jí. „Carter,“ vyhrkla a ukázala na něho. „No jasně, Carter Maguire. Tak proč si vykáme? Nehodláš se oženit s vlastní sestrou, že ne?“

„Cože? Ne! Zastupuji Nicka. Sherry nechtěla jít na konzultaci samotná a Nick to nestihne. Já jenom... Sakra, vlastně ani nevím, co tady mám dělat.“

„Být dobrým bratrem.“ Poklepala ho po koleni. „Myslíš, že dokážeš vstát?“

„Ano.“

Narovnala se a natáhla ruku, aby mu pomohla. Když se jejich ruce dotkly, jeho srdce se opět roztančilo. Ale jen co se postavil na nohy, bubny v hlavě přidaly na rytmu. „Ouvej,“ zasténal.

„Nic moc, že? Chceš aspirin?“

„Pokud můžu poprosit.“

„Přinesu ho. Posad' se mezitím na něco jiného než na podlahu.“

Když zamířila do kuchyně, chtěl ji následovat, ale jeho pohled upoutaly snímky lemující stěny. Všiml si, že jsou mezi nimi i fotografie z časopisů, a domyslel si, že jsou jejím dílem. Krásné nevěsty, kultivované nevěsty, sexy nevěsty, smějící se nevěsty. Některé barevné, jiné stylově černé a bílé – a některé z nich upravené tím počítačovým trikem s ostře barevným prvkem na černobílé fotografii.

Při jejím návratu se otočil a podvědomě ho napadlo, že takové jsou i její vlasy – intenzivní barevná skvrna.

„Fotografuješ i něco jiného?“

„Ano.“ Podala mu tři pilulky a sklenici vody. „Ale když se živíš focením svateb, jsou nevěsty ten hlavní motiv, na kterém všechno stojí.“

„Jsou nádherné – v každé té fotce je kreativita a osobitost. Ale tahle je nejlepší.“ Popošel blíž a ukázal na zarámovanou fotografii tří děvčátek a modrého motýla sedícího na žlutém květu pampelišky.

„Proč?“

„Působí magicky.“

Dívala se na něho snad celou věčnost. „To je přesné. Takže, Cartere Maguire, jdu si pro kabát a pak můžeme vyrazit na tvoji konzultaci.“

Vzala mu z ruky sáček s ledem. „V hlavní budově ti přinesu čerstvý.“

Bystrý, uvažovala, zatímco si šla pro plášť a šál. Velmi bystrý. Všimla si toho už na střední škole? Možná že se vybarvil později. Ale vybarvil se velmi hezky. Dost na to, aby pocítila lítostivé bodnutí, když si myslela, že by už z něj mohl být ženich.

Jenže je to bratr nevěsty a to je něco zcela jiného.

Tedy v případě, že by o něj měla zájem.

Oblékla si kabát a obalila krk šálou. Pak si vzpomněla na poryv větru, který před chvílí vnikl do místnosti, a přetáhla si

přes hlavu kapuci. Když sešla dolů, Carter odkládal sklenici do dřezu jako hodný chlapec.

Zvedla obrovskou plátěnou kabelu s částí alb a podala mu ji. „Tak jdeme. Ty poneseš tuhle tašku. Je těžká.“

„Ano. Rád.“

„Já vezmu tuhle.“ Zvedla druhou tašku a ještě jednu malou. „Jedna nevěsta čeká na hotová alba a druhá na náhledy, z nichž si bude vybírat. V hlavní budově, tam, co proběhne i vaše schůzka.“

„Chci se omluvit, že jsem k tobě tak vtrhl. Klepal jsem, ale nikdo neodpovídal. Slyšel jsem hudbu, tak jsem vešel dovnitř a pak...“

„Zbytek už je minulost.“

„Jistě. Mimochodem, nechceš vypnout tu hudbu?“

„Máš pravdu. Úplně jsem ji přestala vnímat.“ Zvedla dálkový ovládač, stiskla „off“ a zase ho položila. Než stačila otevřít dveře, předběhl ji a podržel jí je. „Pořád žiješ v Greenwichi?“ zeptala se, když se vzpamatovala z prvního poryvu ledového vzduchu.

„Spíše zase než pořád. Chvíli jsem pobýval v New Havenu.“

„Na Yale.“

„Ano. Dělal jsem tam doktorát a několik let jsem učil.“

„Také na Yale.“

„Ano.“

Podívala se na něho přimhouřenýma očima. „Skutečně?“

„Ovšem, proč ne? I na Yale vyučují lidé. Pro učitele je to dobré doporučení.“

„Takže jsi něco jako profesor?“

„Jsem profesor, ale nyní učím tady. Na Winterfieldské akademii.“

„Vrátil ses, abys učil na střední škole, na kterou jsi kdysi sám chodil. To je moc hezké.“

„Stýskalo se mi po domově. A výuka dospívající mládeže je zajímavá.“

Pomyslela si, že to nemusí platit u všech žáků, ale možná je to opravdu zajímavá práce. „Co učíš?“

„Anglickou literaturu a kreativní psaní.“

„Jistě, *Jindřich Pátý*.“

„Tak tady to je. Když jsem tehdy pomáhal Delovi, paní Brownová mě sem několikrát pozvala. Bylo mi moc líto, když jsem slyšel o té nehodě. Byla to neuvěřitelně milá žena.“

„Byla skvělá. Můžeme jít tudy. Na obcházení domu je příliš velká zima.“

Vedla ho do teplé zadní předsíně. „Můžeš si tady nechat svrchník. Na vaši schůzku je pořád ještě brzy. Do té doby ti seženu kafe.“ Během řeči odhodila rychlými pohyby plášť a šál na věšák. „Dneska tu nemáme žádnou svatbu, takže velká kuchyň je prázdná.“

Znovu zvedla svoje tašky, zatímco on na rozdíl od ní svůj svrchník pečlivě věšel. Působil jako její naprostý protiklad: ona mezitím nedočkavě stála a čekala, až zase zvedne těžkou tašku.

„Najdeme ti nějaké místo...“ Mac se odmlčela, protože ke kuchyni se blížila Emma.

„Tady jsi. Parker se zrovna chystala... Cartere?“

„Ahoj, Emmo, jak se máš?“

„Dobře. Bezvadně. Co tady... No jasně, Sherry. Neuvědomila jsem si, že máš přijít s ní.“

„Ano a ne. Vysvětlí ti to. Můžeš mu sehnat kávu a trochu ledu na hlavu? Já musím zanést tohle nevěstě.“

Mac vytrhla Carterovi z ruky těžkou tašku a byla pryč.

Emma si prohlížela zranění na jeho čele a špulila přitom překvapeně rty. „No tohle! Co jsi dělal?“

„Napochodoval jsem do zdi. Led můžeš vynechat, postačí kafe.“

„Tak pojd' dál, posadíš se a já ti naliju. Zrovna jsem se vracela pro občerstvení ke konzultaci.“

Šla před ním a ukázala mu na židli u dlouhého pultu z medově zbarveného dřeva. „Přišels poskytnout morální podporu nevěstě a ženichovi?“

„Zastupuji ženicha. Má pohotovost.“

Emma pokývla a vytáhla ze skříňky šálek s podšálkem. „Tak to u lékařů bývá. A ty jsi přece odvážný brácha.“

„Říkal jsem ne, několika způsoby. Ale žádný nezabral. Díky,“ dodal, když mu nalila kávu.

„Udělej si pohodlí. Jednoduše sed' a dej si koláč.“

Přilil si do kávy smetanu. „Mohu to dostat písemně?“

Zasmála se a začala pokládat koláčky na tácek. „Důvěřuj mi. Zvýšíš tím bodové skóre správných bratrů. Jak se daří tvým rodičům?“

„Dobře. Minulý týden jsem viděl tvou matku v knihkupectví.“

„No jo, práce je pro ni vším.“ Emma mu nabídla koláček. „Mac by měla být s klientkou pomalu hotová. Zanesu nahoru občerstvení a potom se pro tebe vrátím.“

„Kdybych se tady schovával, asi bych se připravil o titul dobrého bratra.“

„To určitě. Za chvíli jsem zpátky.“

Prostřednictvím Sherry a díky přátelství mezi jejich rodiči znal Emmu už od dětství. Představa, že právě ona bude vázat pro jeho sestru svatební kytici, byla zvláštní. Zvláštní bylo už to, že jeho malá sestra nějakou svatební kytici vůbec potřebuje.

Bylo to jaksí stejně matoucí jako napochodování do té pitomé zdi.

Zkusmo si sáhl na čelo a trhl sebou. Nebylo to ani tak bolestí, jako spíše vědomím, že se ho všichni budou ptát, co se stalo. Bude opakovaně vysvětlovat svou vlastní nemotornost – a pokaždé přitom v duchu zahlédne Mackensie Elliotovou ve skutečně nepatrné podprsence a černých bokovkách.

Jedl koláček a pokoušel se rozhodnout, jestli to bude výhoda, nebo břímě.

Emma se vrátila pro něho a pro další podnos s občerstvením. „Můžeš už jít se mnou. Sherry tady určitě bude každou minutu.“

„Protože už teď má deset minut zpoždění.“ Vzal jí podnos z rukou. „Má vlastní vnímání času.“

Dům vypadal téměř stejně, jak si ho pamatoval. Jenom stěny měly tlumenou zlatou barvu tam, kde mu paměť napovídala, že býval elegantní, nenápadný zelený nátěr. Ale široké ornamentální lemování stále působilo přepychově, prostory byly stejně rozlehlé a světlo se pořád odráželo od vyblýskaného zařízení.

Umělecká díla a starožitnosti, stejně jako květiny v překrásných starých křišťálových vazách vyzařovaly bohatství a postavení. Dům však ani nyní na něj nepůsobil jako panské sídlo, dýchal domáckou atmosférou.

Voněl ženskostí, květinovou a citrusovou vůní.

Ženy seděly a poklidně hovořily v konferenční části rozlehlého salonu s vysokým kazetovým stropem, kde ve velkém krbu praskal oheň. Trojicí klenutých oken pronikalo dovnitř zimní slunce. Narodil se jako prostřední dítě mezi dvěma sestrami, a tak byl na pobyt mezi ženami zvyklý.

Další hodinu by měl tedy přežít bez větší újmy.

Parker vyskočila ze židle a s úsměvem a nataženými pažemi mu vykročila v ústřety. „Cartere! Už jsme se dlouho neviděli.“

Políbila ho na tvář, podržela jeho ruku ve svých a táhla ho ke krbu. „Pamatuješ se na Laurel?“

„No...“

„Byli jsme všichni děti.“ Parker ho jemně a přirozeně usadila do křesla. „Emma se zmínila, že jsi zpátky a učíš na Winterfieldské škole. Nebylo zvláštní vrátit se tam jako učitel?“

„Zpočátku ano. Pořád jsem čekal, že někdo zadá domácí úkol, než jsem si uvědomil, že to mám udělat já. Omlouvám se za Sherry. Má vlastní pojem o čase a většinou se opozdíl. Měl bych zavolat...“

Zazvonění u dveří ho přerušilo a přineslo mu potřebnou úlevu.

„Jdu tam.“ Emma se zvedla a vyšla z místnosti.

„Co hlava?“ zeptala se Mac a pohodlně se opřela v křesle s šálkem kávy v obou rukou.

„V pořádku. Nic to není.“

„Co se stalo?“ chtěla vědět Parker.

„Jenom jsem vrazil do zdi. To se mi stává pořád.“

„Vážně?“ pousmála se Mac nad šálkem.

„Omlouvám se! Omlouvám se!“ Sherry vtrhla dovnitř jako větrný vír – barev, energie, pohybu a smíchu. „*Nikdy* nepřijdu včas. Nenávidím se za to. Cartere, jsi ten nejlepší...“ Její šťastná, uzardělá tvář se stáhla do ustaraného výrazu. „Co se ti stalo?“

„Přepadení. Byli na mě tři, ale ubránil jsem se.“

„No ne! Můj bože, ty...“

„Narazil jsem hlavou do zdi, Sherry. To je všechno.“

„Aha.“ Uklidněná Sherry se posadila na opěradlo jeho křesla. „Tak tohle dělá pořád.“

Carter se zvedl a stáhl sestru do křesla. Pak se pokoušel přijít na to, kam by se mohl nenápadně uklidit. Emma se jednoduše posunula na pohovce blíž k Laurel a poklepala dlaní vedle sebe.

„Posad' se sem, Cartere. Takže, Sherry, jsi rozrušená?“

„Víc už nemůžu být! Nick měl přijít se mnou, ale má pohotovost na chirurgii. To je nedílná součást balení, když si bereš doktora. Ale napadlo mě, že mužský pohled na věc může zajistit Carter, že ano? Navíc zná mě i Nicka.“

Natáhla se, stiskla Parker ruku a radostně se zavrtěla v křesle. „Dokážeš tomu uvěřit? Vzpomínáš si, jak jsme si jako děti hrály na svatby? Pamatuji se, že to bylo několikrát. Myslím, že já jsem si vzala Laurel.“

„Přitom jste tvrdily, že nám to manželství nevydrží,“ zažertovala Laurel a vyvolala tím další záchvat nakažlivého smíchu u Sherry.

„A teď jsme tady. Na stejném místě. A já se skutečně budu vdávat.“

„Ta coura mě odmrštila kvůli nějakému doktorovi.“ Laurel potřásla hlavou, zvedla sklenici s ledovou vodou a plátkem citronu a usrkla.

„Je *úžasný*. Počkej, až se s ním seznámíš. Bože! Já se vdávám!“ Sherry přitiskla dlaně na tváře. „Vůbec nevím, kde začít. Jsem tak zmatená a všichni mi říkají, že bych měla přemýšlet a organizovat. Mám pocit, jako bych běhala dokolečka, a to máme zasnuby už za dva měsíce.“

„Tak právě kvůli tomu jsme tady my,“ ujistila ji Parker a zvedla tlustý zápisník. „Co kdybychom začaly tím, že nám řekneš, jaký typ svatby si přeješ? Stačí, když svoji představu popíšeš třemi nebo čtyřmi slovy.“

„Hmm...“ Sherry vrhla prosebný pohled na bratra.

„Pane na nebi, na mě se nedívej. Co já o tom vím?“

„Znáš mě. Jednoduše pověz, co si *myslíš*, že chci.“

Zatraceně. „Jenom jíst sladkosti,“ zamumlal. „Bavit se.“

„Ano!“ Vystřelila na něho prstem. „Nechci, aby to znělo, jako že nejde o nic důležitého, závažného a tak, ale hodlám se dobře bavit. Přeji si velkou, bláznivou, šťastnou party. Chci, aby Nick ztratil na celých pět minut řeč, až mě spatří přicházet

uličkou. Toužím ho *odrovnat* – a také bych byla ráda, aby na to všichni přítomní vzpomínali jako na *bezvadnou* událost. Byla jsem na opravdu hezkých svatbách, ale bože, nudila jsem se. Rozumíte mi?“

„Dokonale. Chceš oslnit Nicka a potom slavit. Tak, aby to odráželo tvou i jeho osobnost a fakt, že jste spolu šťastní.“

Sherry se na Parker zářivě usmála. „Přesně tak.“

„Bavily jsme se o termínu konání v říjnu. Máš už představu o počtu pozvaných hostů?“

„Snažíme se ho omezit na přibližně dvě stě osob.“

„Dobře.“ Parker si dělala poznámky. „Zmínila ses, že chceš svatbu venku. Zahradní svatbu.“

Zatímco Parker probírala s Sherry potřebné detaily, Mac pozorovala nevěstu. První slovo, které jí při pohledu na ni přišlo na mysl, bylo *náruživá*. Živá, veselá, hezká.

Melírované blond vlasy, jasně modré oči, plné křivky, nenucenost. Některé snímky je potřeba podřídit oblečení a jeho barvám, ale většinou záleží spíš na tom, kdo ve svatebních šatech vězí.

Povšimla si několika dalších detailů. Šest družiček. Nevěstina barva růžová – světlá a nasládlá. A když Sherry vytáhla fotografii vybraných svatebních šatů, Mac o ni požádala. Prohlédla si ji a usmála se.

„Vsadím se, že na tobě budou vypadat obdivuhodně. Jsou jako šité jenom pro tebe.“

„Myslíš? Také mi tak připadaly. Rozhodla jsem se pro jejich koupi během necelých dvou minut, i když potom...“

„Určitě jsi volila správně, někdy je takový náhlý popud to pravé. Tohle je právě ten případ.“ Šaty se pyšnily sukní z kilometrů jiskřivě bílé látky, živůtkem bez ramínek a dlouhou řekou vlečky. „Sexy princezna.“ Pustila se do své části agendy, dokud měla plnou Sherryinu pozornost. „Budeš chtít i zásnubní fotografii?“

„Ach... no, měla bych, ale ty formální fotky, které pořád vidím, se mi nijak zvlášť nepozdávají. Však víš, on stojí za ní a usmívají se do fotoaparátu. Tím samozřejmě nechci kritizovat tvoji práci nebo něco takového.“

„To je v pořádku. Mým úkolem je dosáhnout tvé spokojenosti. Co kdybys mi řekla, co s Nickem rádi děláte?“ Když na ni Sherry pohlédla s lišáckým úsměvem, Mac se rozesmála. Neuniklo jí, že Carter opět zrudl.

Docela roztomile.

„Kromě toho.“

„Milujeme popkorn a díváme se na opravdu špatné filmy na DVD. Nick se mě snaží naučit lyžovat, ale Maguireovi mají v genech neohrabanost. Carter jí zdědil pořádnou porci, ovšem já jsem hned za ním. Rádi se jen tak poflakujeme s přáteli a podobně. Ale Nick jako chirurg má velmi málo volného času. Moc toho předem neplánujeme. Myslím, že spíš děláme, co nás zrovna napadne.“

„Rozumím. Pokud chceš, můžu přijít k tobě. Nafotíme obyčejné momentky místo snímků v ateliéru.“

„Opravdu? Ten nápad se mi líbí. Bylo by to brzy?“

Mac vytáhla svůj palmtop a otevřela kalendář. „Tento týden mám několik akcí, ale příští je volný. Co kdyby sis promluvila s Nickem a oznámila mi nějaká data a časy, které by vám vyhovovaly? Pak se domluvíme konkrétně.“

„To bude bezvadné.“

„Určitě se budeš chtít podívat na naše ukázkové svatební fotografie,“ pokračovala Mac.

„Na Parkeřinu radu jsem se na ně podívala na webové stránce. A také na fotky květinové výzdoby, dortů a dalších věcí. Všechno mi to naprosto vyhovuje.“

„Co kdybychom se podívaly na různé balíčky našich služeb?“ vmísila se Parker. „Zjistíme, co by ti vyhovovalo. Můžeme to pak přizpůsobit tvému přání.“

„Přesně k tomu tady potřebuji Cartera. Nick prohlásil, že mám povolenou vybrat cokoli, co chci, ale tím mi zrovna nepomohl.“

Krucinál, pomyslel si Carter. „Sherry, o těchhle věcech vůbec nic nevím. Já jenom...“

„Představa, že mám o všem rozhodnout sama, mě děsí.“ Sherry se na něho podívala velkýma, bezmocnýma očima, což na něho zabíralo už v době, kdy jí byly dva roky. „Nechci udělat nějakou chybu.“

„Nemusíš se rozhodnout hned teď.“ Parker hovořila lehkým a uklidňujícím tónem. „A i kdybys to udělala a později si něco rozmyslela, nebude to problém. Budeš mít individuální konzultaci s každou z nás. To ti pomůže. Stačí, když se nyní domluvíme na termínu, smlouvu můžeš podepsat později.“

„Já bych ji opravdu ráda podepsala už dneska a odškrtnla tím jednu položku ze seznamu. Je jich tak mnoho. Jde jenom o tvůj názor, Cartere, to je všechno.“

„Tak co kdyby ses podíval na to, jaké máš u nás možnosti?“ usmála se Parker na Cartera a podala mu katalog otevřený na sekci nabídkových balíčků. „Sherry, už ses rozhodla, jestli chceš nějakou kapelu, nebo dýdžeje?“

„Dýdžeje. Myslíme si, že to pak bude celé uvolněnější, a předpokládám, že se s ním nebo s ní budeme moct domluvit na seznamu skladeb. Víš o někom dobrém?“

„Jasně.“ Parker vytáhla ze složky vizitku. „Tenhle pro nás dělává často a myslím, že ti bude vyhovovat. Zavolej mu. Co natáčení na videokameru?“

Carter vytáhl brýle na čtení a mračil se na jednotlivé stránky katalogu.

Je tak vážný, pomyslela si Mac. Sex appeal podivína umocněný brýlemi v drátěných obroučkách. Vypadal jako student připravující se na zkoušku. Jelikož Parker se Sherry měly hlavy u sebe, rozhodla se ho vyrušit.

„Poslyš, Cartere, třeba bys mi mohl pomoci uvařit další kávu, co říkáš?“ Zamrkal vzhůru k ní, modré oči rámované matně stříbrným drátem. „A vezmi ten katalog s sebou, ano?“

Zvedla krásnou kávovou konvičku a zamířila ke dveřím, kde na něho čekala. Musel obejít konferenční stůl a Mac neuniklo, že do něj málem narazil holení.

„Zbytek týmu to od této chvíle zvládne sám,“ oznámila mu. „Tvoje sestra si myslí, že potřebuje znát tvůj názor jakožto pověřeného zástupce ženicha. Jenže já si myslím, že stejně cokoli, co nebude odpovídat její představě, hodí do koše.“

„No dobře,“ odvětil Carter, zatímco vcházeli zpátky do kuchyně. „Mám jednoduše zavřít oči, ukázat prstem do menu v katalogu a tím to vyřídit?“

„Klidně. Podle mě úplně stačí, když Sherry navrhneš, že podle tvého mínění bude nejlepší balíček číslo tři.“

„Číslo tři.“ Položil katalog na kuchyňskou linku, posunul brýle na nose a pak si přečetl popis. „Proč zrovna ten?“

„Jelikož je velmi obecný – a já mám dojem, že Sherry chce, aby se drobnými detaily zabíral někdo jiný –, nechává prostor pro dodatečné změny a nabízí mnoho doplňujících možností. Měl bys jí také poradit, aby dala u tohoto balíčku přednost bufetovému stolu před klasickou tabulí s obsluhou. Protože,“ řekla dříve, než se stačil zeptat, „ten je méně formální a umožňuje různé kombinace. To jí bude vyhovovat. Zatímco ty z toho budeš venku, Sherry probere s Laurel svatební dort – jeho příchut', tvar, velikost a tak. Potom se domluví s Emmou na květinách. Zbytek zvládne Parker a věř mi, když ti povím, že velice dobře. Momentálně to vypadá hrozně složitě. Ale jen co Sherry zvolí balíček, tak s tím, že už má zajištěné šaty, místo konání, moje focení a tak dále, bude schopna uvažovat i o tom zbývajícím.“

Carter přikývl. „Dobrá, tak jí poradím balíček číslo tři. Pokrývá mnoho detailů a nabízí prostor pro vylepšení. A měla by dát přednost bufetovému stolu, protože působí přátelštěji a umožňuje různé kombinace.“

„Jsi dobrý.“

„Vstřebávat fakta a text je snadné. Pokud mě požádá o pomoc s výběrem kytic, zadrhnu se.“

„Budu to respektovat.“ Podala mu konvičku s kávou. „V tuto chvíli už mě při jednání nepotřebují. Odnes to zpátky a sděl jim svůj názor. A připomeň Sherry, aby mi dala vědět vhodný termín pro zasnubní fotografii.“

„Ty se tam se mnou nevrátíš?“

Tvářil se poněkud vyděšeně. Popleskala ho po tváři. „Ber to z té lepší stránky. O jednu ženskou méně. Tak zatím, Cartere.“

Odešla z kuchyně a jeho tam nechala stát s konvičkou kávy a katalogem v rukou.

KAPITOLA TŘI

Dřívější odchod poskytl Mac dostatek času, aby odpověděla na telefonáty, zaznamenala si schůzky a přidala na webovou stránku nejnovější snímky. Po zbytek odpoledne měla volno a rozhodla se je strávit ještě jednou kontrolou fotografií ze silvestrovské svatby.

Zazvonění telefonu ji vytrhlo z práce, ale připomněla si, že obchod je obchod, a zvedla ho. „Fotoateliér agentury *Manželský slib*.“

„Mackensie?“

Mac okamžitě zavřela oči a v duchu se praštila po hlavě. Copak se nikdy nenaučí kontrolovat displej i na podnikatelské lince? „Mami?“

„Neodpovídáš na moje volání.“

„Pracovala jsem. Říkala jsem ti, že tento týden budu zavalená prací. Mami, žádala jsem tě, abys netelefonovala na obchodní linku.“

„Ale ozvala ses, ne? Na rozdíl od mých *tří* volání na tvoje soukromé číslo.“

„Promiň.“ Nech to plavat, řekla si Mac. Tak to bude rychlejší, protože vysvětlovat matce, že během pracovní doby nemá na povídání s ní čas, je marné.

„Tak jak jsi strávila Nový rok?“ zeptala se matky.

Ozval se povzdech, jenž Mac upozornil na blížící se bouři.

„Rozešla jsem se s Martinem, což bych ti sdělila, kdyby ses obtěžovala reagovat na moje volání. Byla to hrozná noc. Strašlivá, Mac.“ Přerývaný dech zhoustl slzami. „Jsem totálně zdevastovaná.“

Martin, Martin... Mac si nebyla jistá, jestli si dokáže zřetelně vybavit, jak matčin expřítel vypadal. „Tak to je mi líto.“

Rozchody o svátcích jsou tvrdé, ale myslím, že bys to mohla brát jako příležitost vykročit do nového roku tou správnou nohou.“

„*Jak?* Vždyť víš, jak jsem Martina milovala! Je mi dvačtyřicet a jsem úplně osamělá a naprosto zničená.“

Sedmačtyřicet, opravila ji v duchu Mac. Ale co znamená mezi matkou a dcerou nějakých pět let? Mac si promnula spánek. „Ukončila jsi to s ním ty, vid’?“

„Jaký je v tom rozdíl? Je konec. Skončilo to, a přitom jsem byla do něho takový blázen. Teď jsem znovu sama. Děsně jsme se pohádali, choval se nesmyslně a hanebně. Prohlásil, že jsem *sobecká*. A přehnaně přecitlivělá a další děsné věci. Co jiného jsem mohla dělat, než náš vztah prostě ukončit? Není takový, za jakého jsem ho považovala.“

„Hmm. Eloisa už se vrátila do školy?“ zeptala se Mac s nadějí, že tím přesune téma hovoru na nevlastní sestru.

„Včera. Odešla a nechala mě tady v tomhle stavu. Dneska ráno jsem jen stěží vstala z postele. Mám dvě dcery. Zasvětila jsem svým holčičkám život, a ani jedna z nich se mě nenamáhá podepřít, když jsem emočně na dně.“

Mac začalo tepat ve spáncích, a tak sklonila hlavu a lehce bouchla čelem o desku stolu. „Začal jí semestr. Musela se vrátit do školy. Možná že Milton...“

„*Martin.*“

„Ano, možná se omluví a potom...“

„Skončilo to. Není cesty zpátky. Nikdy neodpustím muži, který se ke mně zachoval tak nečestně. Potřebuji se vyléčit, najít znovu sama sebe. Vyžaduje to určitý čas, nějaké klidné místo, kde se zbavím stresu z této ošklivé situace. Zamluvila jsem si týden v lázních na Floridě. To je přesně to, co potřebuji. Dostat se pryč, pryč z téhle odporné zimy, pryč od vzpomínek a bolesti. Potřebuji tři tisíce dolarů.“

„Tři... Mami, nemůžeš ode mě čekat, že vysolím tři tisícovky, aby sis dopřávala kosmetické masky na Floridě, protože jsi naštvaná na Marvinu.“

„Martina, sakra, a to je to nejmenší, co pro mě můžeš udělat. Kdybych potřebovala lékařskou péči, také by ses vykračovala ze

zaplacení nemocnice? Musím tam jet. Už jsem si ten pobyt zarezervovala.“

„Neposlala ti minulý měsíc peníze babička? Loňské Vánoce...“

„Měla jsem výdaje. Koupila jsem tomu nemožnému chlapovi pod stromek hodinky TAG Heuer z limitované edice. Jak jsem měla vědět, že se promění v takového netvora?“

Matka se dala do lítostivého pláče.

„Měla bys ty hodinky chtít zpátky. Nebo...“

„Takhle nevkusná bych *nikdy* nebyla. A nechci ty zatracené hodinky ani jeho. Chci odjet.“

„Fajn. Tak jeď někam, kam si to můžeš dovolit, nebo...“

„Potřebuji lázně. Pochopitelně jsem finančně vyčerpaná výdaji na svátky a potřebuji tvou pomoc. Vede se ti docela dobře, jak mi neustále ráda říkáš. Potřebuji tři tisíce dolarů, Mackensie.“

„Stejně jako jsi je potřebovala loni v létě, abys mohla s El strávit týden na pláži? A...“

Linda znovu propukla v pláč. Mac tentokrát hlavou o stůl nepraštila, jenom ji na něj složila.

„Ty mi nepomůžeš? Nepomůžeš vlastní matce? Předpokládám, že kdyby mě vyhodili na ulici, jenom bys otočila hlavu na druhou stranu. Jenom si pokračuj ve vlastním životě, zatímco můj je v troskách. Jak můžeš být tak sobecká?“

„Ráno převedu ty peníze na tvůj účet. Přeji ti příjemný výlet,“ řekla Mac a zavěsila.

Vstala, šla do kuchyně a vytáhla láhev vína.

Potřebovala se napít.

S mozkiem otupělým dvěma hodinami probírání tylů, růží, závojų, seznamu hostů a bůhví čeho všeho a tělem přesyceným kávou a koláčky (zatraceně dobrými koláčky) se Carter vracel ke svému autu. Nechal je zaparkované blíže k Macině ateliéru než hlavní budově. Kvůli tomuto geografickému umístění byl pověřen, aby předal Mac balík, jenž byl omylem doručen do hlavní budovy.

Když si strkal krabici pod paži, začínaly se snášet první sněhové vločky. Napadlo ho, že by se měl snažit dostat co

nejdříve domů. Musel dokončit přípravu na přednášku a doladit zkušební test, který chtěl zadat studentům na konci týdne.

Toužil po svých knihách a tichu. Odpoledne zaplněné estrogenem, cukrem a kofeinem ho vyčerpalo. Navíc ho opět rozbolela hlava.

Se sněžením se zešeřilo, takže se již rozsvítila světla podél chodníku, po němž krácel. Ale viděl, že v Mackensiině ateliéru je tma.

Možná někam odešla, přemítal, nebo si zdřímla. Nebo co když tam opět chodí polonahá? Napadlo ho, jestli nemá balík položit jen tak ke dveřím, ale připadalo mu to nezodpovědné. Kromě toho tato zásilka mohla posloužit jako dobrá záminka k tomu, aby ji zase viděl – a znovu probádal utajené pobláznění, které k ní pociťoval, když mu bylo sedmnáct.

A tak zaklepal, uchopil balík do ruky a čekal.

Otevřela mu oblečená, což ho uklidnilo, ale současně zklamalo. Stála v nejasném světle, v jedné ruce sklenku vína, druhou opřenou o dveře.

„Promiň, ale Parker mě požádala, abych ti cestou vzal tohle. Já...“

„V pořádku. Pojd' dál.“

„Já jenom...“

„Dáš si trošku vína?“

„Řídím, takže...“ Ale Mac už odcházela do kuchyně – plavnými, sexy kroky, jak si všiml.

„Já už mám nějaké v sobě, jak vidíš.“ Vytáhla další sklenku a nalila ji až po okraj. „Nechceš přece, abych pila sama, že ne?“

„Tak na to jsem zjevně přišel pozdě.“

Se smíchem mu vtiskla sklenku do ruky. „Tak mě dožeň. Měla jsem jenom dvě. Ne, tři. Určitě tři.“

„Ehm. Tak dobrá.“ Pokud se nemýlil, tak pod třískleničkovým omámením se skrýval hněv a rozrušení. Místo aby se napil, natáhl ruku k vypínači a rozsvítil. „Je tu poněkud tma.“

„Asi ano. Dneska jsi byl ke své sestře moc milý. Některé rodiny jsou hrozně fajn. Dobře si toho všímám. Vzpomínám si, že tvoje rodina taková byla vždycky. Sice jsem tebe a Sherry

moc neznala, ale tohle si pamatuji. Milá rodina. Moje stojí za prd.“

„Aha.“

„A víš proč? Povím ti to. Máš sestru, je to tak?“

„Ano. Vlastně mám dvě. Možná bychom se měli posadit.“

„Dvě, ano, jasně. Jedna je starší než ty. Nikdy jsem se s ní nesetkala. Takže dva sourozenci. A já? Já mám jednoho, složeného ze dvou polovin. Nevlastní sestru a nevlastního bratra – od každého rodiče –, což dává dohromady jednoho sourozence. Ale tohle není přesný součet počtu kroků, které jsem ušla. Cestou jsem ztratila přehled. Přicházejí a odcházejí, odcházejí a přicházejí, jak se moji rodiče chtě nechtě žení a vdávají.“ Napila se vína. „Vsadím se, že jste měli kolem vánočního stolu velkou rodinu, co?“

„Ach ano, my...“

„Víš, jaké Vánoce jsem letos měla já?“

Došlo mu to. Tohle nebyla konverzace. Sloužil tu jako vrba. „Ne.“

„Jelikož můj otec je... bůhví kde, možná ve Vailu,“ zvážila zachmuřeně, „nebo ve Švýcarsku, s třetí manželkou a jejich synem, tak ten u stolu nebyl. Nicméně poslal mi náramek, který byl směšně drahý, což nepramení z jeho pocitu viny ani nějaké otcovské oddanosti, ale z faktu, že díky zděděnému svěťeneckému fondu se prostě nemusí starat o peníze.“

Zmlkla a nepřestávala se mračit. Znovu se napila. „Kde jsem byla?“

„U Vánoc.“

„Ano, správně. Rodinné Vánoce, jaké mám já. Třináctého prosince jsem ze slušnosti navštívila matku a Eloisu – to je ta moje nevlastní sestra –, protože žádná z nás nemá nejmenší zájem trávit Vánoce společně. U nás se nekoná žádná husa. Výměna dárků, přípitek, popřání radostných svátků a útěk.“

Usmála se, ale nebylo v tom nic veselého. „Nezpíváme koledy kolem piana. El vlastně prchla ještě dříve než já, šla si někam sednout s přáteli. Nemůžu ji z ničeho obviňovat. Moje matka tě dožene k pití. Vidíš.“ Zvedla svou sklenku.

„Ano, vidím. Pojďme se projít.“

„Cože? Proč?“

„Proč ne? Začalo sněžit.“ Opatrně ji vzal sklenku z ruky a odložil i se svou netknutou na kuchyňskou linku. „Rád se procházím ve sněhu. Tady máš plášť.“

Když jí oblékal kabát, zamračila se na něho. „Nejsem opilá. Zatím. Copak dneska už nemůže ženská ve vlastním domě zapíjet žal, když se jí zachce?“

„Jasně. Máš něco na hlavu?“

Zalovila v kapse pláště a vytáhla ostře zelenou čepici. „To vůbec neznamená, že tady každý večer sedím a nasávám víno nebo něco jiného.“

„O tom nepochybuji.“ Natáhl Mac čepici na hlavu a než jí zapnul kabát, omotal kolem jejího krku šálu. „Takhle to bude stačit.“ Vzal ji za paži a vedl ke dveřím. A ven.

Slyšel, jak sykla mezi zuby, když ji do obličeje udeřil chlad. Pro každý případ nepouštěl její paži.

„Teple je lepší,“ zamumlala, ale když se chtěla otočit zpátky, nedovolil jí to a pokračoval v chůzi.

„Mám rád sněžení v noci. Tedy ještě není noc, ale vypadá to tak. Rád se na to všechno dívám oknem, na ten bílý sníh proti černému pozadí.“

„Jenže my se nedíváme oknem. Jsme přímo v té zatracené chumelenici.“

Pousmál se a pokračoval dál. Spousta chodníků, pomyslel si, a všechny byly před tímto sněžením pečlivě vyčištěné. „Kdo tohle všechno odhazuje?“

„Odhazuje co?“

„Sníh, Mackensie.“

„Buď my, nebo na to naženeme Dela či jeho kamaráda Jacka. Občas zaplatíme nějakým klukům. Záleží na okolnostech. Musíme chodníky udržovat čisté. Vedeme tady podnik. Parkoviště nám uklízí chlápek s pluhem.“

„S tak velkým areálem a tolika svatbami je to obrovská práce.“

„Je to věc spolupráce a dobré organizace, takže... Ach, ale ty měníš téma.“ Vzhledla k němu přimhouřenýma očima. „Nejsem pitomá, jenom trochu přiopilá.“

„Jaké bylo téma?“

„Hrozitánská zvrácenost mojí rodiny. Kde jsem skončila?“

„Myslím, že u Vánoc a matky, která tě dohání k pití.“

„Přesně tak. Vylíčím ti, jak mě přinutila otevřít flašku tentokrát. Rozešla se s posledním klukem. Záměrně nepoužívám výraz přítel, partner nebo jakýkoliv jiný, protože pokud jde o muže, vztahy a manželství, matka zůstala myšlenkově na úrovni pubertáčky. Stále stejné drama. A teď samozřejmě potřebuje jet do lázní, aby se zotavila z utrpení, stresu a zlomeného srdce. Což je kravina, jenže ona tomu věří. A jelikož nedokáže udržet v kapse ani deset dolarů déle než pět minut, čeká, že jí na to pošlu peníze. Tři tisíce.“

„Ty máš dát matce tři tisíce dolarů, protože se rozešla s přítelem a chce si zajet do lázní?“

„Kdyby potřebovala nějakou operaci, nechala bych ji prostě umřít.“ Mac ve snaze vyjádřit matčinu metodu útoku zakroužila oběma rukama ve vzduchu. „Ne, ne, tenhle argument tentokrát nepoužila. Teď to byla bezdomovkyně na ulici. Má celou sbírku podobných příměrů. Je možné, že použila oba. Přestávala jsem ji vnímat. Takže ano, očekává, že to zaplatím. Oprava, ví, že to zaplatím, jen aby mě přestala pronásledovat a naléhat na mě. Proto to víno, jelikož jsem otrávená a vztekla, že jí vždycky podlehnu.“

„Nic mi do toho není, ale kdybys trvale říkala ne, nemusela bys s tím přestat? Dokud říkáš ano, tak k tomu nemá důvod.“

„Já to vím.“ Píchla ho prstem do hrudi. „Samozřejmě že to vím, ale ona je neúprosná a já se jí chci jednoduše zbavit. Pořád myslím na to, proč se jednoduše znovu neprovdá – za šťastného XY čtvrtého – a neodstěhuje se. Daleko, hodně daleko, třeba do Barmy. Zmizí stejně účinně jako můj otec. Objeví se jen příležitostně. Možná potká nějakého chlápka v těch lázních, zamiluje se – což je pro ni stejně snadné jako nákup bot. Ne, snazší. Zamiluje se,“ pokračovala Mac, „odstěhuje se do Barmy a nechá mě na pokoji.“

Vzdychla a zvedla obličej vzhůru. Uvědomila si, že už nepociťuje takový chlad. A hustě padající vločky byly tak krásné a pokojné. Musela uznat, že procházka byla skutečně lepší nápad než pití.

„Jsi ochránce, vid’?“ zeptala se ho.

„Myslíš jako zvířat a přírody?“

„Ne, potřebných. Vsadím se, že i když spěcháš, tak vždycky otevřeš dveře tomu, kdo má plné ruce. Nasloucháš osobním problémům svých studentů, přestože potřebuješ dělat něco jiného.“ Pohlédla mu do očí. „A příležitostně bereš opilé ženy na procházku sněhem.“

„Zdalo se mi, že je to vhodné.“ Všiml si, že její fascinující zelené oči už jsou o něco čistší. A smutnější.

„Vsadím se, že máš ženských plné zuby.“

„Myslíš celkově, nebo jen pro tuto chvíli?“

Usmála se na něho. „Vsadím se, že jsi opravdu hodný chlápek.“

Nevzdychl, ačkoliv měl nutkání. „Obviňují mě z toho.“ Rozhlédl se a hledal něco, o čem by mohl mluvit. Měl bych ji dostat zpátky dovnitř, pomyslel si, ale chtěl s ní zůstat ještě o něco déle v zasněženém přítmí. „Jací ptáci sem přilétají?“ zeptal se a ukázal ke dvěma hezkým krmítkům.

„Ti, kteří umí létat.“ Strčila ruce do kapes. Ani jednoho z nich nenapadlo najít její rukavice. „O ptácích toho moc nevím.“ Naklonila hlavu na stranu a pozorně si ho prohlédla. „Ty jim rozumíš?“

„Ne, nejsem žádný opravdový ornitolog. Jen menší koníček.“ Bože, může vypadat jako větší šprt? Odepiš ztráty, Cartere, a odejdi, dokud není příliš pozdě. „Raději se vraťme. Sněžení je čím dál hustší.“

„Nechtěl bys mi říct, na jaký druh ptáků tady můžu narazit? Emma a já plníme krmítka od doby, kdy jsme je mezi mým a jejím domkem postavily.“

„Jejím domkem?“

„Ano, podívej.“ Ukázala směrem k hezkému dvoupodlažnímu domku. „To je starý dům pro hosty a Emma využívá skleníky stojící za ním. Já jsem obsadila zahradní domek. Laurel s Parker bydlí v druhých patrech východního a západního křídla hlavní budovy, takže každá má prostor jen pro sebe. Zbytek domu využívá zejména Parker. Laurel potřebuje hlavně kuchyni, já ateliér a Emma skleníky. Takže tohle uspořádání dává smysl. Všechny často pobýváme v hlavní budově, ale přitom máme oddělené bydlení.“

„Jste kamarádky už hodně dlouhou dobu.“

„Celé věky.“

„To je jako rodina, ne? Myslím ta bez zvrácenosti.“

Krátce se zasmála. „Ty jsi nějaký až moc chytrý. A co ti ptáci?“

„V tuto roční dobu bys mohla zahlédnout kardinály.“

„Jasně. Jak vypadá kardinál, ví skoro každý. Vlastně jeden takový ti umožnil pohled na moje prsa.“

„Promiň, ale nerozumím...“

„Jeden kardinál narazil do kuchyňského okna a já si polila halenku kolou. Takže zpět k ptákům. Kromě těch červených, kteří narážejí do oken, tak co třeba takový dudek velký s chocholem?“

„Dudek velký už bohužel vyhynul. Ale v této oblasti lze v zimě zahlédnout některé pestrobarevnější druhy vrabců.“

„Pestrobarevnější druhy vrabců. Jelikož se mi to podařilo vyslovit bez zakoktání, soudím, že k opilosti už mám hodně daleko.“

Procházeli po chodníku mezi rozsvícenými lampami a tmou, zatímco sníh padal ve velkých vločkách jako v hollywoodském filmu. Nádherná noc, pomyslela si Mac, jakou si jen v lednu můžete přát. A přišla by o ni, kdyby Carter nedorazil a netrval – svým nenápadným způsobem – na procházce.

„V tuto chvíli mám pocit, že bych měla vysvětlit jedno: nemám ve zvyku obracet do sebe jednu sklenku vína za druhou až do svítání. Obvykle zaženu těžkosti prací nebo ve společnosti Parker a ostatních. Jenže tentokrát jsem byla na obojí příliš rozběsněná. A neměla jsem chuť na zmrzlinu, což je moje další osobní berlička v těžkých časech.“

„Předpokládal jsem to, tedy až na tu zmrzlinu. Moje matka, když je hodně rozrušená nebo nazlobená, tak vaří polévku. Velký hrnec polévky. Snědl jsem jí v životě poměrně hodně.“

„Tak tady kromě Laurel a paní G. nikdo nevaří.“

„Paní G.? To myslíš paní Gradovou? Pořád tady pracuje? Dneska jsem ji neviděl.“

„Ano, pořád je tady a pořád řídí celý dům a všechny v něm. Díkybohu za to. Ted' má každoroční zimní dovolenou. Přesně prvního ledna odjela do St. Martinu a zůstane tam až do dubna.“

Před odjezdem nám jako vždycky připravila plný mrazák jídla, aby žádná z nás neumřela hladu, kdyby přišla sněhová vánice nebo vypukla nukleární válka.“

Mac se zastavila u vchodových dveří svého domku a znovu k němu zvedla hlavu. „Byl to náročný den. Držel ses, profesore.“

„Zaznamenal jsem i pár zajímavých momentů. Mimochodem Sherry odsouhlasila balíček číslo tři s bufetovým stolem.“

„Dobrá volba. Díky za procházku a za to, žeš mě vydržel poslouchat.“

„Procházím se rád.“ Najednou nevěděl, co s rukama, a tak je strčil do kapes. „Raději půjdu, protože jízda autem bude poněkud obtížná. A... dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ opakovala a usmála se.

Pak přiložila dlaně ohřáté v kapsách k jeho tvářím a vtiskla mu na rty lehký, přátelský, téměř sesterský polibek.

Zarazil se. Pohyb předešel myšlenku, jednal bez rozmyšlení. Uchopil ji za ramena a přitlačil zády na dveře. Současně změnil jemný dotek rtů na dlouhý a vášnivý.

To, co si v sedmnácti jen představoval, se ve třiceti stalo realitou. Její chuť, *dotek*. Ta chvíle rtů a jazyka, horka pulzujícího v žilách. Za klidného sněžení, v tom absolutním tichu, mu její povzdech připadal jako zaburácení hromu.

Blížila se bouřka.

Neodstrčila ho, neprotestovala, když přijal její přátelské pozvání do žáru a divočiny. První věc, která ji napadla, byla: kdo mohl tušit, že tenhle milý profesor angličtiny, co vráží do zdi, umí takhle *líbat*?

Jako by se vás chystal odvléct do nejbližší jeskyně a strhat z vás šaty, zatímco vy z něho budete nedočkavě rvát ty jeho.

Pak už ale nedokázala myslet a snažila se s ním držet krok, i když ztrácela půdu pod nohama.

Nikdy něčemu takovému doopravdy nevěřila, ale přesně tohle se s ní dělo.

Spustila ruce z jeho tváří, vklouzla prsty do jeho vlasů a pevně je sevřela.

Tento pohyb ho postrčil dozadu. Odstoupil o krok a málem uklouzl na sněhu ležícím na chodníku. Sama se nepohnula ani o centimetr, jenom na něho zírala očima zářícíma ve tmě.

Bože, pomyslel si, bože. Přišel jsem o rozum.

„Omlouvám se,“ zamumlal zmítán niterným bojem vzrušení a studu. „Omlouvám se. To bylo... nebylo... Tedy... opravdu se omlouvám.“

Zírala za ním, zatímco spěchal pryč neobratnými kroky v čerstvém sněhu. Kdesi na pozadí hučení ve své hlavě zaslechla pípnutí automatického zámku auta. Dívala se, jak ve světle lampy nasedá do svého vozu.

Nastartoval dříve, než se stačila pořádně nadechnout a nabýt hlas. A vyjížděl už z parkoviště, když se jí podařilo vyšeptnout: „Nic se nestalo.“

S pocitem větší opilosti, než jakou mohlo způsobit víno, se vrátila do domu. Zamířila do kuchyně, vylila do dřezu jeho nedotknutou sklenku a pak svoji nedopitou. Rozhlédla se nevidoucíma očima kolem sebe, otočila se a opřela se o linku.

„Páni,“ pronesla nahlas.

KAPITOLA ČTYŘI

Některá rána prostě potřebujete něco víc než sušenky a kávu, usoudila Mac. Byla sice ušetřena kocoviny – díky, Cartere Maguire –, ale několik centimetrů čerstvého sněhu znamenalo, že ji čeká odhazování. Potřebuje tedy silnější palivo. Jelikož věděla, kde ho najde, nazula si boty, oblékla plášť a vyrazila ven.

Pak se okamžitě vrátila pro fotoaparát.

Z pronikavě modré oblohy proudilo ostré a jasné světlo. Dopadalo na nedotčené, nepošlapané bělostné moře, které pokrývalo zemi a zaplavovalo ji. Z křovin se staly ohnuté bytosti kráčející tím zmrzlým mořem a kameny, které ohraničovaly venkovní bazén, vypadaly jako zřícená barikáda.

Nasála ledový vzduch, který se jí zarýval do plic jako drobné střepy skla, a pomalu vydechla mrznoucí obláčky.

Krajina a malebné scénérie zaujaly její představivost jen zřídka. Ale tohle, pomyslela si, černá a bílá v tolika odstínech, stín a světlo pod téměř surově modrou oblohou, doslova volá po zachycení okamžiku. Tolik tvarů, tolik struktur, které vytvářely větve obalené sněhem a krajková kůra kmenů, nabízelo nespočet možností.

A z tohoto ledového moře vystupoval masivní a nádherný dům jako elegantní a velkolepý ostrov.

Prodírala se k němu a zkoušela různé úhly záběrů, využívala světlo, zaostřovala keře azalek proměněné v jiskřivé koule bavlny, které se na jaře obsypou květy. Koutkem oka zahlédla pohyb, a když pootočila hlavu, spatřila kardinála, jenž dosedl na zasněženou větev javoru. Seděl tam jako sytě červená skvrna a pěl.

Mac se přikrčila a dala přednost transfokaci, než aby se pokusila k pěvci přiblížit a přišla o záběr. V duchu přemítala, jestli je to tentýž pták, jenž narazil do jejího kuchyňského okna. Pokud ano, tak rozhodně vypadal nezraněný, jak tam seděl jako plamínek na bělostném krajkovém pozadí z větví.

Udělala v rychlém sledu tři snímky s různého úhlu pohledu. Na levé nohavici jejích džínů jí přitom ulpělo trochu sněhu.

Vtom pták náhle vzlétl, zakroužil v ostrém světle nad mrazivým mořem a byl pryč.

Sněhem se k ní prodírala Emmaline, krásná Emmaline ve starém námořnický modrém kabátě a s bílou čepicí a šálem. „Přemýšlela jsem, jak dlouho tu budu muset stát, než skončís nebo než ten zatracený pták odletí. Je tu *děsná* zima.“

„Miluji zimu.“ Mac znovu zvedla fotoaparát, našla v hledáčku Emmu a stiskla spoušť.

„Nedělej to! Bože, vypadám hrozně.“

„Vypadáš úžasně. Hlavně v těch růžových sněhulích.“

„Proč jsem si koupila růžové? Co mě to napadlo?“ Emma potřásla hlavou, připojila se k Mac a společně pokračovaly k domu. „Myslela jsem, že už jsi uvnitř a soužís Laurel, ať si pospíš se snídání. Nebylas to ty, kdo mi volal už před hodinou a mluvil o *lívancích*?“

„Byla. Teď ji můžeme trýznit obě. Nechala jsem se unést. Venku je tak nádherně. Světlo, stíny, tvary. A ten zatracený pták? To byla třešinka na dortu.“

„Je sedm pod nulou a po lívancích budeme muset odklízet sních, až nám umrznou zadky. Nemohlo by být pořád léto?“

„V létě bychom těžko dostaly lívance. Možná palačinky, ale to není totéž.“

Emma vrhla na Mac zlověstný pohled, zadupala nohama, aby setřásla ze svých růžových sněhulí sních, a otevřela dveře.

Mac okamžitě ucítila vůni kávy. Opatrně odložila fotoaparát na sušičku, svlékla plášť a sevřela Laurel v objetí drtícím žebra. „Věděla jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

„Viděla jsem tě oknem, jak si hraješ na milovnici přírody, a spočítala jsem si, že sem vtrhneš a budeš kňučet, ať udělám lívance.“ Laurel s vlasy sepnutými dozadu a vyhrnutými rukávy odměřovala mouku.

„Miluju tě, a určitě ne jenom kvůli lívancům lehounkým jako prach.“

„Fajn, tak připrav stůl. Parker už je vzhůru a odpovídá na e-mail.“

„Zavolala službu na úklid sněhu?“ zeptala se Emma. „Mám dneska tři konzultace.“

„Jenom na parkoviště. Shodly jsme se, že na četu uklízející chodníky zas tolik nenasněžilo. Zvládneme to samy.“

Emma se zamračila. „Nenávidím odklizení sněhu.“

„Ubohá Emma,“ vyhrkly Mac s Laurel jednohlasně.

„Vy potvory.“

„Při snídani vám něco povím.“ Mac potěšená improvizovaným focením a blížícími se vzácnými lívanci si nalila kávu a hodila do ní cukr. „Sexy historku.“

Emma přerušila vyndávání talířů ze skříňky. „Tak spust.“

„Ještě nejlépe. Kromě toho tady zatím není Parker.“

„Jdu ji dotáhnout dolů. Chci si poslechnout sexy historku, aby mě udržela rozehrátou, zatímco budu lopatovat ten pitomý sníh.“ Emma vyběhla z kuchyně.

„Sexy historka ke snídani.“ Laurel uvažovala nahlas, zvedla přitom dřevěnou vařečku a míchala těsto. „Musí souviset s Carterem Maguirem, pokud jsi neměla nějaký obscénní telefonický rozhovor, který bys považovala za sexy.“

„Záleželo by na tom, kdo by volal.“

„Carter je docela roztomilý. Ale není to tvůj typ.“

Mac se na ni ohlédla od otevřené zásuvky s příbory. „Já mám nějaký vyhraněný typ?“

„Sama víš, že ano. Atletický, zábavný, možná s kreativními sklony, ale ne se striktními nároky, ne příliš citově nebo vážně založený. Nikdo v tvé minulosti nebyl moc intelektuální, učený nebo zamlklý.“

Ted' byla řada na Mac, aby se zakabonila. „Líbí se mi chytří chlapi. Možná jsem prostě nenarazila na takového, který by mě zároveň správně nažhavil.“

„Carter je sladoučký. To se o nikom z tvých předchozích známostí nedá říct.“

„Mám ráda sladké,“ namítla Mac. „Ochutnej moje kafe!“

Laurel se smíchem odložila mísu s těstem a vytáhla z ledničky směs drobného ovoce. „Připrav konečně ten stůl, Elliotová.“

„Už to bude.“ Mac při prostírání vyhodnocovala Laurelin výčet vlastností jejích dosavadních nápadníků. Asi byl přesný – do jisté míry. „Všichni mají nějaký oblíbený typ. Třeba Parker. Úspěšný, vzorně upravený, vzdělaný.“

„Navíc bilingvní,“ dodala Laurel, zatímco oplachovala ovoce. „A musí na dvacet kroků rozlišit Armaniho od Huga Bosse.“

„Emma má také svůj typ. Musí to být pořádný kus chlapa.“

Laurel se hlasitě řehkala, když se vrátila Emma. „Parker už jde dolů. Co je tak legrační?“

„Ty, zlato. Lívanečník už je rozpálený,“ oznámila Laurel. „Raději si pospěš.“

„Dobré ráno, parťáčky.“ Parker vplula dovnitř – tmavé džínsy, kašmírový pulovr, vlasy úhledně stažené do ohonu, nenápadné nalíčení. Mac prolétla hlavou myšlenka, že by bylo snadné Parker nenávidět, kdyby ji neměla tolik ráda. „Právě jsem dohodla tři další schůzky. Bože! Miluji svátky. Během nich se zasnuhuje taková spousta lidí. A než se nadějeme, bude tu svatý Valentýn a získáme další zakázky. Lívance?“

„Podej sirup,“ vybídla ji Laurel.

„Cesty jsou prohrnuté. Nepředpokládám, že dojde k odvolání některé z dnešních schůzek. Ach ano, Paulsonovi poslali e-mail – právě se vrátili z líbánek. Umístím něco z jejich hodnocení na naši webovou stránku.“

„Žádné pracovní záležitosti,“ zarazila ji Emma. „Mac má k snídani sexy historku.“

„Opravdu?“ Parker povytáhla obočí a postavila na stůl ve výklenku sirup a máslo. „Tak sem s ní.“

„Začalo to jako většina sexy historek tím, že jsem si polila halenku kolou.“

Laurel v tu chvíli přinesla na stůl talíř s lívanci.

„A on tvrdil, že narazil do zdi,“ přerušila ji Emma. „Chudák Carter!“ Vyprskla smíchy a ukrojila si malý kousek z jediného lívance na svém talíři.

„Tvrdě,“ doplnila Mac. „Narazil do ní vší silou. Kdyby to bylo v komiksu, tak by prošel zdí a nechal v ní díru ve tvaru své postavy. Potom seděl na podlaze a já se pokoušela zjistit, jak je na tom, odhalená prsa skoro v jeho obličej – na což velmi zdvořile poukázal.“

„Promiňte, slečno, zdá se, že máte kozy v mém obličej?“

Mac zamávala na Laurel vidličkou. „Až na to, že nepoužil jediný z výrazů pro prsa, spíše jenom něco koktal. Tak jsem si šla vytáhnout halenku ze sušičky, přinesla mu pytlík s ledem a definitivně se rozhodla, že elektromagnetickou rezonanci asi nepotřebuje.“

Mac pokračovala ve vyprávění, zatímco se propracovávala nízkou hromádkou lívanců.

„Jsem poněkud zklamaná,“ prohlásila Laurel. „Domnívala jsem se, že sexy historka ke snídani bude obsahovat sex a nejenom tvoje hezká řadra.“

„Ještě jsem neskončila. Druhá část začíná po mém návratu domů, kdy jsem pracovala a bezmyšlenkovitě zvedla zvonící telefon. Volala moje máma.“

Parker se přestala usmívat a potřásla hlavou. „Tak to není sexy. Říkala jsem ti, ať jí nezvedáš telefon.“

„Já vím, já vím, ale volala na obchodní linku a mě nenapadlo, že to bude ona. Tak jako tak jsem udělala něco ještě horšího. Matka se rozešla s posledním partnerem a spustila starou písničku. Jak je zdrcená, jak je zdevastovaná, bla bla bla. Její bolest a utrpení vyžadují týdenní pobyt v lázních na Floridě a tři tisíce dolarů ode mě.“

„Tos neudělala,“ zamumlala Emma. „Pověz mi, že ne.“

Mac pokrčila rameny a napíchla na vidličku další kousek lívance. „Moc si přeji, abych dokázala říct ne.“

„Zlato, s tím musíš přestat,“ řekla jí Laurel. „Tohle jí prostě musíš zarazit.“

„Já vím,“ přikývla Mac. Emma ji pod stolem soucitně pohladila po koleně. „Já vím, jenže stejně mě zlomila, to je všechno. Hned potom jsem si otevřela láhev vína a utápěla v něm smutek a znechucení.“

„Měla ses sem vrátit.“ Parker se natáhla a položila dlaň na Macinu ruku. „Byly jsme tady.“

„I tohle vím. Jenže jsem byla příliš vzteklá, smutná a plná sebelítosti a zklamání. Ale hádejte, kdo potom zaklepal na moje dveře.“

„Ach ne.“ Laurel vykulila oči. „Neříkej mi, žeš měla opilecký, sebelítostný sex s Carterem. Ale jestli ano, připoj prosím všechny detaily.“

„Pozvala jsem ho na skleničku.“

„Páni!“ Emma v oslavném gestu snědla další sousto lívance.

„Vyklopila jsem mu úplně všechno. O svojí rodině, podělaném dětství. Ten chlápek mi přišel doručit balík a skončil s napůl opilou ženskou uprostřed plačtivého večírku. A on to poslouchal, což jsem si v té době vlastně ani neuvědomila, jelikož jsem byla v rauši a samá patetická tiráda, ale fakt mě poslouchal. Načež mě vzal ven na procházku. Jednoduše mi oblékl kabát, zapnul mi ho, jako by mi byly tři roky, a vyvedl mě ven. Tam mě poslouchal dál, dokud jsem nevyčerpala téma. Potom mě dovedl zpátky a...“

„Tys ho pozvala dovnitř a milovali jste se,“ pobízela ji Emma.

„Obstarej si vlastní sexy historku ke snídani. Byla jsem poněkud rozpačitá a opravdu vděčná, tak jsem mu vlepila malou pusu. Takovou tu ‚díky kámo‘ pusu. Následující věc, kterou jsem si uvědomila, bylo to, že jsem se ocitla uprostřed polibku, který spaluje mozek, rozpumpovává krev a bubnuje v uších. Ten typ polibku, kdy tě chlap strhne k sobě, postrčí dozadu a přitiskne zády na něco pevného.“

„Ach.“ Emma se zachvěla čirým potěšením. „Tak tyhle miluji.“

„Ty miluješ jakékoliv polibky,“ připomněla jí Laurel.

„Ano, to ano. Ale Cartera bych ve věci sexu odhadovala na pomalejší a ostýchavější typ.“

„Možná takový obvykle je. Protože zatímco mi v hlavě zuřila bouře, tak se zarazil, omluvil se – hned několikrát – a rychle klouzal zpátky ke svému autu. Než jsem nabyla schopnost řeči, byl pryč.“

Parker odsunula talíř a zvedla hrnek s kávou. „No, asi bys po něm měla jít.“

„Nepochybně,“ souhlasila Emma a vybídla pohledem Laurel, aby dokončila hlasování.

„Může to být problém.“ Laurel pokrčila rameny. „Carter není její obvyklý typ a dělá kroky, které se neshodují s jeho všeobecným vystupováním. Větrím komplikace.“

„Protože je to milý, příjemný, trochu nemotorný chlápek, který líbá jako bůh?“ Emma zlehka kopla Laurel pod stolem. „Já větrím romantiku.“

„Ty větríš romantiku i v dopravní zácpě na dálnici.“

„No jo. Ale zatraceně si uvědomuješ, že bys ráda věděla, co se bude dít dál. Takový polibek nemůžeš nechat jen tak plavat,“ dodala Emma k Mac.

„Třeba je to jenom hezká sexy historka ke snídani. Teď musím jít zatelefonovat do banky a vyhodit tři tisíce dolarů, jako by to byly konfety.“ Mac vstala od stolu. „Uvidíme se všechny venku při odhazování sněhu.“

Parker po Macině odchodu vylovila z mísy malinu. „Nehodlá to nechat jen tak. Dohnalo by ji to k šílenství.“

„Druhý kontakt během osmačtyřiceti hodin,“ souhlasila Laurel a pak se zamračila. „A zatraceně šikovně vybruslila z uklízení nádobí.“

Carter seděl u svého stolu ve škole a procházel diskuzní body, které chtěl předložit studentům v poslední hodině tohoto dne. Klíčové bylo udržet jejich pozornost a zájem, když za padesát krátkých (přinejmenším z jeho pohledu) minut je čekalo vysvobození z vyučování.

Mohli by se tak něco naučit.

Problém spočíval v tom, že sám nedokázal udržet pozornost.

Měl by Mackensii zatelefonovat a znovu se omluvit? Možná by jí mohl napsat krátký dopis. V psaní určitých věcí si vede lépe než v jejich vyřčení. Alespoň většinou.

Nebo by to měl nechat tak? Uplynuly už dva dny. Tedy jeden den a dvě noci, má-li být přesný.

Tohle věděl absolutně přesně.

Chtěl celou věc nechat plavat, prostě ji nechat tak a připsat ji k dlouhému seznamu svých trapných momentů. Jenže na to nedokázal přestat myslet. Ani na ni.

Ocitl se tam, kde byl před třinácti roky. Trpěl patetickou zamilovaností do Mackensie Elliotové.

Tenkrát jsem to překonal, připomněl Carter sám sobě. Dostal jsem se z toho. Skoro úplně.

Jednoduše jsem ztratil na chvíli hlavu, to je všechno. A při zvážení okolností je to celkem pochopitelné.

Ale i tak bych jí měl asi napsat nějakou omluvu.

Drahá Mackensie,

rád bych se upřímně omluvil za své neobvyklé chování večer čtvrtého ledna. Moje jednání bylo neomluvitelné a velice ho lituji.

Carter

Je vůbec možné, aby byl ještě upjatější a pitomější?

S největší pravděpodobností se tomu jen krátce zasmála s kamarádkami a pak to pustila z hlavy. Může jí to mít někdo za zlé?

Nechat to být, to je jediné, co může udělat. Prostě to nechat plavat a vrátit se k vedení studentské debaty o Rosalindě jako ženě jedenadvacátého století.

Sexualita. Identita. Lstivost. Odvaha. Důvtip. Věrnost. Láska.

Jak využije Rosalinda svou dvojí sexualitu, když se během hry vydává za chlapce, aby se na konci konečně stala ženou a ne dívkou, kterou byla na počátku?

Řekni slovo „sex“, a máš pozornost všech pubertáků, pomyslel si Carter.

Jak...

Pokračoval v psaní poznámek, a když zaznělo zaklepání, roztržitě zvolal: „Dále.“ Ano, přemítal, rozvoj identity a odvahy prostřednictvím přestrojení a...

Vzhlédl a zamrkal.

S myslí plnou okouzující Rosalindy zíral na Mac.

„Dobrý den, omlouvám se, že ruším.“

Vyskočil na nohy a některé z papírů spadly ze stolu na podlahu. „To nic. Žádný problém. Já jenom...“

Sehnul se pro papíry ve stejném okamžiku jako ona a vrazil hlavou do její.

„Pardon. Je mi to líto.“ Zůstal dole a podíval se jí do očí. „No nazdar, já zas kecám...“

Usmála se a na jejích tvářích se objevily dolíčky. „Nazdar, Cartere.“

„Vítej.“ Přijal od ní několik papírů. „Právě jsem probíral úvodní body pro diskuzi o Rosalindě.“

„Jaké Rosalindě?“

„Shakespearově Rosalindě. *Jak se vám líbí.*“

„Ach ano. Té, kterou hraje Emma Thompsonová?“

„Ne. Ta hrála v *Mnoho povyku pro nic*. Rosalinda, neteř vévody Fredericka, je vyhnána od dvora. Přestrojí se v Ganyméda, mladého muže.“

„Svého bratra dvojčete, že ano?“

„Ne, to je *Večer tříkrálový*.“

„Vždycky si tyhle hry pletu.“

„No, ačkoliv mezi *Jak se vám líbí* a *Večerem tříkrálovým* jsou určité paralely, pokud jde o téma a záměr, obě hry jsou zaměřeny na znatelně odlišné... Omlouvám se, na tom nezáleží.“

Odložil papíry na desku stolu a sundal si brýle na čtení. Současně se připravil stanout tváří v tvář následkům svého jednání. „Rád bych se také omluvil za...“

„To už jsi udělal. Omlouváš se každé ženě, kterou políbíš?“

„Ne, ale vzhledem k okolnostem...“ Nech to být, Cartere. „Tak jako tak, co můžu pro tebe udělat?“

„Zastavila jsem se tady, abych ti dala tohle. Chtěla jsem to nechat na vrátnici, ale sdělili mi, že máš volnou hodinu a jsi tady. Tak mě napadlo, že bych ti to mohla předat osobně.“

Podala mu balíček zabalený v hnědém papíru. „Můžeš to rozbalit,“ poznamenala, když jenom ohromeně zíral. „Je to jen ocenění – symbolické – toho, žeš mě té noci nechal vylít si srdce a ochránil mě před kocovinou. Napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit.“

Opatrně odlepil pásku a rozbalil záhyby papíru. Vytáhl fotografii zarámovanou v jednoduchém černém rámečku. Na

černobílém pozadí sněhu a zimních stromů seděl jako živý plamínek kardinál.

„To je úžasné.“

„Povedlo se to.“ Prohlížela si snímek spolu s ním. „Jeden z těch šťastných okamžiků. Udělala jsem ho včera časně ráno. Není to sice žádný dudek velký, ale je to náš pták.“

„Náš... Ach ano. Správně. A tys mi to přišla dát.“ Radost u něj vyvolala téměř stejné zardění jako rozpaky. „Domníval jsem se, že se na mě budeš zlobit, když jsem tě...“

„Líbal tak, až se mi zatmělo v mozku,“ dokončila místo něj. „To by bylo hloupé. Kromě toho, kdybych byla našťvaná, kopla bych tě do zadku už v té chvíli.“

„Předpokládám, že je to pravda. Ale ani tak jsem neměl...“

„Líbilo se mi to,“ přerušila ho, a zbavila ho tím schopnosti mluvit. Otočila se a procházela místností. „Takže tohle je tvoje učebna, kde se všechno odehrává.“

„Ano, je moje.“ Proč probůh nedokáže přimět mozek a ústa ke spolupráci?

„Nebyla jsem tady dlouhé roky. Všechno vypadá a působí skoro stejně. Neříkají přitom lidé, že když se vrátí do školy jako dospělí, připadá jim všechno menší? Mně to ve skutečnosti připadá větší. Velké, prostorné, světlé.“

„Má výrazný design, myslím budova. Otevřené prostory a... Ale myslelas to spíše metaforicky.“

„Možná ano. Mám pocit, že jsem měla některé hodiny i v této učebně.“ Prošla kolem lavic k trojici oken otočených k jihu. „Sedávala jsem myslím právě zde a dívala se z okna, místo abych dávala pozor. Milovala jsem to tady.“

„Vážně? Spousta lidí nemá na střední školu ty nejlepší vzpomínky. Často se tu odehrávají soukromé války, vyvolané dělostřeleckou palbou hormonů.“

Usmála se. „Tak tohle by sis měl dát napsat na tričko. Ne, zas tak jsem střední školu nemilovala. Líbilo se mi tady, protože tu byly Parker s Emmou. Chodila jsem sem pouze dva roky, když mi bylo deset a jedenáct, ale rozhodně to tu bylo lepší než na Jeffersonově střední škole. Tam sice byla Laurel, ale ta škola je tak obrovská, že jsme se spolu moc nepotkávaly.“

Otočila se zpátky k němu. „Odhlédneme-li od soukromých válek, tak je život na střední docela fajn. Ty sis tady kdysi musel vychutnávat každou minutu, když ses sem nakonec vrátil.“

„Hm, spíš jsem řešil otázku, jak přežít. Špti se pohybují na nejnižší příčce společenského žebříčku, pořád je někdo ponižuje, ignoruje nebo šikanuje. Mohl bych o tom napsat celou knihu.“

Vrhla na něho zvědavý pohled. „A co já?“

„Ty bys o tom chtěla napsat knihu? Ne, počkej, tys to myslela jinak... Nevšímat si někoho je něco jiného než jej ignorovat.“

„Někdy je to horší,“ zamumlala Mac.

„Co kdybychom se vrátili k té noci a tvou reakci, líbilo se mi to? Mohla bys být konkrétnější? Možná si to totiž vykládám nesprávně.“

Usmála se na něj. „Nemyslím, že si to vykládáš nesprávně. Ale...“

„Pane doktore Maguire?“

Ve dveřích se objevila dívka v upjaté modré školní uniformě, z níž vyzařovaly svěžest a mládí, a váhavě se zastavila na prahu. Mac si všimla znamení – ruměnec, naivní oči – a pomyslela si: těžká zamilovanost do učitele.

„Ach... Julie. Ano?“

„Říkal jste, že smím přijít v tuhle dobu, abychom probrali mou písemnou práci.“

„Správně. Potřebuji pouze minutu na...“

„Musím běžet,“ ozvala se Mac. „Už teď mám zpoždění. Ráda jsem tě znovu viděla, doktore Maguire.“

Zamířila ke dveřím, prošla kolem hezké mladé Julie a zahrnula ke schodišti. Dohnal ji, když byla v polovině chodby.

„Počkej.“

Když se zastavila a otočila se k němu, Carter položil ruku na její paži. „Fakt, že si to nevykládám nesprávně, zahrnuje i možnost, že ti smím zavolat?“

„Smíš mi zavolat. Nebo si můžeme zajít na skleničku, až ti skončí vyučování.“

„Víš, kde je *Coffee Talk*?“

„Jen přibližně. Ale najdu to.“

„O půl páté?“

„Raději v pět.“

„Tak v pět. Skvělé. Já... Uvidíme se tam.“

Sešla dolů ze schodů a u paty schodiště se ohlédla. Pořád stál v polovině chodby, ruce v kapsách hnědých kalhot, tvídové sako poněkud vytahané a vlasy nedbale rozčuchané.

Chudák Julie, pomyslela si Mac a pokračovala v chůzi. Ubohá malá Julie, vím přesně, jak se cítíš.

„Tys ji pozval do *Coffee Talk*? Co blbneš?“

Carter zamračeně vkládal složky a knihy do aktovky. „A co je na *Coffee Talk* špatného?“

„Je to útočiště profesorů a študáků.“ Bob Tarkinson, učitel matematiky a samozvaný expert na srdeční záležitosti, smutně zavrtěl hlavou. „Když chceš sbalit ženskou, tak ji vezmi na drink do nějakého útulného baru, Cartere. Někam, kde panuje příjemná atmosféra a intimita.“

„Ne každý kontakt s nějakou ženou znamená, že ji chceš sbalit.“

„Dobře, ale každý druhý ano.“

„Jsi ženatý,“ poukázal Carter. „A čekáte dítě.“

„Právě proto vím, co vím.“ Bob se opřel zadkem o Carterův stůl a nasadil si na příjemnou tvář moudrý výraz. „Myslíš, že jsem přiměl ženskou jako Amy, aby si mě vzala, tak, že jsem ji pozval na šálek kávy? K čertu. Víš, co nás s Amy postrčilo tím správným směrem?“

„Ano, Bobe.“ Protože jsi mi to říkal už tisíckrát. „Uvažil jsi jí hned na druhém rande večeri a ona se do tebe zamilovala nad kuřecími řízkami.“

Bob mu s nezměnným moudrým výrazem pohrozil prstem. „Nad latté se nikdo do nikoho nezamiluje, Cartere. Věř mi.“

„Vždyť mě ani pořádně nezná. Takže zamilování nad nějakou porcí jídla je irrelevantní. A znervózňuješ mě.“

„Už jsi nervózní. Dobrá, trváš na kávě, tak se podívejme, co dál. Pokud budeš mít pořád zájem, tak jí hned zítra zatelefonuj. Nejpozději pozítří. Pozvi ji k sobě na večeri.“

„Neumím udělat kuřecí řízky.“

„Nemůžeš uvařit nějaké blivance, Maguire. Kromě toho tahle záležitost s kávou není oficiální rande. Pozvi ji někam do něčeho atraktivnějšího. Až budeš připravený jít na věc, dám ti nějaký recept. Něco jednoduchého.“

„Bože.“ Carter si promnul kořen nosu. Začínala mu z toho třeštit hlava. „Právě proto se vyhýbám randění. Je to peklo.“

„Vyhýbáš se randění, protože Corrina ti sebrala sebedůvěru. Je dobré, že sedíš znovu na koni a s někým mimo náš obor.“ Poplácal Cartera povzbudivě po rameni. „Co jsi říkal, že dělá?“

„Je fotografa. Podniká ve svatební agentuře spolu se třemi kamarádkami. Organizovaly svatbu pro Sherry. Chodili jsme – Mackensie a já – přibližně pět minut společně na střední.“

„Počkej. Počkej. Mackensie? Ta rusovláska, do které jsi byl poblázněný na střední škole?“

Carter si rezignovaně znovu promnul čelo. „Neměl jsem ti o tom vůbec říkat. Já věděl, že se mám vyhýbat alkoholu.“

„Ale, Cartere, to je jako neodvratný osud.“ V Bobových slovech vibrovalo vzrušení. „Návrat šprta. Velká šance opakovat stejný postup a ztratit příležitost.“

„Jde jenom o kafe,“ zabručel Carter.

Bob zrudlý nadšením vyskočil a popadl kousek křídý. Nakreslil na tabuli kruh. „Podívej, pohybuješ se v takovémhle kruhu. Teď ho dokončuješ a toto dokončení znamená pouze spojit bod A a bod B,“ Bob nakreslil v kruhu dvě tečky a propojil je horizontálně, „nahoru k bodu C.“ Udělal na vrcholu kruhu další tečku a spojil ji diagonálními linkami s oběma předchozími body. „Vidíš?“

„Ano, vidím trojúhelník uvnitř kruhu. Už musím jít.“

„To je trojúhelník osudu uvnitř kruhu života!“

Carter zvedl aktovku. „Běž domů, Bobe.“

„S matematikou se nemůžeš hádat, Cartere. Vždycky prohraješ.“

Carter unikl a rychle procházel rozlehlou prázdnou školní budovou. Doprovázela ho jen ozvěna kroků.

KAPITOLA PĚT

Má zpoždění. Možná ani nepřijde. Mohlo se stát cokoliv, přemýšlel Carter. Kdyby mu pracovaly alespoň nějaké mozkové buňky, dal by jí telefonní číslo na svůj mobil, aby mu mohla zavolat a zrušit schůzku.

Ted' mu nezbývalo než jen tak sedět, úplně sám.

Jak dlouho mám čekat? ptal se sám sebe. Patnáct minut, které už tady strávil, není tak moc. Půl hodiny? Hodinu? Dostaví se po hodině osamělého čekání žalostný pocit ztroskotance?

Domníval se, že pravděpodobně ano.

Jsi pitomec, řekl si a předstíral, že pije zelený čaj. Domlouval si schůzky i předtím – mnohokrát. Měl za sebou vážný intimní vztah s jednou ženou, který trval téměř celý rok. Dokonce spolu žili, proboha.

Dokud ho nepustila k vodě a nenastěhovala se k někomu jinému.

Ale tohle je něco úplně jiného.

Jde *pouze* o kávu. Tedy v jeho případě o čaj. A on se tady rozčiluje kvůli nějakému neformálnímu... *setkání*, nenašel pro to lepší výraz, jako nějaké trdlo před prvním rande.

Vrátil se k předstíranému čtení knihy a stejně předstíranému pití čaje. A také si nakázal, že se nebude dívat na dveře kavárny jako hladový kocour na myši díru.

Zapomněl – nebo už dávno přestal vnímat –, jak je tohle místo hlučné. Zapomněl, že sem chodí tak mnoho z jeho studentů. Bob měl pravdu, tohle není ten správný lokál.

Barevné kóje a židle obsadili studenti vyšších ročníků akademie a místní střední školy spolu s o něco starší mládeží a několika učiteli.

Světla svítila příliš jasně, hlasy zněly příliš hlasitě.

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Fotografování se protáhlo.“

Zamrkal, když se Mac posadila na židli proti němu.

„Prosím?“

„Ta kniha tě musela opravdu zaujmout.“ Naklonila hlavu, aby si přečetla titul. „Lawrence Block? Neměl bys číst Hemingwaye nebo Trollopeho?“

„Detektivní žánr obsahuje ty nejzákladnější esence celé literatury. To proto je tak oblíbený. Číst si jen tak pro radost je... Ne, už zase začínám přednášet. Promiň.“

„Náhodou ti to sluší.“

„To je sice fajn, ale líp se to hodí ve třídě. Když ses za mnou zastavila, neuvědomil jsem si, že pracuješ. Mohli jsme se domluvit na pozdější hodinu.“

„Dneska to bylo jenom několik schůzek s klienty a jedno fotografování. Mám zrovna nevěstu, která chce mít z jakéhosi důvodu profesionálně zdokumentované všechny okamžiky svých příprav. Pro mě dobré, jsou z toho peníze. Fotila jsem ji, jak si zkouší svatební šaty – za plačtivého doprovodu její matky. No a právě ten pláč si vyžádal o něco více času, než jsem předpokládala.“

Stáhla si čepici, prsty pročísla vlasy a rozhlédla se po kavárně. „Tady jsem ještě nebyla. Srší to tu energií.“ Usmála se na dívku, která přistoupila k jejich stolku, aby přijala novou objednávku.

„Dobrý večer. Co vám mohu přinést?“

„Myslím, že chvíli posedíme. Dám si dvojité latté macchiato s troškou vanilky.“

„Hned to bude. Další zelený čaj pro vás, pane doktore Maguire?“

„Ne, stačí mi tenhle, Dee. Díky.“

„Nepiješ kávu?“ zeptala se Mac, když Dee odešla připravit její objednávku.

„Ne v takhle pozdní denní dobu. Ale kávu tu mají dobrou. Obvykle se tu zastavuji ráno před vyučováním na cappuccino. Můžeš si tu koupit i dobrou zrnkovou kávu domů... Poslyš, musím ti něco prozradit a dostat to ze sebe. Takhle nemůžu

myslet. A když nebudu schopen myslet, moje stupidní řeči tě i navzdory dvojité dávce kávy brzy uspí.“

„Dobře.“ Mac si podepřela bradu rukou. „Tak to vyklop.“

„Byl jsem do tebe blázen už na střední škole.“

Zvedla obočí a narovнала se. „Do mě? Vážně?“

„Ano, myslím to vážně. A je trapné, že se o tom zmiňuji až teď, skoro dvacet let poté. Jenže to ovlivňuje současnou situaci. Tedy z mé strany.“

„Ale... Já si nevzpomínám, že bys se mnou vůbec někdy mluvil.“

„Nemluvil. Nemohl jsem. Tenkrát jsem byl v jakýchkoliv společenských kontaktech strašlivě nesmělý. Zejména když se týkaly děvčat. Děvčat, k nimž mě to přitahovalo. A ty jsi byla tak...“

„Dvojité latté s vanilkou.“ Dee postavila vysokou sklenici na stůl a přidala na podšálek dva mini rohlíčky. „Ať vám chutná!“

„Pokračuj,“ dožadovala se Mac. „Byla jsem jaká?“

„No, ty tvoje vlasy, dolíčky, všechno.“

Mac zvedla rohlíček, pohodlně se opřela, ukousla špičku a chvíli ho pozorovala. „Cartere, na střední škole jsem vypadala jako tyčka s hlavou, na níž rostou mrkve. Mám fotky, které to dokazují.“

„Já jsem tě viděl jinak. Bylas bystrá, živá, sebejistá.“ A stále jsi, pomyslel si. Stačí se na tebe podívat. „Cítím se jako idiot, že to říkám, jenže o to pořád zakopávám. Jsem dost nešikovný i bez toho, abych se potýkal s podobnými překážkami. Tak, teď je to konečně venku.“

„Ten polibek tehdy večer byl výsledkem této dávné zamilovanosti?“

„Přiznávám, že to sehrálo určitou roli. Bylo to tak surreálné.“

Znovu se předklonila a zvedla sklenici s kávou. „Nikdo z nás už není tím, kým jsme byli na střední škole.“

„Bože, v to doufám. Byl jsem tenkrát hrozný nemehlo.“

„A kdo nebyl? Víš, Cartere, většina mužů by tuhle drobnou školní zamilovanost použila buď jako záminku pro sbalení, nebo by si to nechala pro sebe. Překvapuje mě, dokonce

ohromuje, že jsi neudělal ani jedno. Jsi vždycky tak upřímný hned na první schůzce nad kávou?“

„Nevím. Jsi jediná, do které jsem byl kdy blázen.“

„Páni.“

„Tak to bylo stupidní.“ Carter zrudl a prohrábl si rukou vlasy. „Teď jsem tě vylekal. Zní to děsivě a posedle, jako bych měl někde oltář s tvými fotkami a svíčkami a odhrkával před ním tvoje jméno. Takže honem uteč. Nebudu ti to mít za zlé.“

Rozesmála se a musela postavit sklenici s kávou na stůl, aby ji nerozlila. „Zůstanu, pokud odpřísáhneš, že takový oltář nemáš.“

„Nemám.“ Přitiskl si dlaň na srdce. „Nezáleží na tom, jestli zůstaneš proto, že se mnou soucítíš, nebo že ti chutná ta káva.“

„Káva je skutečně dobrá.“ Znovu se napila. „Soucit to není, ale nejsem si jistá, co to je. Jsi zajímavý muž a pomohls mi, když jsem to potřebovala. A tvůj polibek byl úžasný. Tak proč si nevychutnat kávu? Jelikož už jsme tady, pověz mi, jak se stane, že někdo tak bolestně ostýchavý skončí jako učitel?“

„Musel jsem to překonat. Chtěl jsem učit.“

„Vždycky?“

„Prakticky ano. Ještě předtím jsem chtěl být superhrdina. Možná jeden z X-Menů.“

„Učitel supermutant. Edukator.“

Usmál se na ni. „Pravější odhalila mou tajnou identitu.“

„Takže jak se stane ze Stydlína velký Edukator?“

„Studiem, procvičováním. A určitou praxí. Prvních pár týdnů na vysoké jsem se sice v hodinách veřejného projevu před publikem panicky potil, ale pomáhalo to. A také jsem pracoval v několika třídách jako učitelský asistent, což bylo svým způsobem dobré transformační období. Během našeho druhého ročníku jsem asistoval dokonce v některých hodinách, do kterých chodil i Delaney. A...“

Zamyšleně otáčel šálek v dlaních. „Pro případ, že by to někdy vyšlo najevo, tak tady přiznávám, že jsem se ho – příležitostně – vyptával. Na vás všechny, ne jenom na tebe osobně. Na ‚Kvartet‘, jak vás nazýval.“

„To dělá občas dodnes. Teď je z něho náš právník. Obchodní.“

„Slyšel jsem, že je dobrý.“

„To je. Postaral se o všechny právní záležitosti. Sídlo připadlo po smrti rodičů Parker a Delovi. Ale on v něm nechtěl žít. Tehdy už měl vlastní bydlení. Parker nemohla to sídlo udržovat, alespoň ne jenom jako svůj domov. A i kdyby mohla, myslím, že by nestála o to, aby v něm žila sama. Příliš velký dům, vzpomínky... V takovém případě by tam určitě nechtěla zůstat.“

„Ano, žít tam sama by pro ni bylo velmi těžké. Ale s vámi ostatními se to změnilo. Bydlíte i pracujete společně.“

„Všechno se změnilo i pro každou z nás. Parker dostala nápad s naším společným podnikáním a přesvědčila nás, abychom do toho šly. Obrátila se na Delu s tím, že by k tomu využila sídlo. Zachoval se skvěle. Bylo to i jeho dědictví, ale vzal na sebe zodpovědnost a poskytl nám šanci.“

„Zdá se, že se rozhodl dobře. Podle méj matky a Sherry je agentura *Manželský slib* nejlepší místo pro svatbu v celém Greenwichi.“

„Ušly jsme dlouhou cestu. První rok byl riskantní a docela děsivý, protože jsme do podnikání vložily svoje úspory a všechno, co jsme dokázaly vyžebrot, vypůjčit nebo ukrást. Náklady na rozběh, licence, zásoby, vybavení. Výdaje na rekonstrukci zahradního domku na můj byt a ateliér, domku pro hosty na Emmino bydlení. Jack navrhl tyhle úpravy zdarma. Jack Cooke. Znáš ho? Studoval s Delem na vysoké.“

„Ano, trochu. Vzpomínám si, že se hodně kamarádili.“

„Yale je prostě klasické maloměsto,“ poznamenala Mac. „Jack je architekt. Věnoval přestavbě hodně času a ušetřil nám bůhvíkolik poplatků a chybných kroků. Druhý rok jsme jen tak šlapaly vodu a všechny jsme stále měly vedlejší zaměstnání, abychom to přestály. Ale ve třetím roce jsme se konečně odrazily ode dna. Dobře chápu, jaké je pracovat s panickým potem na zádech, aby člověk dosáhl toho, co chce.“

„Proč zrovna svatební fotografie? Zejména u tebe. Nemám pocit, že by to bylo jen proto, že tě bavilo fotit, jak se dvě hrdličky mají rády.“

„Ne, o tohle nejde. Dokonce ani ne v první řadě. Ráda fotím lidi. Obličej, těla, výrazy, dynamičnost. Než jsme založily

Manželský slib, pracovala jsem v jednom fotoateliéru. Víš, jaký druh lidí tam přichází. Necháávají vyfotit svoje děti nebo si pořizují snímky na doklady a tak. Zaplatí to účty, ale...

„Ale neuspokojuje to.“

„Ani trochu. Já chci fotit lidi v určitých okamžicích. Výstižných momentech. To je zázrak, výstup na vrchol. Ale existuje spousta takových okamžiků. Svatby a to, jak si lidé přizpůsobují a upravují rituály tak, aby vyhovovaly jim osobně – to je obrovská příležitost.“

S úsměvem zvedla oběma rukama sklenici. „Drama, patos, divadlo, smutek, radost, romantika, vášeň, humor. To všechno tam je. A já jim to můžu předat prostřednictvím fotografií. Ukázat jim průběh celého dne – a pokud mám štěstí, pak i ten správný moment, kdy se z obyčejného stává jedinečné. Což je opravdu dlouhé vyjádření prosté skutečnosti, že mám svou práci ráda.“

„Chápu a rozumím i tomu, co míníš tím okamžikem. Tou satisfakcí. Je to podobné, jako když já *vidím*, že se některému studentovi otevřela mysl a nasává do sebe to, čím se je snažím nakrmit. To je pak odměna za všechny ty hodiny vnímané jako rutina.“

„Já jsem asi svým učitelům mnoho takových okamžiků neposkytla. Chtěla jsem jenom mít školu za sebou a moct dělat to, co jsem chtěla. Nikdy jsem je nebrala jako kreativní bytosti. Spíše jako dozorce. Byla jsem mizerná studentka.“

„Bylas vznětlivá. Což je projev puberty. Ale všiml jsem si, že jsi bystrá.“

„Neměli jsme žádné společné hodiny. Byl jsi několik ročníků přede mnou, je to tak? Počkat! Nějakou dobu jsi byl studentský učitel angličtiny, že ano?“

„Když jste probírali páté období vývoje americké literatury, které přednášel pan Lowen. Ale teď prosím zapomeň, že jsem to řekl.“

„Ani náhodou. Já teď neutíkám, ale musím už běžet. Mám další práci. Vlastně focení zásnub tvé sestry.“

„Netušil jsem, že k tomu dojde tak rychle.“

„Doktor má volný večer, tak jsme toho využili. Ale opravdu musím jít, vyhmátnout atmosféru toho místa a zachytit je oba pohromadě.“

„Doprovodím tě k autu.“ Vytáhl bankovky a zasunul příslušnou částku pod svůj podšálek.

Než se stačila nasoukat do kabátu, pomohl jí ho obléct. Potom jí podržel dveře a vyšel s ní do mrazivého chladu.

„Parkuji o jeden a půl bloku dál,“ oznámila mu. „Nemusíš chodit se mnou. Je hrozná zima.“

„To je v pořádku. Přišel jsem pěšky už sem.“

„Ty jsi šel pěšky?“

„Nebydlím daleko, tak proč ne?“

„Jasně. Rád chodíš. Jelikož jdeme spolu,“ prohlásila cestou kolem kaváren a restaurací, „zeptám se na něco, co jsme během konverzace pominuli. Doktor Maguire? Získal jsi titul PhD.?“

„Minulý rok. Konečně.“

„Konečně?“

„Jelikož to byl zhruba deset let hlavní cíl mého života, tak ‚konečně‘ je naprosto výstižné slovo.“ Což ze mě pravděpodobně činilo Největšího šprta ve Šprtounově, pomyslel si v duchu. „Hodláš se se mnou ještě sejít? Víím, že jsem trochu odbočil od tématu, ale pořád mi to bzučí v hlavě. Takže jestli odpověď zní ne, raději bych to věděl.“

Neřekla nic, dokud nedošli k jejímu autu. Při vytahování klíčků se na něho podívala. „Vsadím se, že máš u sebe pero a nějaký kousek papíru. Hodily by se.“

Sáhl do vnitřní kapsy tvídového saka a vytáhl malý zápisník a pero.

Mac je s pokývnutím přijala a nalistovala v zápisníku čistou stránku. „Píšu ti tady raději osobní linku než obchodní. Co kdybys mi zavolal?“

„Udělám to. Za hodinu by asi bylo příliš brzy, vid’?“

Zasmála se a strčila mu zápisník s pérem do ruky. „Rozhodně jsi mi pozvedl ego, Cartere.“

Otočila se, aby otevřela dveře auta, ale předešel ji. Dojatá a pobavená nasedla a nechala ho zabouchnout dveře. Stáhla okénko. „Díky za kávu.“

„Není zač.“

„A běž do tepla, Cartere.“

Pozoroval její odjíždějící auto, dokud mu zadní světla nezmizela z dohledu. Potom se otočil zpátky, prošel kolem kavárny a kráčel ještě další tři bloky ke svému domovu.

Krátké lednové období pracovního klidu ponechalo Mac dostatek volného času. Věděla, že by ho měla využít k uspořádání složek a obnově svých různých webových stránek. Také k úklidu nepořádku ve skříni nebo vyřízení zanedbané korespondence. Také by si mohla přečíst nějakou dobrou knihu nebo nabírat trochu sádla před televizí, koukat na DVD a cpát se popkornem.

Jenže se neodhodlala k ničemu a skončila tím, že sebou plácla na pohovku v Parkeřině kanceláři.

„Pracuji,“ oznámila Parker, aniž by zvedla oči.

„Kontaktujte média! Parker pracuje.“

Parker nepřestávala ťukat do klávesnice. „Po téhle krátké pauze jsme zamluvené na měsíce dopředu. Měsíce, Mac! Bude to náš nejlepší rok. Pořád ale máme otevřené dva týdny v srpnu. Myslím na nějaký balíček na konec léta, takový, který by přilákal menší svatbu, zorganizovanou v rychlém stylu. Nabídly bychom ho v březnu v rámci ‚otevřených dveří‘, pokud si ho někdo nezamluví už předtím.“

„Pojďme si vyrazit.“

„Cože?“

„Vyhodíme si z kopýtko. Všechny čtyři. Emma má možná rande, ale přinutíme ji, aby je zrušila a zničila toho chudáka, kterého žádná z nás stejně nezná. Bude to legrace.“

Parker přestala psát a pootočila se s židlí o pár centimetrů.
„A kam?“

„To je jedno. Do kina, do nějakého klubu. Pít, tančit, řídit. Hele, najmeme si taxi a zajedeme to roztočit do New Yorku.“

„Chceš najmout taxi a jet do New Yorku pít, tančit a řídit.“

„No dobře, řádění přeskočíme. Prostě odtud vypadneme, Parker. Strávíme noc trochou zábavy.“

„Zítra máme dvě komplexní konzultace plus ty naše individuální.“

„No a co?“ Mac rozhodila rukama. „Jsme mladé, jen tak něco nás nezdolá. Zajedeme si do New Yorku a zlomíme tam srdce a sebevědomí chlapům, které jsme nikdy předtím neviděly a už nikdy neuvidíme.“

„Ten nápad mi připadá kupodivu zajímavý. Ale proč? Co se děje?“

Mac vyskočila z pohovky a chodila po místnosti. Byla to tak hezká kancelář. Stejně dokonalá jako Parker, pomyslela si. Jemné, nenápadné barvy. Elegance a kvalita vytříbené do téměř brutální působivosti.

„Myslím na chlápka, který myslí na mě. A myšlení na to, že na mě myslí, mě burcuje. Vlastně nevím, jestli na něho myslím proto, že on myslí na mě, nebo proto, že je chytrý, zábavný, milý a sexy. Nosí tvíd, Parker.“

Zastavila se a znovu rozhodila ruce. „Tvíd nosili naši praotcové nebo staří chlapíci ve starých britských filmech. Proč mi připadá sexy, když nosí tvíd? Tahle otázka mě nepřestává pronásledovat.“

„Carter Maguire.“

„Ano, ano, Carter Maguire. Doktor Carter Maguire – tedy doktor filosofie. Pije čaj a mluví o Rosalindě.“

„Jaké Rosalindě?“

„Přesně takhle jsem se zeptala i já!“ Mac se otočila na patě. „Shakespearově Rosalindě.“

„Ach ano, *Jak se vám líbí*.“

„Mrcho, měla jsem vědět, že ty se trefíš. To ty by sis s ním měla vyjít.“

„Proč bych si měla vyjít s Carterem? Kromě faktu, že o mě neprojevil nejmenší zájem.“

„Protože jsi studovala na Yale. A vím zatraceně dobře, že to s tím nemá co dělat, ale už pouhý fakt, že jsem to řekla, mluví sám za sebe. Chci si vyrazit a blbnout. *Odmítám* tady posedávat a čekat, až zavolá. Víš, kdy jsem se naposled snížila k čekání, až mi nějaký chlápek zavolá?“

„Počkej, myslím, že nikdy.“

„Přesně. Tohle nedělám.“

„Jak dlouho čekáš v tomhle případě?“

Mac se podívala na hodinky. „Asi osmnáct hodin. Byl do mě zabouchnutý na střední škole. Jaký typ chlápka ti tohle svěří? Dá ti tímhle způsobem zbraně do rukou? Teď mám takovou moc a děsí mě to. Zajedme si do New Yorku.“

Parker se pohupovala v židli tam a zpátky. „Pití a lámání srdcí neznámých mužů v New Yorku vyřeší tvoje současné dilema?“

„Ano.“

„Dobrá, tak jedeme.“ Parker zvedla telefon. „Běž přivést Laurel a Emmu na palubu. Já zařídím detaily.“

„Hurá!“ Mac předvedla krátký taneček, rozběhla se k Parker, vlepila jí hlasitou pusu a pak se vyřítla z kanceláře.

„Jo, jo,“ mumlala Parker, zatímco vytáčela číslo taxislužby. „Uvidíme ráno, jak budeš tančit a zpívat s kocovinou.“

Mac, usazená vzadu v dlouhé černé limuzíně, natáhla nohy zvýrazněné krátkou černou sukní. Střevíce na podpatcích odkopla hned na začátku dvouhodinové jízdy na Manhattan. Upíjela z druhé sklenky šampaňského, které Parker rovněž zajistila.

„Je to skvělé. Mám nejlepší kamarádky, jaké kdy existovaly.“

„Ano, tohle je fakt oběť.“ Laurel zvedla svoji sklenku. „Jet v limuzíně, pít bublinky, mířit do nejdivočejšího newyorského klubu – díky Parkeřině kontaktům. Oběť, kterou přinášíme tobě, Mackensie.“

„Emma zrušila rande.“

„Žádné jsem neměla,“ opravila Emma. „Bylo to ve stylu ‚možná dneska něco podnikneme‘.“

„Ale odvolalas to.“

„Ano. Takže jsi mou dlužnicí.“

„A Parkeřinou, že to všechno umožnila. Jako vždycky.“ Mac připila kamarádce, která seděla na opačném konci limuzíny a hovořila mobilem s nějakým klientem.

Parker vyslala ke kamarádkám vědoucí pohled a pokračovala v uklidňování zákazníka.

„Myslím, že už jsme skoro na místě. No tak, Parker, zavěs,“ pronesla Mac divadelním šepotem. „Už jsme skoro tam.“

„Dech, nalíčení, vlasy,“ ozvala se Emma a vytáhla kapesní zrcátko.

Mezi dívkami kolovala krabička s mátovými pastilkami, došlo k novému namalování rtů. Čtyři páry nohou vklouzly do čtyř párů střevíců.

A Parker konečně ukončila telefonát. „Bože! Hlavní družička Naomi Rightové právě zjistila, že její přítel – ženichův bratr a hlavní družba – ji podvádí se svou obchodní partnerkou. Družička běsní, jak může každý očekávat, a odmítá účast na obřadu, pokud toho falešného mizeru nevyloučí z účasti na svatbě. Nevěsta šílí a stojí na straně družičky. Ženich je našťvaný a chce svého mizerného bratra uškrtit, ale není schopen vyloučit ho ze svatby ani nahradit jeho funkci družby někým jiným. Nevěsta s ženichem spolu téměř nemluví.“

„Svatba Rightových.“ Laurel přimhouřila oči. „Ta se má konat už brzy, ne?“

„Od soboty za týden. Konečný počet hostuje sto devadesát osm. Tohle bude bolení hlavy. Nevěstu jsem uklidnila. Ano, má právo být rozrušená, ano, je správné podpořit svou kamarádku. Ale nesmí zapomínat, že svatba je záležitost mezi ní a jejím snoubencem, a na to, jak je to hrozné pro muže, jehož miluje a který je v tom nevinně. Mám s oběma schůzku hned zítra a budu se to snažit urovnat.“

„Účast toho nevěrníka a podvedené družičky – hlavně jestli oba zůstanou na svatební oslavě – může celou záležitost dost znepríjemnit.“

„Ano.“ Parker přijala Macinu poznámku s povzdechem. „Ale zvládneme to. Moc už na tom nezhorší ani to, že na seznamu hostů je i ta obchodní partnerka a nevěrný mizera trvá na tom, že když její pozvání zruší, tak se nezúčastní ani *on*.“

„Tak to je fakt kretén.“ Laurel pokrčila rameny. „Ženich by měl promluvit bratrovi do duše, aby se vzpamatoval.“

„Což je také na mém seznamu návrhů, které jim chci zítra předložit. Jen v poněkud diplomatictější formě.“

„To je až zítra. Během terapie pitím, tancem a lámáním srdcí už žádné obchodní telefonáty.“

Parker to Mac neslíbila, ale strčila telefon zpět do kabelky. „Tak dobrá, děvčata.“ Odhodila vlasy dozadu. „Jdeme to roztočit.“

Vyklouzly z limuzíny a procházely kolem fronty lidí čekajících na to, jestli se v klubu uvolní nějaká místa. Parker oznámila u dveří svoje jméno. Za několik sekund byly uvnitř.

Mac se rozhlédla. Boxy, stoly a lavice v přízemí i patře ponechávaly dostatek místa pro taneční parket uprostřed. Na opačném konci barevně zářily bary z nerezové oceli.

Hudba burácela, těla vířila. A její nálada poskočila o několik stupňů nahoru.

„Miluji plány, co se uskuteční.“

Nejdříve se snažily najít místo k sezení a Mac považovala za příznivé znamení osudu, když objevily rohovou lavičku, na niž se mohly společně vtěsnat.

„Pozoruj druhy,“ prohlásila Mac. „To je moje první pravidlo. Všimni si opeření a rituálů, než se pokusíš aklimatizovat.“

„Dejte se do toho, já jdu pro pití. Zůstáváme u šampaňského?“ chtěla vědět Emma.

„Přines celou láhev,“ rozhodla Parker.

Laurel obrátila oči v sloup, když se Emma zvrtila na podpatku a zamířila k nejbližšímu baru. „Víte přece, že než něco objedná, tak se ji pokusí sbalit tucet chlapů a ona se cítí povinována konverzovat s každým žvanilem. Umřeme žízni, než se vrátí. Parker, měla bys jít ty a nasadit masku ztělesněné nepřístupnosti, dokud se tady nezařídíme.“

„Dejme jí napřed pět minut. Co tvůj faktor strachu, Mac?“

„Mizí. Neumím si nesporně roztomilého doktora Maguireho na takovémhle místě vůbec představit. Vy ano? Na autorském čtení poezie ano, ale tady rozhodně ne.“

„Víš, to je předsudek založený na ustálených představách o profesi. Jako bys řekla, že když já jsem původně pekařka, tak se musím podobat Pillsbury Doughboyovi, panáčkoví z reklamy na palačinky.“

„Ano, jasně, ale v mém případě to pomáhá. Nechci se s ním zaplést.“

„Protože má titul PhD.?“

„Ano, a také nádherné oči, fakt měkce modré, které jsou za brýlemi tak sexy. A potom je tu ten nečekaný úžasný líbací faktor, který mě činí slepou vůči zásadnímu faktu, že se k sobě vůbec nehodíme. Navíc jakýkoliv vztah s ním mimo rámec běžného kamarádství se může stát *vážným* vztahem. Co si mám počít? Mimochodem taky mi pomohl do kabátu, už dvakrát.“

„Můj bože!“ Šokovaná Parker vytřeštila oči. „Musíš tenhle pupen vyštípnout, rychle a rázně. Už chápu. Jakýkoliv muž, který dokáže tohle... Nemám slov.“

„Ach, zmlkni. Chci tancovat. Laurel jde se mnou na parket, zatímco Parker si zahraje na netýkavku a zachrání naše šampaňské – a Emmu před jejím magnetismem.“

„Zjevně je čas na aklimatizaci,“ prohlásila Laurel, když ji Mac vytáhla na nohy a vlekla k parketu.

Mac tančila s kamarádkami, s muži, kteří ji vyzvali k tanci nebo které vyzvala ona. Pila šampaňské. Na stříbročervených dámských toaletách si masírovala bolavá chodidla, zatímco Emma se připojila k armádě žen před zrcadly.

„Kolik bodů jsi zatím nasbírala?“

Emma si pečlivě nanášela lesk na rty. „Nepočítala jsem to.“

„Přibližně.“

„Tak kolem deseti.“

„A jak jim později říkáš, že je konec?“

„Tak to je dar.“ Emma se ohlédla přes rameno. „Všimla jsem si, že ty máš na udici jenom jednoho. Chláпка v šedé košili. Hezký pohyb na parketu.“

„Mitch. Dobrý v tanci, úžasný úsměv. Nepřipadá mi jako kretén.“

„Tak jdi do toho.“

„Měla bych v jeho přítomnosti pociťovat nějaké šimrání,“ přemítala Mac. „Ale nic. Možná jsem přišla o schopnost tetelit se. To by bylo hodně nefér.“

„Možná je s ním nepociťuješ, protože je máš rezervované pro Cartera.“

„Ale ty cítíš šimrání s více chlápkami najednou.“

„To ano. Jenže já jsem já a ty jsi ty. Soudím, že muži jsou tady proto, aby ve mně vyvolávali tetelení, a jestli já na ně

působím také tak, všichni jsou spokojení. Ty jsi v těchto věcech mnohem rezervovanější.“

„Nejsem rezervovaná. To je pitomost. Jdu znovu tančit s Mitchem, otevřít se tetelení. A ty si trhni nohou, Emmaline.“

Nefungovalo to. *Mělo* by to fungovat, myslela si Mac, když si po dalším tanci sedala s Mitchem k baru. Ten muž vypadal skvěle, byl zábavný, dobře stavěný, měl zajímavou práci reportéra a jeho vyprávění o mnoha dobrodružstvích ji nenudilo.

Nebyl naštvaný nebo uražený, když odmítla jeho návrh, aby šli na nějaké klidnější místo. Nakonec si vyměnili vizitky a rozešli se.

„Zapomeň na chlapy.“ Ve dvě hodiny ráno Mac nasedla zpět do limuzíny a natáhla se. „Bavila jsem s nejlepšími kámoškami na světě a mise byla splněna. Bože, máme tady nějakou vodu?“

Laurel jí podala láhev a zasténala. „Moje nohy. Skučí jako hlasy zatracených.“

„Já se skvěle bavila.“ Emma se natáhla na boční sedadlo limuzíny a podložila si hlavu rukama. „Měly bychom to organizovat každý měsíc.“

Parker zívla, ale poklepala prstem na kabelku. „Mám dva kontakty na nové obchodníky a jeden na potenciálního zákazníka.“

A tohle, přemýšlela Mac, když limuzína zamířila na sever, každou z nás naprosto vystihuje. Zula střevíce z bolavých nohou, zavřela oči a zbytek cesty prospala.

KAPITOLA ŠEST

Ranní slunce svítilo podle Macina odhadu jen o málo ostřeji, než by mělo. Ale jinak bylo všechno v pořádku.

Vidíš, řekla si. Jsi pořád ještě mladá a odolná.

Dosud v pyžamu jedla ke kávě miniaturní muffiny a dívala se, jak ptáci krouží a sedají na lomítko. Povšimla si, že dneska přišla spolu se svým pestřejším manželem a několika neidentifikovatelnými sousedy posnídat i paní kardinálová.

Pro lepší pohled a identifikaci by musela použít teleobjektiv. Možná také nějaký atlas ptáků, protože dokázala rozeznat pouze červenku nebo sojku chocholatou.

Když se přistihla při těchto myšlenkách, odstoupila od okna. Co je jí k čertu po tom? Jsou to jenom ptáci. Nehodlá přece fotografovat přírodu ani se stát ornitoložkou.

Otrávená sama sebou přešla do ateliéru, aby zkontrolovala diář a záznamník. Odpoledne měla domluvenou návštěvu jedné předchozí nevěsty, která nyní čekala dítě a chtěla zdokumentovat své těhotenství. To by mohla být zábava, řekla si Mac. A také je to příjemné pohlazení ega, že její svatební fotografie byly přijaty natolik dobře, že se na ni nastávající maminka opět obrací.

Dopoledne hodlala strávit mimo jiné dokončením některých již objednaných snímků, účastí na schůzce v hlavní budově a prohlídkou svatebních fotografií zmíněné klientky, aby získala přibližnou představu o tom, co bude nastávající matka asi požadovat.

Zhruba hodinu věnovala umístění ateliérových fotek na webovou stránku. Potom stiskla tlačítko přehrávání na záznamníku a vyřídila obchodní vzkazy. Pogratulovala si, jak je hodná holka, a šla zkontrolovat vzkazy na soukromé lince.

Byly tam tři a ona pocítila šimrání.

„Zatraceně,“ zamumlala, když ji Carterův hlas udeřil přímo do břicha.

„Ach, nazdar. Tady Carter. Říkal jsem si, jestli bys se mnou nechtěla jít na večeři nebo třeba do kina. Možná dáváš přednost divadlu před filmem. Měl jsem předem zjistit, co je na programu, než jsem ti zavolal. Prostě mě to nenapadlo. Nebo bychom si mohli znovu zajít na kávu, jestli chceš. Případně... Nejsem zrovna výřečný. Záznamník vůbec nepoužívám. Ale proč by tě to mělo zajímat? Jestli tě něco z řečeného upoutalo, prosím ozvi se. Díky. Ehm. Na shledanou.“

„Bud' proklet, Cartere Maguire, za svoje šíleně roztomilé vystupování. Měl bys mi jít na nervy. Proč mi nejdeš na nervy? Bože, zavolám ti zpátky. Víím, že ti zavolám. Jsem v maléru.“

Rychle zkontrolovala čas a usoudila, že Carter pravděpodobně už odešel do práce. Dávala přednost namluvení odpovědi na jeho záznamník.

Když v telefonu zaznělo kliknutí, oddechla si. Na rozdíl od Cartera byla ve zprávách zanechávaných na záznamníku *velmi* výřečná. „Cartere, tady Mac. Ráda bych šla s tebou na večeři, do kina nebo i do divadla. Nemám žádné námitky vůči kávě. Co třeba v pátek, když v sobotu neučíš? Vyber kteroukoliv z aktivit a dej mi vědět. Jsi na tahu.“

Vidíš, nemusí to být nic vážného, připomněla si. Můžeš sama naladit tón. Užít si trochu zábavy s perfektně milým chlápkem.

Spokojená sama se sebou se rozhodla, že stráví první hodiny dne v pyžamu. V souladu s rozvrhem se později oblékla a vyrazila na schůzku do hlavní budovy. Vrátila se k sobě s dostatečným předstihem na přípravy pro dohodnuté focení.

Na záznamníku na ni mrkalo světýlko.

„Ehm, tady zase Carter. Obtěžuji? Doufám, že ne. Náhodou jsem zkontroloval záznamník během polední pauzy. Vlastně jsem si naplánoval jeho kontrolu pro případ, že bys mi zavolala. Což jsi udělala. Bohužel v pátek se musím zúčastnit fakultní večeře. Pozval bych tě, ale kdybys přijala a zúčastnila se jí, tak už by sis se mnou nikdy nevyšla. To bych raději neriskoval. Kdyby se ti hodil jiný večer, dokonce i před vyučovacím dnem,

tak tě s velkou radostí pozvu kamkoliv. I když se rozhodneš pro večeři a kino. Je to příliš? Asi ano. Jsem zmatený. Rád bych dodal, ačkoliv to vypadá nepravděpodobně, že už jsem zval ženy i předtím. Myslím, že teď jsi na tahu znovu ty.“

Usmála se, stejně jako se usmívala během poslechu celé zprávy. „Fajn, Cartere, zkus to i s touhle.“ Stiskla tlačítko odpovědi a čekala na pípnutí. „Haló, profesore, hádej, kdo volá? Cením si, že mě chceš ušetřit fakultní večeře. Tento projev zdravého rozumu a kavalírství ti získává body. Tak co třeba v sobotu? Začneme večeří a uvidíme, co dál. Můžeš mě vyzvednout v sedm. A ano, teď se musíš ozvat zase ty a potvrdit to.“

Mac ve výborné náladě pustila hudbu a posadila se k počítači. Při prohlížení svatebních fotografií očekávané klientky si prozpěvovala. Jak jí myslí běžely možnosti a způsoby záběrů, dělala si poznámky. Pak otevírala příslušné složky ze svatby, aby si připomněla, jaké vybavení, osvětlení a techniky použila při fotografování nevěsty.

Vzhledem k olivové pleti, tmavým vlasům a hlubokým hnědým, exotickým očím klientky Mac tehdy zvolila slonovinové pozadí. Vzpomínala si, že mladá žena byla poněkud ostýchavá a trochu zdrženlivá. Mac se rozhodla, že snímky, které mají šanci klientku zaujmout, pořídí, teprve až když se nastávající matka více uvolní.

Ale na to se musí připravit. Zvedla telefon a zavolala Emmě. Přitom se přemístila do místnosti, kterou považovala za něco jako svou rekvizitárnu. „Emmo, potřebuji pytel okvětních plátků růží. Zákaznice mi přijde každou minutu, jinak bych si pro něho doběhla. Můžeš mi to sem hodit? A možná, jen pro každý případ, pár červených růží s dlouhým stonkem? Mohou být z hedvábí. Díky.“

Opojená nadšením zkontrolovala obsah světle růžového kosmetického pouzdra s potřebami pro profesionální líčení a pak vsunula do přehrávače cédéčko s hudbou stylu new age, který podle ní odpovídal tomu, co chtěla nafotit. Zrovna nastavovala osvětlení, když dovnitř vešla Emma.

„Neřeklas, jaký odstín červených růží. Víš, že na tom záleží.“

„V tomto případě zas až tolik ne. A vždycky je můžu upravit ve photoshopu. Kromě toho...“ Přešla ke kamarádce a vzala růže, které držela. „Jsou perfektní.“

„Ty růžové plátky jsou opravdové, tak...“

„Zahrnu je do ceny. Poslyš, když už jsi tady, můžeš chvíli zůstat? Jsi podobný typ jako moje zákaznice a přibližně stejně vysoká. Tu máš.“ Strčila růže zpátky Emmě. „Postav se tamhle obličejem k oknu, natoč se ke mně ve tříčtvrtečním úhlu a dívej se do fotoaparátu.“

„Co to bude?“

„Focení těhotné ženy.“

„Ach ano, Rosy.“ Emma zaujala požadované postavení. „Minulý týden jí Laurel pekla dort pro pohoštění v rámci oslav jejího těhotenství. Líbí se ti, když se klienti vracejí? Jak máme možnost sledovat důležité okamžiky jejich životů?“

„Jasně že ano. Myslím, že osvětlení je v pořádku. Alespoň pro standardní fotky.“

„Co chceš dělat s těmi plátky?“

„Ty jsou na později, pro opravdové focení – až přesvědčím Rosu, aby se svlékla.“

„Rosu?“ Emma vybuchla smíchy. „Tak to ti přeji hodně štěstí.“

„Ty ji znáš, vid’? Myslím jako už z dřívějška, než se stala naší klientkou. Ta svatební zakázka vlastně přišla tvým prostřednictvím. Je něco jako tvoje sestřenice z třetího kolena, ne?“

„Vnučka přiženěného bratrance strýce méj matky. Alespoň myslím. Ale ano, znám ji. Zná všechny a všichni znají mě.“

To by mohlo přinést štěstí, přemítala Mac. „Mohla by ses tady nějakou dobu zdržet? Jen aby se trochu uklidnila.“

„Věnuji ti něco ze svého času,“ rozhodla se Emma po pohledu na hodinky, „hlavně proto, že umírám touhou být svědkem toho, jak se ji pokoušíš přemluvit, aby se svlékla.“

„Nic jí o tom neříkej,“ vyhrkla Mac, když uslyšela zaťukání na dveře. „Musím ji k tomu přimět pozvolna.“

Macina první myšlenka po otevření dveří byla *Páni! Podívej na tu úžasnou postavu*. Zvala Rosu dovnitř a už zvažovala, jak

krásku jejího budoucího mateřství při fotografování co nejlépe vystihnout.

Emmina přítomnost znamenala velké plus; nikdo nedokázal lidi uklidnit tak rychle jako Emmaline.

„Ach, Roso, tak to je pohled!“ Emma nadšeně a srdečně natáhla paže. „Vypadáš úchvatně!“

Rosa s krátkým zasmáním potřásla hlavou, zatímco Mac jí odebírala kabát. „Jsem obrovská.“

„Nádherně. Vsadím se, že se nemůžeš dočkat. Posad' se na minutku. Už jste vybrali jména?“

„Vždycky si myslíme, že ano, ale potom si to rozmyslíme.“ Rosa s menším povzdechem přitiskla ruku na vyboulené břicho a posadila se do křesla. „Dneska je to Catherine Grace pro holčičku a Lucas Anthony pro chlapce.“

„Hezká.“

„Vy neznáte pohlaví?“ zeptala se Mac.

„Rozhodli jsme se, že si to nepřejeme.“

„Já taky miluji překvapení. A je tak vzrušující, že tě teď bude Mac fotit,“ zvolala Emma.

„Přemluvila mě k tomu moje sestra. Myslím, že přijde chvíle, kdy se ráda ohlédnou zpátky a uvidím se taková, jako bych spolkla horkovzdušný balon.“

„Jste krásná,“ řekla prostě Mac. „Hodlám vám to dokázat. Co kdybyste se postavila sem, abych mohla udělat pár zkušebních snímků? Nebo chcete něco ještě předtím? Vodu? Čaj?“

Rosa vytáhla z tašky láhev s vodou. „Piji jako velbloud a čurám jako slon.“

„Koupelna s toaletou je hned tady vedle, můžete ji kdykoliv použít. A také řekněte, když si budete chtít odpočinout.“

„Dobře.“ Rosa se zvedla z křesla. „Mám v pořádku vlasy? A co tohle oblečení?“

Tmavé vlasy měla stažené do ohonu – velmi úhledného ohonu. Mac se to chystala napravit. Rosa zvolila pro fotografování černé kalhoty a ostře modrý pulovr, který překrýval břicho. Mac si pomyslela, že by měly začít právě u toho.

„Všechno je v pořádku. Jde pouze o zkoušku. Vidíte ty pásy na podlaze? Postavte se do středu toho X.“

„Nevidím si ani chodidla.“ Ale Rosa přešla na značku a strnule stála, zatímco Mac kontrolovala expozimetr.

„Pootočte se na stranu, hlavou ke mně. Zvedněte kousek bradu, ne tak moc. Ano, přitiskněte dlaně na dítě.“ Mac zalétla pohledem k Emmě.

Emma přijala signál a šla se postavit za Mac. „Už máš připravený dětský pokoj?“

Emma udržovala s Rosou konverzaci, nutila ji smát se, zatímco Mac udělala polaroidem první snímek. Otřela ho o stehno, aby urychlila vyvolávací proces, a pak ho šla ukázat Rose. „Vidíte? Jste krásná.“

Rosa vzala snímek do ruky a dívala se. „Jsem sice obrovská, ale vypadám šťastně. Je to opravdu hezké, Mac.“

„Uděláme mnohem hezčí. Zkusme ještě několik dalších ve stejné póze.“

Mac viděla, jak Rosa při rozhovoru s ní a Emmou pozvolna roztává. Zachycovala ji z různých směrů. Nakloňte hlavu doprava, posuňte ramena. V polovině práce podala Rose jednu z Emminých růží s dlouhým stonkem a zkušebně ji vyfotografovala s květinou.

To už měla cívku plnou toho, co považovala za hezké, zcela běžné fotky těhotné ženy.

„Zkusme něco jiného. Jiný úhel, jiné odění.“

„Ale já si nevzala žádné jiné oblečení.“

„Něco tady mám.“

Rosa se popleskala po břicho. „Těžko něco takového, co by se dalo přetáhnout přes tohle.“

„To nebude třeba. Důvěřujte mi.“ Mac přinesla z rekvizitárny jednoduchou bílou pánskou košili. „Necháme ji rozepnutou.“

„Ale...“

„Kontrast ostrých linií košile proti zaoblení vašeho břicha. Důvěřujte mi. Pokud se vám to nebude líbit, nevznikne žádná škoda.“

„Ach, to bude vzrušující.“ Emma překypovala nadšením. „Těhotenská břicha jsou tak rozkošná.“

„Jsem v osmatřicátém týdnu. To není břicho, ale Mount Everest.“

„Má nádherný tvar,“ ujistila ji Mac. „A vy máte úžasnou pleť. Ten barevný tón a struktura...“

„Jsme tady mezi děvčaty,“ připomněla jí Emma. „Chci vidět, jak to bude vypadat. Osvětlení je skvělé, budeš v něm vypadat báječně.“

„No, to možná ano. Ale budu vypadat tlustě.“ Rosa neochotně svlékla pulovr.

„Aspoň jednu!“ zvolala Emma a jemně pohladila Rosu po břiše. „Promiň. Ale je to tak... magnetické. Jsme to my, rozumíš? Jsme jediné, kdo toho může dosáhnout.“

„Oslava ženství.“ Mac pomohla Rose obléknout košili a pak na ní upravovala okraje a rolovala rukávy. „Rozpustíme vaše vlasy. Jde o další kontrast a bude to ženštější. Přidám trochu lesku na vaše rty, ano? Budou působit výrazněji.“

Rosa teď znervózněla, pomyslela si Mac. Ale to bylo v pořádku. Může toho využít. „Tak teď se postavte v tříčtvrtečním úhlu, ramena trochu víc dopředu. Výborně! Možná byste mohla přitisknout ruce na břicho. Velmi hezké. Musím jenom upravit světlo.“

„Jste si jistá, že nebudu vypadat hloupě? Neforemně? Cítím se jako kráva, která propásla čas dojení.“

„Roso,“ povzdechla Emma. „Vypadáš sexy.“

Mac zachytila překvapení, potěšení – a nakonec hrdost. „Velký úsměv, prima. Přímo na mě. Myslím jako ,pane na nebi!, podívej, co jsi udělala!‘ To je ono. V pořádku? Potřebujete pauzu?“

„Ne, cítím se dobře. Asi jenom trochu hloupě.“

„Opravdu vypadáte skvěle. Emmo, narovnej prosím trochu ten rukáv na pravé straně. Ano, teď je to perfektní,“ řekla Mac, když Emma udělala, o co ji požádala. „A teď, Roso, natočte se trochu víc ke mně. Tak. Přitiskněte dlaně ze stran na břicho. Bezva.“

Viděla, že se to už blíží snímku, jaký si přála udělat. Zachytit ten správný okamžik, jeho kouzlo. Už je to skoro tady. „Chci, abyste se podívala dolů, ale pak zvedla oči pouze oči – ke mně. Dívejte se na tajemství, které máte, na tu moc. Myslete

na tu minutu, kdy to tajemství vzniklo. Cvak! Roso, jste skvostná.“

„Lituji, že jsem si nevzala hezčí podprsenku.“

Mac vycítila příležitost a spustila ruku s fotoaparátem dolů.

„Tak si tuhle sundejte.“

„Mackensie!“ zachichotala se zděšeně Rosa.

„Zkusíme figurální studii. Bude se vám to moc líbit.“ Mac pokračovala řízným hlasem: „Posaďte se, uvolněte se, minutku si odpočiňte. Musím se připravit.“

„Co je to ta figurální studie? Znamená to, že budu nahá?“

„Myslím, že se to brzy dozvíme.“ Emma vzala Rosu za ruku. „Pojď se posadit. I tak uvidíme, co se chystá. Mac!“ zvolala Emma, protože začal zvonit telefon. „Mám to zvednout?“

„Ne!“ Mac vyběhla z rekvizitárny s nízkou stoličkou v ruce. „Může to být... Je to hra, ve které chci pokračovat.“ Postavila stoličku na značku na podlaze a začala ji halit do dalšího slonovinově bílého prostěradla, zatímco z telefonu zazněl Carterův hlas.

„Domnívám se, že uhádneš, kdo volá. Sobota, zahájení večerí a potom, no... hmm. V sedm. To je dobré. Vlastně je to skvělé. Já, ach, vůbec nevím, co ráda jíš – nebo co nenávidíš. Ale kdybys byla veganka, tak už by ses o tom zmínila, ne? Ano, myslím, že bys to řekla. Ale zase až příliš uvažuji. Soudím, že se to stává součástí naší hry. Uvidíme se v sobotu. Pokud mi nebudeš potřebovat zavolat o... Ne, už mlčím. Na shledanou.“

„Zní roztomile.“ Rosa se otočila zpět k místu, kde Mac upravovala záhyby na prostěradle.

„To taky je.“

„První rande?“

„Přesněji řečeno druhé. Nebo možná, neoficiálně, třetí. To je velmi nejasné. Roso, v koupelně je další prostěradlo. Chci, abyste se šla svléknout. Můžete se do něho zahalit, jestli se stydíte. Ale podle toho, co jsem slyšela, porod prý ženu zbaví jakékoliv cudnosti. Takže by to měla být hračka.“

„Nedokážu se fotit nahá, Mac. Nejde jen... Co bych s těmi fotografiemi dělala?“

„O tom můžete rozhodnout, až skončíme, ale slibuji, že nebudou ani trochu zahanbující nebo dvojsmyslné. Je to jenom další krok v tématu. Je to o tom, jaká jste, Roso, o tom, co je ve vás.“

„Já nevím, jestli mám...“

„Je to o cestě, na které jste, a o jejím poznávání. Je to o životě a světle ve vás. A o lásce.“

„Ach.“ Rose zvlhly oči. Přitiskla ruce na břicho. „No, myslím, že bych to mohla alespoň zkusit. Ale když mi nebudou ty fotografie vyhovovat, vymažete je?“

„Samozřejmě.“

„Tak dobře. Stejně musím na malou.“

„Nespěchejte.“

Emma počkala, dokud Rosa nevešla do koupelny a nezavřela dveře. „Jsi dobrá, Elliotová. Jsi zatraceně dobrá.“

„Ano, to jsem.“

„A v sobotu večer máš rande.“

„Zřejmě ano. Přišla jsem o rozum, Emmo, že si s ním začnu?“

„Už sis začala, zlato. A já bych řekla, že bys musela být pomatená, kdybys nevěděla, jak to skončí. Přála bych si zůstat a vidět zbytek focení, ale musím se vrátit k sobě.“

„Ukážu ti ty fotky.“

„Nejenom dobrá, ale i sebejistá. Roso! Musím se vrátit ke své práci. Zůstaneme ve spojení.“

Dveře koupelny se pootevřely. „Opravdu musíš jít? Přála bych si, abys mohla zůstat ještě o trochu déle.“

„Já také. Ale s Mac jsi v dobrých rukou. Kdybychom se už neviděly, přeji ti šťastné, krásné, zdravé, obdivuhodné miminko.“

Emma popadla v běhu svůj plášť, pohybem úst popřála Mac „hodně štěstí“ a byla pryč.

Těsně po páté odpoledne se Mac přesunula do hlavní budovy. Toužila po opravdovém jídle, takovém, jaké jim paní G. nachystala do mrazáku. Zamířila i se svým laptopem do kuchyně a našla Parker, jak sedí u pultu a zírá do sklenky vína.

„Hej. Na tebe trochu brzy, abys tu seděla a nebo popíjela víno.“

„Právě jsem skončila s Naomi a Brentem. Tak si to víno zasloužím.“

„Napravilas to?“

„Samozřejmě že ano, ale nebylo to jen tak. Nevěsta se ženichem znovu obnovili vzájemnou lásku a jsou opět oddáni jeden druhému a rozhodnutí *uzavřít* sňatek. Neřestná obchodní partnerka je mimo. Ženich si vážně promluvil s tím nevěrným mizerou a hlavním družbou a připomněl mu, že na svatbě není nejdůležitější on a ta ženská, a pokud není schopen po vyřazení té ženy z účasti na svatbě ochoten zastávat roli družby, tak je to jeho volba. Nevěsta a já jsme vyjádřily hlavní družičce plnou podporu a pochopení a zdůraznily jsme, o čí svatbu jde. A i když má na nevěrného mizeru obrovský vztek, stále je to ženichův bratr. Navíc jsme ji povzbudily zajištěním fakt sexy chlápka, který se nyní zúčastní svatby jako její přítel, takže ten nevěrný mizera bude vypadat jako idiot, jímž také je.“

Parker se odmlčela a nabrala dech. „To víno si opravdu zasloužím,“ opakovala.

„Kdo je tím sexy chlápkem?“

„Uplatila jsem Jacka.“ Parker zvedla sklenku a napila se. „Přišlo mě to na bednu Pinot Noiru, ale výsledek za to stojí.“

„Tak ten je skutečně sexy,“ souhlasila Mac. „Skvělá práce, šéfová.“

„Jsem vyplivnutá. Jak se ti dařilo focení?“

„Je legrační, že se ptáš. Chceš se mrknout?“ Mac otevřela laptop, a zatímco nabíhal, začala prozkoumávat mrazák. „Co máš k večeři?“

„Nevím. Je teprve pět.“

„Mám hlad. Vynechala jsem oběd. Zapékané kuřecí. Mňam.“ Vytáhla alobalový pekáček. „Jsi pro?“

„Jasně. Ale napřed si dám dlouhou horkou koupel. Chci se najíst v pyžamu.“

„To zní skvěle. Jak je možné, že mě to nenapadlo? Ale pojď se podívat na ty fotografie.“

Mac otevřela na počítači soubor se snímky z posledního focení.

„Páni, ta je fakt obrovská!“ zasmála se Parker a naklonila se k monitoru. „A vypadá tak šťastně a vyrovnaně. Hezké. Opravdu moc hezké, Mac.“

„Ano, povedla se.“ Mac jí ukázala záběry další pózy.

„Tak tyhle jsou úžasné. Sexy, ženské, působivé, zajímavé. Líbí se mi. Speciálně ta, kde má skloněnou hlavu a dívá se do fotoaparátu. Náznak kouzla. A výborné světlo.“

„Hodlám to ještě trochu vylepšit. Ale udělaly jsme ještě jednu řadu snímků.“

Mac klikla na další sadu fotografií a opřela se dozadu.

Parker se napřímila v židli. „Můj bože, Mac, ty jsou obdivuhodné. Jsou... Vypadá na nich jako nějaká římská bohyně.“

Pozorně si prohlížela jeden snímek po druhém. Bílá draperie svěšená od pasu dolů pod naběhlé břicho se rozlévala jako řeka posetá sytě červenými okvětními plátky růží. A ta žena, vlasy splývající přes ramena, jedna paže položená přes nadra a druhá s rukou přitisknutou na těhotenské břicho.

Oči upřené přímo to objektivu.

„Nádherné křivky, záhyby, linie. Světlo – jak se odráží v jejích očích plných uvědomění a síly. Ukázalas jí něco z toho?“

„Všechno. Byla kvůli nim hodně nervózní. Musela jsem jí je ukázat, aby se ujistila, že smažu ty, které se jí nebudou líbit.“

„A jak to dopadlo?“

„Rozplakala se. Pořádně. Hormony, řekla bych. Když se jí začaly kutálet po tvářích slzy, vyděsilo mě to k smrti. A ona potom řekla to nejlepší, co mohla.“ Mac se odmlčela a kochala se tou zářivou vzpomínkou. „Prohlásila, že už se nikdy nebude považovat za obrovskou a nemotornou, protože vypadá velkolepě.“

„Ach.“

„Já vím. I já měla slzy v očích. Chtěla je okamžitě. Musela jsem ji přemlouvat, ať vyčká, protože jsem si nepřála, aby si je vybírala v tak rozcitlivělém stavu.“

„Je to hrozně fajn pocit, když uděláš někoho takhle šťastným a obohatíš jeho život něčím, co se ti povedlo, vid'? Teď jsme tady, utahané a hladové, ale spokojené ze zatraceně dobré práce, kterou jsme dneska odvedly.“

„Tak víš co? Co kdybys mi v tom případě půjčila něco na spaní?“

„Dej to kuřecí do trouby na nízký výkon, ať se ohřívá, zatímco se půjdeme hodit do pyžam.“

„Dohodnuto. Cítím se jako při nějakém dojítku. A ty? Večeře a film?“

„Zní to docela dobře.“

„Když už mluvíme o večeři a filmu, tak v sobotu večer jdu s Carterem přinejmenším na to první.“

„Já to věděla,“ pohrozila jí Parker prstem.

„Chci to udržet pod kontrolou. V určitém bodě možná dojde i na sex. Ale diskrétně.“

„Máš jasno o hranicích vztahu předtím, než do něho vstoupíš. Moudré.“

„Tu ironii klidně můžeš vynechat.“ Mac zavřela dvířka trouby a opřela se o ni. „Včerejšek byl anomálie, výbuch paniky z nedostatku zajímavých rande v poslední době.“

„Nepochybuji, že máš pravdu.“ Parker vstala, objala Mac kolem ramen a vedla ji ven z kuchyně. „Zajímavá rande jsou tady jaksi nedostatkovým zbožím, tedy pokud nejsi Emma.“

„Ty si na rande neuděláš čas.“

„Já vím. Je to divné. Jaký typ filmu? Smutný, nebo něco ve stylu navěky šťastní?“

„K zapékanému kuřecímu jediné navěky šťastní.“

„Dobrá volba. Co kdybychom zjistily, jestli se k nám připojí i ostatní?“

Začaly vystupovat do druhého patra. „Poslyš, Parker, co uděláš, až budeš opravdu stará a nedokážeš vylézt ty schody?“

„Asi dám nainstalovat výtah. Nehodlám se tohoto domu vzdát. Nikdy.“

„Domu, nebo podnikání?“

„Obojího.“

Než se dostaly na poslední schodišťové rameno, zazvonil Parker mobilní telefon zavěšený u opasku.

„Do háje.“

„Pokračuj,“ vybídla ji Parker. „Vyber si pyžamo. Já tohle vyřídím a přijdu za tebou.“ Otevřela kryt telefonu a podívala se na displej. „Zdravím, Shannon! Jste připravena na příští týden?“

Parker se smíchem zamířila ke své kanceláři. „Já vím. Jsou to tisíce věcí. Nestarejte se. Vyřídíme je.“

Nevěsty, pomyslela si Mac, když vyšla až nahoru. Většina z nich se stará o drobnosti. Kdyby se vdávala ona – což je nepravděpodobné –, soustředila by se na celkový obraz.

A detaily nechala na Parker.

Vešla do Parkeřina pokoje. Přes přitažlivou postel se čtyřmi sloupky ležel slámově zbarvený přehoz a ve váze byly čerstvé květiny. Žádné rozházené kusy oděvů, žádné boty odkopnuté do koutů.

Žádný prach, žádné chmýří, uvažovala Mac, když otevřela zásuvku prádelníku, kde našla čtyři úhledně složené pyžama.

„Já jsem pořádkumilovná,“ zabručela, „ale ne až tak posedlá.“

Vydala se s pyžamem do pokoje pro hosty a hodila ho na postel. Dlouhá horká koupel byla příliš dobrý nápad, aby ji vynechala. Napustila vanu a přidala do vody koupelovou sůl. Když vklouzla do horké vonné lázně, uvažovala o jejich možnostech volby romantického filmu se šťastným koncem.

Filmy, přemítala – přinejmenším ty o lásce a romantice –, by měly mít šťastný konec. Protože život ho často nemá. Láska vybledne nebo se změní v odpor. Případně se z ní stane něco jako rozmělněná netečnost.

Stačí jeden neopatrný krok a cit praskne jako suchá větvička. Potom potřebujete týden v lázních, napadlo uštěpačně Mac. Který zaplatí někdo jiný.

Věděla, jaký má Parker vztah k tomuto domu a podnikání. Ale podle jejího názoru nic netrvá věčně.

Kromě přátelství, pokud máte opravdu štěstí – a v tom je ona sama přímo dítě Štěstěny.

Ale domovy, milostné vztahy? To je něco úplně jiného. V těch rozhodně nehledá věčnost. Stačí jí to, co se děje právě teď.

Sobotní rande. Muž, jenž ji zajímá a přitahuje, sedí proti ní za stolem. Ano, to úplně stačí. A co bude za týden? O to není třeba se starat, nebo ano?

Právě k tomu jsou fotografie – všechno se mění, takže na nich můžete uchovat to, co bylo. Předtím, než to zítřek odnese pryč.

Ponořila se do vody až po bradu přesně v okamžiku, kdy dovnitř vešla Laurel. „Co to děláš? U tebe neteče teplá voda?“

„Teče, ale využívám okamžiku, a také zapékaného kuřecího při sledování pořádného dojítku. Chceš se přidat? A nemyslím tím vanu.“

„Možná. Právě jsem dokončila – už popáté – další návrh svatebního dortu pro pár Holly-Deburková. To zapékané kuřecí si dám.“

„Ohřívá se v troubě. Je třeba zavolat Emmě.“

„Dobře. Postarám se o to a nechám tě tu rozjímat.“

Mac zavřela oči a vzdychla. Ano, přátelství. To je jediná věc, na kterou se žena může spolehnout.

Ráno se Mac, stále v Parkeřině pyžamu, přesunula do svého ateliéru. Probudila se za svítání stočená do klubíčka pod kašmírovou přikrývkou na pohovce v obývacím pokoji.

Dvě porce zapékaného kuřecího paní G. jí vzaly chuť na snídani. Ale káva...

Přesto nejdříve zamířila k záznamníku.

Žádné vzkazy.

Okamžité zklamání bylo směšné. Neseděla u telefonu a nečekala, až zavolá – znovu. Vychutnala si svůj večer. Kromě toho byla rada na ní, aby se ozvala, pokud chtěla pokračovat v této malé hře.

Je pitomá.

Nehodlá myslet na Cartera Maguireho a jeho sexy oči za brýlemi nebo vytahané tvídové sako – a obdivuhodné rty. Jejím úkolem je uvařit si kávu, dělat svou práci, vést vlastní život.

„Rande v sobotu večer? Tak to je věc.“

Proč, ptal se Carter sám sebe, *proč* jsem otevřel ústa? Jak jsem si mohl myslet, že tato obyčejná zmínka nepřekročí hranice nezávazné konverzace nad kávou v učitelské odpočívárně před začátkem vyučování?

„No, měl bych ještě projít test, který jsem...“

„To je věc,“ opakoval Bob a pro zdůraznění klepal prstem do desky konferenčního stolku. „Musíš jí donést květiny. Ale ne

růže. Růže jsou příliš vážné, příliš symbolické. Nějakou běžnější kytku nebo směs více druhů.“

„Já nevím. Možná.“ Takže další věc, o kterou se musí starat.

„Nic velkého nebo okázalého. Bude je chtít dát do vázy, což ti poskytne čas, abys šel na to, mluvil, prolomil ledy. Ujisti se, abys měl správně načasovanou rezervaci. V kolik tam máte být?“

„To jsem ještě nedomluvil.“

„Musíš si s tím pospíšet.“ Bob se s moudrým pokývnutím hlavy napil kávy s nízkotučnou smetanou. „Kam ji zavedeš?“

„V tom také ještě nemám jasno.“

„Potřebuješ nějaké místo jen o fous nad úrovní střední třídy. Poprvé nemůžeš jít do nějaké přepychové restaurace, ale ani do příliš levné. Potřebuješ atmosféru, ale ne dusno. Něco hezky zařízeného.“

„Bobe, budu z tebe mít žaludeční vředy.“

„Tohle všechno je nutné, Cartere. Chceš být přece schopen objednat láhev slušného vína. Och, a po večeři, jestli řekne, že nechce moučník, navrhní, aby si jeden přece jenom vybrala, že si ho rozdělíte. Ženy tohle *milují*. Podělit se o dezert je sexy. Ne abys během večeře mluvil celou dobu o svojí práci. To je jistá smrt. Přiměj ji, ať mluví o sobě a o tom, co ráda dělá. Potom...“

„Neměl bych si tohle všechno zapsat?“

„Neuškodí to. Jestliže večeře potrvá řekněme do deseti nebo déle, měl bys mít vybráno něco dalšího. Nejlepší je hudba. Podnik, kde můžete poslouchat hudbu. Pokud večeře skončí dříve, měl bys mít v rezervě kino. Tedy za předpokladu, že k tobě nevyšle signál ‚pojďme ke mně‘. V takovém případě...“

„Tak do tohohle už se nepouštěj, Bobe. Prostě ne.“ Když v tom okamžiku zazvonilo, Carter si pomyslel: *Spasen zvonem, doslova*. „Musím do třídy.“

„Ještě si o tom promluvíme. Pokusím se ti něco z toho napsat.“

„Bezva.“ Carter uprchl. Připojil se k davu studentů a učitelů na chodbě.

Pomyslel si, že tohle nemůže do soboty zvládnout. Alespoň ne při zdravém rozumu.

KAPITOLA SEDM

Koupil květiny. Štvalo ho to, protože donést jí je ho napadlo hned na začátku. Jenže Bobovo poučování změnilo toto jednoduché gesto ve složitý a zásadní symbolický akt ohrožený tolika úskalími, že se rozhodl tento krok přeskočit.

Vždyť jedna z jejích nejlepších kamarádek je floristka, ne? Kdyby Mackensie chtěla, může si květinami vystlat celou podlahu svého ateliéru.

Jenže potom si začal dělat starosti, že když ty zatracené květiny nepřinese, dopustí se nepsaného, ale všeobecně známého faux pas. A tak nakonec změnil rozhodnutí – nechal si dostatečnou rezervu na jízdu z domova k Mackensii, protože se obával husté dopravy, kolize pěti automobilů případně jiných nahodilých událostí.

Rozběhl se do supermarketu a zůstal stát před vystavenými květinami. Prohlížel si je, vybíral a zase odkládal, dokud neměl zpocené čelo.

Bob, soudil Carter, by k nákupu květin v supermarketu určitě měl nějakou trefnou poznámku. Ale na cestu do květinářství bylo příliš pozdě a těžko mohl jít za Emmou a spolehnout se, že se nad ním slituje.

Litoval, že nezůstal u kávy. Mohli vést příjemný rozhovor, strávit příjemně čas. Pak by si oba šli svou cestou a bylo by. Tohle všechno bylo příliš komplikované, příliš napjaté. Jenže teď jí mohl jen těžko zavolat a začít se nějak vymlouvat, i kdyby se z celé záležitosti tímto způsobem úspěšně vylhal. A šance na to byly bídné, jestli ne žádné.

Lidé se pořád scházejí, nebo ne? A ještě nikdo na to neumřel. Popadl, co mu připadalo jako dostatečně barevná, běžná vazba, a zamířil k expresní pokladně.

Květiny jsou pestrobarevné, pomyslel si s určitou rozmrzelostí. Také hezky voní. V kytici bylo několik velkých gerber, které podle něho klidně mohl dát kamarád kamarádce. Žádné obávané růže, které by znamenaly, alespoň podle Boba, že v podstatě žádá Mackensii, aby si ho vzala a rodila mu děti.

Takže tahle kytky by měla být bezpečná.

Možná až příliš.

Pokladní s laskavými očima se na něho krátce usmála. „Jsou hezké. Překvapení pro manželku?“

„Ne. Nemám manželku.“

„Aha, takže pro vaši přítelkyni.“

„Ne tak docela.“ Nemotorně se hrabal v peněžence, když pokladní namarkovala cenu. „Jenom... Smím se vás zeptat, jestli tyhle květiny považujete za vhodné pro schůzku? Chci je darovat ženě, kterou jsem pozval na večeři.“

„Určitě. Květiny má rád skoro každý, ne? Zejména my ženy. Bude vás považovat za skutečně milého a pozorného muže.“

„Ale aby to zas nevyznělo příliš...“ Přestaň, dokud je čas, nabádal se Carter v duchu.

Pokladní přijala peníze a vydala mu drobné. Potom vložila kytici do průhledného sáčku. „Tak se dneska večer dobře bavte.“

„Děkuji.“ O něco klidnější se vracel zpět ke svému autu. Pokud byste nemohli důvěřovat pokladní v supermarketu, tak komu?

Podíval se na hodinky a odhadl, že i v případě fatální bouračky má pořád dostatečnou rezervu. Ačkoliv se cítil hloupě, vytáhl z kapsy seznam, který mu vstřícný Bob napsal a vytiskl. Pečlivě přeškrtl položku *Koupě květin (ne růží)*.

Za ní následovalo několik návrhů na pozdrav a zahájení konverzace jako *Vypadáš skvěle*, *Hezké šaty*, *Díval jsem se na ně (květiny) a myslel na tebe*.

Carter strčil seznam zpět do kapsy dříve, než se mu něco z toho vryje do mozku. Ale ne dost rychle, aby si nestačil všimnout Bobova příkazu, ať naladí na autorádiu lehčí klasiku nebo klidný jazz a stáhne hlasitost.

Možná to nakonec dopadne tak, že Boba zabiji, pomyslel si Carter.

Několik kilometrů se za jízdy věnoval horečnému hledání vhodné rádiové stanice, než přístroj nadobro vypnul. K čertu s tím. Odbočil na dlouhou, klikatou příjezdovou cestu k sídlu.

„Co když nebude mít na sobě šaty?“ zamumlal, když mu vzdor veškerému úsilí vytanul na mysli Bobův seznam. Napadlo ho to, protože si náhle představil Mac v černých kalhotách a bílé podprsence. Bobovy příkazy se rázem ocitly na vedlejší koleji.

„Takhle jsem to nemyslel. Proboha. Chci říct, že může mít na sobě něco *jiného* než šaty. V takovém případě řeknu: Hezké kalhoty? Oděv, oděv, prima oděv. Víš přece, že se tomu říká oděv. Můj bože, zmlkni.“

Objel hlavní budovu a pokračoval po úzké cestě k Macinu domku.

Svítilo se v přízemí i v patře, takže celá budova zářila. Rozměrnými okny v přízemí viděl její ateliér, stojany se světly, tmavomodrý závěs přidržovaný velkými stříbrnými sponami. Před závěsem stál malý stolek se dvěma židlemi. Na stolku se třpytily sklenky na víno.

Znamená to, že si přeje, aby se napřed napili? S časem na drink nepočítal. Neměl by posunout rezervaci? Vystoupil z auta a kráčel k domku. A pak se k autu zase vrátil pro kytici, kterou zapomněl na sedadle spolujezdce.

Přál si mít tento večer za sebou. Opravdu. S nepříjemným pocitem v břiše se donutil zvednout ruku a zaklepat.

Chtěl, aby už bylo zítřejší ráno, klidné nedělní dopoledne. Aby opravoval písemky, četl, šel se projít. Vrátil se ke své pohodlné rutině.

Pak otevřela dveře.

Nevěděl, co má na sobě. Viděl pouze její obličej. Vždycky to byl její obličej – ta hladká smetanová plet' rámovaná zářícími, nápadnými vlasy. Ty zelené oči a nečekané kouzlo dolíčků.

Uvědomil si, že ve skutečnosti nechce mít tento večer za sebou. Chtěl pouze, aby začal.

„Nazdar, Cartere.“

„Nazdar, Mackensie.“ Z Bobem sepsaných návrhů ho nenapadlo vůbec nic. Podal jí květiny. „Pro tebe.“

„Doufala jsem, že jsou pro mě. Pojd' dál.“ Zavřela za ním dveře. „Jsou krásné. Miluji gerbery. Znamenají štěstí. Dám je do vody. Chceš nějaký drink?“

„No...“ Zalétl pohledem ke stolku. „Pokud jsi to naplánovala.“

„Cože? Ne, to je jenom scéna pro focení z dnešního odpoledne.“ Zamířila do kuchyně a vybídla ho gestem ruky, aby ji následoval. „Snímky zásnub. Klienti jsou velcí vyznavači vína. Vlastně ona píše články pro nějaký magazín o víně a on je kritik restaurací. Tak mě napadlo tohle aranžmá.“ Během řeči vytáhla vázu a začala rozbalovat kytici.

„Je úžasné, jak dokážeš přizpůsobit fotografie různým lidem. Sherry se velice líbily snímky, které jsi s ní udělala.“

„To bylo snadné. Pár šíleně zamilovaných, tulících se k sobě na pohovce.“

„Snadné je to jen tehdy, když dokážeš vycítit, že pro Sherry s Nickem není vhodné, aby seděli v sofistikovaném bistru a popíjeli víno nebo se uhníždili na podlaze mezi hromadami knih – a s velkou kočkou.“

„Zásnuby Mason-Collariová. Ty se objevily dneska, že ano? Vždycky kontroluješ společenskou rubriku v novinách?“

„Až od doby, kdy jsem tě znovu potkal.“

„Nejsi ty náhodou lichotník?“

Jelikož mu zatím nikdo tento přívlastek nepřihlí, nevěděl, co by měl odpovědět.

Postavila vázu do středu kuchyňského pultu. „Povzbudí mě hned ráno, ještě dříve než káva.“

„Pokladní v supermarketu říkala, že se ti budou líbit. Procházel jsem menší krizí; pomohla mi z ní.“

Na její pobavené tváři se objevily dolíčky. „Tak na pokladní v supermarketu je vždycky spolehnutí.“

„Přesně to jsem si myslel.“

Přešla k pohovce a zvedla plášť přehozený přes opěradlo. „Jsem připravena, pokud ty také.“

„Jistě.“ Pokročil k ní a pomohl jí s oblékáním. Ohlédla se přes rameno. „Pokaždé, když tohle děláš, tak si přeji mít delší vlasy, abys mi je musel vytáhnout zpod límce.“

„Líbí se mi, že je máš krátké. Nezakrývají ti krk. Máš ho moc hezký.“

Otočila se a dívala se na něho. „Jdeme na večeři.“

„Ano, rezervoval jsem místa. Na sedm třicet v...“

„Ne, ne, chci říct, že jelikož jdeme ven na večeři, tak tohle si nevykládej jako pobídku k tomu, abychom zůstali doma. Ale myslím, že to potřebuji dostat ze sebe, abych si mohla vychutnat jídlo, aniž bych na to musela myslet.“

Vytáhla se na špičky a spojila ruce za jeho hlavou. Přitiskla rty, měkké a zvoucí, na jeho. Jeho tělem prolétla vlna rozkoše. Musel bojovat s nutkáním popadnout ji stejně jako minule, uvolnit jen omezenou dávku narůstajícího chťice. Zvedl ruce k jejímu tělu a s lítostí, že je chráněno pláštěm, klouzal jimi dolů, dokud se ten šok nerozplynul v jemné rozechvění.

Odtáhla se a její porcelánová plet' hezky zružověla. „Na tohle máš vsutku talent, profesore.“

„Strávil jsem spoustu času přemýšlením o tom, jak tě líbám. A nedávno jsem ty úvahy revidoval. Tak možná je to tím.“

„Jsi prostě přirozený. Raději pojďme, jinak si tu večeři rozmyslím.“

„Neočekávám, že bys...“

„Mohla bych.“

Jelikož byl znovu na okamžik ohromen, předešla ho ke dveřím a otevřela je sama.

Nasedla do jeho auta. Přesně tak si to představoval. Její vůni, hlas, smích. Její nelíčenou opravdovost. Bylo to sice zvláštní, ale jeho nervy se zklidnily.

„Vždycky dodržíšš předepsanou rychlost jízdy?“ zeptala se.

„Je to popuzující, vid'?“ Pohlédl na ni, a když uviděl, že se její oči na něho směřjí, musel se také usmát. „Kdybych jel jenom o pár kilometrů nad limit, cítil bych se jako zločinec. Corrina obvykle...“

„Corrina?“ opáčila, když se odmlčel.

„Jen někdo, koho jsem svým způsobem jízdy dopaloval.“ A zjevně i vším jiným.

„Bývalá přítelkyně.“

„Nic vážného, opravdu.“ Proč nezapnul rádio?

„Tak teď tu máme tajemství a já jsem zvědavá. Začnu já. Povím ti něco o některém z mých bývalých – jako povzbuzení pro výlev srdce.“ Otočila k němu obličej, dokud opět nespátřil ty smějící se zelené oči. „Co třeba o začínající rockové hvězdě, takové, která skrze filtr zamilovanosti vypadala jako Jon Bon Jovi? Myslím vzhledem, nikoliv nadáním. Jmenoval se Greg, ale rád si nechával říkat Rock. Opravdu.“

„Rock a jak dál?“

„No, *jenom* Rock. Jako Prince nebo Madonna. V každém případě ve dvaceti vypadal neuvěřitelně vášnivě a senzačně, a já ve svém sexuálním deliriu vyplývala spoustu času, talentu a peněz na focení jak Grega, tak jeho skupiny. Snímky pro jejich CD vydávané ve vlastní produkci. Řídila jsem jejich dodávku, fungovala jako jejich nohsled a technik. Přes dva měsíce. Dokud jsem ho nepřistihla, jak se olizuje s hráčem na basu. Klukem jménem Dirk.“

„Ach. Tak to je fakt smutné.“

„Slyším v tvém hlase pobavení.“

„Neslyšela bys, kdyby tě to bylo opravdu zranilo.“

„Byla jsem *zdrčená*. Přinejmenším prvních pět minut. Potom týdny našťvaná. Posloužila jsem mu jako pouhé křoví. Moje zadostiučinění plyne z faktu, že teď prodává ve Stamfordu kuchyňské vybavení. Dokonce ani ne nic opravdu důležitého, jenom mixéry a topinkovače.“

„Já mám topinkovače v oblíbě.“

Zasmála se, zatímco Carter odbočil na parkoviště. „Restaurace Willows – dobrá volba, Cartere. Tady mají vždycky dobré jídlo. Laurel tu pracovala jako cukrářka, než jsme založily *Manželský slib*, a ještě i chvíli poté, dokud jsme se pořádně nerozjely.“

„To jsem nevěděl. Nebyl jsem tady už několik měsíců, ale když jsem tu byl naposled s...“

„Corrinou.“

„Ne,“ pousmál se. „S párem přátel, kteří mě sem přivedli na rande naslepo. Velmi podivný večer, ale jídlo bylo přesně takové, jak říkáš, dobré.“

Vystoupil z auta a začal ho obcházet, aby jí otevřel dveře. Ale vysedla dříve, než k nim došel. Když k němu naprosto uvolněně natáhla ruku, srdce mu poskočilo.

„Proč podivný?“

„Ta žena měla hlas jako housle, na které hraješ nenakalafunovaným smyčcem. Je to nefér přirovnání, ale docela přesné. Navíc těsně předtím zahájila dietu bez uhlohydrátů, tuků a soli. Za celou dobu pobytu v restauraci snědla jeden list salátu bez zálivky, jednu snítku petržele, jedno kolečko mrkve. Bylo to hrozné.“

„Já jím jako kůň.“

„Tak tomu lze jen těžko uvěřit.“

„Uvidíš.“

Jakmile došli ke vchodu do restaurace, dveře se otevřely. Muž, jenž z nich vyšel, měl na sobě rozepnutý plášť a žádný klobouk, šál nebo rukavice. Vítr mu okamžitě rozcuchal tmavé vlasy kolem absurdně krásné tváře. Jeden pohled na Mac přiměl jeho hezky tvarované rty k úsměvu a oči modré jako moře se rozzářily.

„Hej, Makadámie.“ Zvedl ji za lokty nad zem a políbil na rty. „Ze všech putyk ve městech, co jich na světě je... Carter?“ Postavil Mac zpět na nohy a přátelsky natáhl ruku. „Jak se ksakru máš?“

„Dobře, Dele. A co ty?“

„Taky. Už jsme se dlouho neviděli. Co tady vy dva děláte?“

„Jelikož nám říkali, že se tady jí, napadlo nás, že se tu najíme.“

Del se usmál na Mac. „Takže večere. Společná. Netušil jsem, že jste pár.“

„Nejsme,“ vyhrkli oba najednou. Carter si pak odkašlal. „Jdeme jenom na večeři.“

„Jasně, to už jsem slyšel. Já tady měl krátkou obchodní schůzku a teď se mám sejít s několika přáteli ve městě. Jinak bych se mohl vrátit s vámi dovnitř a provést křížový výslech svědků. Ale musím jít. Takže někdy jindy.“

Mac se dívala, jak Delaney Brown pospíchá na parkoviště. „Kdo to byl?“ zeptala se, a přiměla tak Cartera k smíchu.

Když si sedali, Mac přemýšlela, jestli Carter o rohový box výslovně požádal, nebo měli jenom štěstí. Hovor vedený tišším hlasem než obvykle dodával pocit intimity. Odmítla koktejl s tím, že dá k večeři přednost vínu. Ale ignorovala menu a otočila se ke Carterovi.

„Takže vrzající housle, které se krmily salátem. Žádná další schůzka se nekonala?“

„Myslím, že zájem nebyl ani na jedné straně.“

„Chodíš často na rande naslepo?“

„To bylo moje první a poslední. A ty?“

„Nikdy. Příliš děsivé. Navíc naše čtveřice uzavřela už před lety dohodu, že si nebudeme nikoho dohazovat. Tak co, dáš si se mnou láhev vína, doktore Maguire?“

Posunul k ní nápojový lístek. „Vyber ho ty.“

„Tak to je od tebe odvážné.“ Rozevřela desky a četla nabídku. „Nejsem znalec vín, pouze některá z nich fotím, ale mají tady australské víno Shiraz, které bych si dala.“

Ještě to ani nedomluvila a už k jejich stolu přistoupil číšník s láhví Shirazu.

„Tak to jsou vynikající služby,“ poznamenala Mac.

„Pan Maguire? Telefonoval pan Brown a rád by vám nabídl tohle jako svůj pozdrav. Pokud by vám tato značka nevyhovovala, můžete si vybrat jakoukoliv jinou.“

„Ti Brownovi.“ Mac zavrtěla hlavou. „Nikdy neselhávají. Ráda si dám právě tohle, děkuji. V pořádku?“ obrátila se na Cartera.

„Jistě. To je od Delaneye nesmírně milé.“

To tedy je, pomyslela si Mac. Nepochybovala, že Del si z ní bude při první příležitosti nelítostně utahovat.

Carter by neřekl, že jí jako kůň, ale také se nedlouhala hodinu a půl pouze v salátu. Líbilo se mu, jak během řeči gestikulovala se sklenkou nebo vidličkou. A jak si pro ochutnání nabrala na vidličku kousek kanice z jeho talíře, aniž by se zeptala, jestli může.

Nevadilo by mu to, ale to, že se nezeptala, bylo... přátelštější.

„Tady, dej si kousek mého stejku.“ Odřízla z masa porci.

„Ne, mám dost.“

„Ty nejíš červené maso?“

„Jím.“

„Tak alespoň ochutnej. Bude to, jako bychom si dali kombinaci masa a mořských plodů.“

„Tak dobře. Chceš trochu z mé rýže?“

„Ne. Nikdy jsem nechápala, proč si ji někdo dává. Ale vraťme se k podstatnému tématu. Zadal jsi svým studentům, aby se podívali na film *Bezmocná* a posoudili, jak je v něm aktualizována *Emma* od Jane Austenové.“

„Má to být demonstrace toho, že literatura – a vyprávění příběhů – nestagnuje, že témata, dynamika, dokonce i společenské móresy *Emmy* je možné přetlumočit současníkům.“

„Přála bych si mít učitele jako ty. Líbilo se ti to? Myslím ten film *Bezmocná*.“

„Ano. Je skvělý.“

„Já miluji filmy. Včera večer jsme si pustily hned dva, jenže já se přecpala zapékaným kuřecím a během *Hudbu složil, slova napsal* s Hughem Grantem jsem usnula.“ Znovu udělala gesto se sklenkou. „*Rozum a cit*. Viděls to?“

„Ano. Domnívám se, že je to vydařená a důstojná adaptace. Četlas knihu?“

„Ne. Já vím, to je hrozné. Četla jsem *Pýchu a předsudek*. Líbila se mi. Pořád mám v úmyslu přečíst si ji znovu. Když mám teď v hlavě Colina Firthe v roli pana Darcyho, tak to bude ještě lepší. Kterou z filmových adaptací knih máš nejraději?“

„Osobně? *Jako zabít ptáčka*.“

„Ach ano, Gregory Peck. Četla jsem knihu,“ dodala. „Je výborná, ale Gregory Peck nemá chybu. Atikus Finch. Perfektní otec. A scéna na samém konci, když ta holčička – jak se jen jmenuje?“

„Čipera.“

„Ano, když Čipera vypráví a ty ho vidíš skrze okno, jak sedí u synovy postele. To mě dostalo. Bylo to krásné. Když jsem to viděla jako dítě, představovala jsem si, že Atikus je můj otec. Nebo Gregory Peck – kterýkoliv z nich. Že bude u mě, až se ráno probudím. Myslím, že jsem se přes to nikdy nepřenesla. Žalostné.“

„To si nemyslím. Nevím, jaké je vyrůstat bez otce. Vídáš toho svého málo?“

„Skoro vůbec. A když ano – každých několik roků –, tak je obrovsky okouzlující a velmi láskyplný. Pokaždé mě napřed obalamutí a potom zraní, když odjede a zcela mě ignoruje. Je to typ člověka přítomnosti. Pokud nejsi v daném momentě s ním, tak neexistuješ.“

„Bolí to, že?“

„Ano, hodně. Pořád a pořád. Ale to je příliš depresivní téma k této opravdu příjemné večeři. Pověz mi, jaká další adaptace se ti ještě líbí.“

Rád by ji pohladil po vlasech a objal kolem ramen. Ale to nebyla útěcha, po které toužila. Pátral v paměti. „*Stůj při mně*.“

Zamračila se a zjevně se film snažila zařadit. „To neznám. Kdo to napsal? Steinbeck? Fitzgerald? Yeats?“

„Stephen King. Je to filmová adaptace jeho povídky *Tělo*.“

„Vážně? Ty čteš Kinga? Mě hrozně děsí, ale stejně ho čtu. Počkej! To je ta o dětech. Nějaký kluk se vydává najít jiného, mrtvého kluka, kterého snad srazil vlak? Už si vzpomínám. Kiefer Sutherland hraje naprosto debilního grázla. Byl vynikající.“

„Je to příběh o kamarádství a věrnosti. O dospívání a soudržnosti přátel.“

„Máš pravdu,“ přikývla a prohlížela si jeho tvář. „To je přesné. Vsadím se, že jsi skutečně obdivuhodný učitel.“

„Občas.“

Mac odsunula talíř stranou a pak se pohodlně opřela se sklenkou vína v ruce. „Co děláš, když neučíš, nečteš nebo se nedíváš na filmy natočené podle nějaké knihy?“

„Už tohohle je hodně.“

„Golf, lezení na skály, sbírání známek?“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Mezinárodní intriky, malování akvarelů, lov kachen?“

„Mezinárodních intrik jsem se musel vzdát kvůli únavě z cestování. Jsem naprosto nudný člověk.“

„Tak to rozhodně nejsi. A věř mi, že jsem si původně myslela, že budeš.“

„Ach... díky.“

Předklonila se, aby ho dloubla prstem do paže, a pak se znovu opřela. „Tak dobře, Cartere. Teď, když sis dopřál – dobrý bože – téměř tři čtvrtiny jediné sklenky vína...“

„Budu řídit.“

„Povolenou rychlostí,“ souhlasila. „Je čas, abys mi řekl něco o Corrině.“

„Ale k tomu opravdu není co říct.“

Zahlédla to, pouhý zákmit v jeho očích. „Ublížila ti. To je mi líto. Jsem necitlivá a vlezlá.“

„Ne, nejsi. A přitom jsem čekal, že budeš.“

Zasmála se. „Podívejme, jaký jsi kouzelný rozumbrada. Takže co kdybys objednal dezert, abych mohla předstírat odmítání – a potom sníst ještě polovinu toho tvého?“

Pokračovali dál v tomto duchu. Mac zapomněla, jaké to je jíst s mužem, s nímž může vést dlouhý a všestranný rozhovor. A takovým, jenž poslouchá a věnuje jí pozornost – ať myslí na možný bonus na konci večera nebo ne.

Uvědomila si, že ji nutí přemýšlet. A že ji baví. Ztraceně, ten muž byl okouzující a přitom takovým přirozeným, nenacvičeným způsobem.

Navíc když si nasadil brýle, aby si přečetl nabídku v jídelním lístku, v jejím těle to začalo vřít.

„Chceš jít ještě někam jinam?“ zeptal se, když se vraceli k autu. „Na kino už je zřejmě pozdě. Do nějakého klubu?“

„V klubu jsem byla s kamarádkami minulou noc.“ A byl to naprosto jiný večer, pomyslela si. Napadlo ji, že se možná mýlila, když si myslela, že Carter Maguire by nezapadl do klubové scény. „Měla bych se vrátit domů. Tento týden jsem měla několik delších prostoje a zítra musím pracovat.“

Otevřel jí dveře auta. „Uvidíme se ještě?“

Při jeho otázce se jí trochu sevřel žaludek. Nechává to na mně, pomyslela si. To je šílené. „Přemýšlím o tom.“

„Tak jo.“

Když se k ní připojil a startoval motor, natočila se k němu. „Pět hlavních důvodů, proč mě chceš znovu vidět.“

„Seřazených podle priority?“

Sakra, *sakra*, opravdu se jí líbí. „Ne, jen rychle, jak tě napadnou.“

„Dobře. Líbí se mi způsob, jak mluvíš. Líbí se mi, jak vypadáš. Chci se o tobě dozvědět něco více. Chci s tebou spát. A když jsem s tebou, tak cítím...“

„Cítíš co?“

„Prostě se cítím prima.“

„To jsou dobré odpovědi,“ prohlásila po chvíli. „Opravdu dobré.“

„Řekneš mi svých pět?“

„Pořád na tom pracuji. Ale v zájmu plného odhalení bys měl vědět, že jsem dobrá v randění, ale ve vztazích mám tendenci klesnout o stupeň níž.“

„Tak to se mi nezdá. Jak bys pak mohla mít tak dlouhodobý vztah se svými třemi kamarádkami? Velmi hluboký vztah.“

„S nimi nemám sex.“

„Zajímavé stanovisko, ale intimita je pouze část vztahů, které překročí pouhé přátelství. Nedefinuje je.“

„No tak, Cartere, sex je obrovská věc. Nemluvě o práci a námaze, kterou udržování takového vztahu zahrnuje. Ale zůstaňme na minutu u sexu.“

„Nevím, jestli je to moudré, když řídím.“

„Co když se dostaneme na tuhle úroveň a bude to krach? Co potom?“

„No, nejdříve bych uplatnil základní pravidlo: Většinu věcí zlepší praxe. Byl bych ochotný chvíli na tom pracovat.“

„Milé. Ale pokud to není krach, tak věci se potom začnou komplikovat.“

Podíval se na ni. „Vždycky předpokládáš problémy už předem?“

„V této oblasti ano. S žádným ze svých bývalých jsem nezůstala v přátelském vztahu. Netvrdím, že to dopadlo ve smyslu ‚nenávidím ho z hloubi srdce a přeji si, aby umíral dlouhou smrtí, nebo ať je přinejmenším odsouzen k doživotnímu prodeji topinkovačů‘, ale jakmile takový vztah skončí, jednoduše přerušíme kontakt. A tebe mám ráda.“

Chvíli jel mlčky. „Dovol mi to shrnout. Máš mě ráda a cítíš, že pokud spolu budeme mít sex, dopadne to špatně. Přestaneme se mít rádi.“

„Zní to pitomě, když to říkáš.“

„Důvod k zamyšlení.“

Potlačila smích. „Jsi fakt mazaný mizera, Cartere. Jemný a nenápadný, ale chytrý mizera. A to se mi taky líbí.“

„Jsem rád, že ty v tom tak delikátní nejsi. Takže hádám, že náš vztah je předem odsouzen k nezdaru.“

Vrhla na něho zatracující pohled, ale koutky úst měla zdvižené. Když zaparkoval před jejím ateliérem, usmál se na ni. „Zaměstnáváš mou mysl, Mackensie. Když jsem s tebou a i když nejsem.“

Vystoupil z auta a doprovázel ji ke dveřím. „Kdybych ti zítra zavolal, bude to moc dotěrné?“

„Ne.“ Dívala se mu do očí, zatímco hledala v kabelce klíče. „Přemýšlím, jestli tě mám pozvat dál.“

„Ale...“

„Hele. To já bych měla být tím, kdo říká *ale*.“

„Máš plnou svobodu na ně navázat. Ale není to dobrý nápad. Zatím. Protože pokud,“ upřesňoval, „půjdeme do postele, neměl by to být důkaz něčeho nebo odpověď na otázku. Myslím, že to musí být proto, že chceme jeden druhého.“

„Jsi rozumný muž, Cartere. Myslím, že bys mě měl raději políbit na dobrou noc.“

Naklonil se a sevřel její obličej mezi dlaně. Má dlouhé prsty, pomyslela si, a krásně mě chladí na kůži. Oči měkké barvy se do jejích upíraly s intenzivním výrazem. Další okamžik, kdy jí srdce buší dříve, než se jeho rty dotknou jejích.

Něžně a klidně, takže její bušící srdce vzdychlo.

Zatímco se její pokožka a krev zahřívaly, přitáhl si ji blíž a políbil ji ještě vášnivěji. Vše dostalo rozmazané obrysy.

Macino tělo vláčnělo a dlouhý, dlouhý vzdech znamenal podrobení. Toužil se jí dotýkat, cítit ta její krásná ňadra v dlaních, hladit ji prsty po zádech, cítit, jak se její nohy obtáčí kolem jeho boků.

Chtěl víc, než by měl rozumný muž chtít.

A tak udělal krok zpátky a spokojil se s tím, že ji palcem jemně pohládl na dolním rtu.

„Mohla by to být chyba,“ řekla Mac a rychle zmizela uvnitř. Opřela se zády o dveře a přemýšlela, jestli se rozhodla správně,

když ho nepozvala dál. Bylo jí jasné, že to zanedlouho stejně udělá.

KAPITOLA OSM

Mac několik hodin na počítači upravovala pořízené fotografie. Práce jí pomáhala udržet mysl soustředěnou a vyrovnanou. Pak si pomyslela, že pro dnešek by to mohlo stačit, vstala a protáhla se.

Splnila práci, kterou si předsevzala, a zítra dopoledne zkontaktuje klienty, aby domluvila vyzvednutí nebo poslání snímků.

Ohnula se v pase a nechala paže volně viset, když se ozvalo zaklepání. „Je otevřeno.“

„Pořád vypadáš zezadu báječně.“

Mac otočila hlavu a stále v hlubokém předklonu se dívala na Delaney. „Mně se zdálo, že někdo jde.“

„Zastavil jsem se s nějakými papíry u Parker, než pojedu k Jackovi sledovat zápas.“ Delaney si svlékl kabát a hodil ho na pohovku. „Tak jaké bylo to víno?“

„Výborné, díky, pane Roztomilý.“

„Takže ty a Carter Maguire, co?“ Zamířil do kuchyně, jako by tady byl doma. Slyšela otevírání chladničky a pak jeho dotčený hlas: „Mac, ty máš tak krásně vypracovaný zadek. Tak proč tu není nic než dietní kola?“

„Aby lidé jako ty nevysávali moje zásoby.“

Narovnala se, když se vrátil a otevřel plechovku. „Myslíš žebráci a vybíravci jako já? Povídá se, že ty a Carter jste se dali dohromady, protože jeho sestra je tvoje klientka.“

„Potkali jsme se náhodou ještě předtím.“

„A prý jsi na něho hned při první příležitosti vystrčila prsa.“

Vytáhla obočí. „Tak takhle to Parker určitě neříkala. Jestli chceš být v tomhle jako holka, tak co kdybychom se posadili a vzájemně si zaplétali vlasy, zatímco budeme drbat?“

„Na to je nemáš dost dlouhé.“ Napil se koly a ušklíbl se. „Hnus. Ale zpět k tématu. Muž musí být zvědavý a trochu podezřívavý vůči jiným mužským a svojí čestné sestřičce.“

Mac si také zašla pro kolu. „Vyšli jsme si na večeři. Pokud vím, tak tohle lidé dělají už pěkných pár let.“

„Dle mého spolehlivého zdroje je to už druhé rande. Nepočítaje to nastrčení prsou.“ Když se vrátila z kuchyně, mrkl na ni.

„To nebylo nastrkování, jenom jsem momentálně neměla na sobě halenku. Perverzníku.“

„Lidi mi říkají různě. A tvoje výmluvy mě nutí k myšlence, jestli nejde o seriózní záležitost.“

„To nejsou výmluvy. Kromě toho, jaký máš problém s Carterem?“

„Já s ním nemám žádný problém, jenom to, že ty jsi ty a on je chlap. Mám ho rád.“ Pokrčil rameny a posadil se na opěradlo pohovky. „Vždycky jsem měl. Co se vrátil, ještě jsem ho nepotkal, až včera večer. Slyšel jsem, že chodil s Corrinou Meltonovou – pracovala pro jednoho Jackova klienta – a Jack ji považuje za pěknou mrchu.“

„Co o ní víš?“

„Aha, takže je to vážné.“

„Zmlkni. Pověz mi to.“

„Nemůžu mluvit a mlčet zároveň.“

„No tak, Dele.“

„Nevím nic kromě toho, že Jacka provokovala a balila ho. A přitom stále chodila s Carterem. Předpokládám, že teď už spolu nejsou.“

„Jak vypadá? Je hezká?“

„Ježíši, Makadámie, teď jsi fakt jako malá holka. Nemám ponětí. Zeptej se Jacka.“

Zamračila se a ukázala na dveře. „Jestli pro mě nemáš žádné drby, tak si vezmi svoje pití a vypadni. Pracuji.“

Usmál se na ni přesně tím neodolatelným zábleskem úsměvu Brownových. „Ale já se tak skvěle bavím.“

„Když mi neřekneš žádné drby ty, nedočkáš se žádných ani ode mě.“

Zazvonil telefon. Mac se podívala na displej. Neznámé jméno i číslo. „Fotoateliér agentury *Manželský slib*.“

„Mackensie! Zdravím tě z krásné, slunné Floridy.“

„Mami.“ Mac si okamžitě přiložila prst ke spánku a palcem jako by zmáčkla spoušť.

Del odhodil kabát zpátky na pohovku. Přátelé neodcházejí, když jednomu z nich hrozí krize. A na druhém konci spojení byla Linda, takže tohle krizí skončí.

„Prožívám svoje *nejlepší* chvíle. Cítím se jako nová žena!“

„Komu patří ten telefon?“

„Ach, ten je Ariho. Nechala jsem svůj na pokoji a sedíme u bazénu. Nebo já sedím. Ari šel zjistit, proč nám tak dlouho neunesou pití. Je zlatý. Je tady nádherně! Za chvíli mám kúru, ale chtěla jsem předtím s tebou mluvit, tak mi Ari půjčil svůj telefon. Je *tak* džentlmenký.“

Kristepane, pomyslela si Mac, já to předpovídala. „Jsem ráda, že se dobře bavíš.“

„Ohromně mi to pomáhá. Mému zdraví a pohodě, psychické, emoční a duchovní. Potřebuji ještě jeden týden.“

Mac zavřela oči. „V tom ti nemůžu pomoci.“

„Samozřejmě že můžeš! Drahoušku, musím tu kúru dokončit. Jestli to neudělám a budu se muset vrátit, sklouznu rovnou do dřívějšího stavu. To by bylo plýtvání, jako kdybys svoje peníze rovnou vyhodila. Potřebuji jenom dalších tisíc dolarů. Tedy dva tisíce by byly lepší. Musím se dát dohromady.“

„Nemám už další úspory.“ Mac pomyslela na práci, kterou právě udělala, více než čtyři hodiny odpracované v neděli.

„Můžeš dát příkaz k platbě,“ řekla Linda s nepříjemně ostrým trylkováním. „Proboha, nejde o to, že bys sem musela přiběhnout s hotovostí. Stačí zatelefonovat do lázeňské kanceláře údaje z tvé kreditky a oni vyřídí zbytek. Je to jednoduché. Už jsem jim oznámila, že zavoláš, takže...“

„Tohle mi nemůžeš dělat.“ Mac hrozilo, že se jí zlomí hlas. „Nemůžeš ode mě očekávat, že budu pořád platit, platit a platit. Já...“

Mac poskočila, když jí Del vytrhl telefon z ruky. „Ne,“ začala, ale umlčel ji jediným pohledem.

„Lindo? Zdravím vás, tady je Delaney Brown. Promiňte, Mackensii odvolali od telefonu.“

„Ještě jsme neskončily...“

„Ale ano, skončily, Lindo. Ať z ní máte cokoliv, tentokrát řekla ne. A teď už nemá čas.“

„Nemáte právo se mnou takhle mluvit. Myslíte si, že když jste *Brown*, když máte *peníze*, tak se můžete stavět mezi mě a moje vlastní dítě?“

„Ne, myslím si to, protože jsem Macin přítel. Mějte se hezky.“

Zavěsil a otočil se k Mac, která stála se zoufalým leskem v očích. „Neplač,“ přikázal jí.

Zavrtěla hlavou a vkročila mu rovnou do náruče. Přitiskla obličej k jeho rameni. „Zatraceně, zatraceně, proč jí dovoluji, aby mi tohle dělala?“

„Protože kdyby sis mohla vybrat, byla bys hodnou a milující dcerou. Jenže ona ti tu šanci nedala. Vina padá na ni, Mac. Zase chtěla peníze?“

„Ano.“

Del ji pohladil po zádech. „Udělalas správnou věc. Řeklas ne. Říkej to i nadále. A teď mi slib, že jestli – až – zavolá znovu, nezvedneš telefon. Pokud mi na to nedáš své slovo, odveču tě odtud a donutím dívat se u Jacka na zápas.“

„Slibuji. Nezvedla bych to, ale to číslo mi nic neříkalo. Použila telefon jakéhosi Ariho a volala na obchodní linku. Ví, jak se ke mně dostat.“

„Filtruj hovory pomocí záznamníku, dokud nebudeš mít jistotu, kdo volá. Ano?“

„Jasně, dobře. Díky, Dele. Díky.“

„Mám tě rád, děvče.“

„Já vím.“ Ustoupila zpátky a usmála se na něho. „I já tě mám ráda. Běž se dívat na fotbal. Neříkej to Parker. Jestli bude třeba, povím jí to sama.“

„Jak si přeješ.“ Znovu zvedl svůj kabát. „Kdybys mě potřebovala...“

„Tak zavolám. To je další slib.“

Nedokázala se vrátit k práci, alespoň ne hned, dokud si nevyčistí hlavu a nebude se moct opět soustředit. Projdi se,

řekla si. Fungovalo to už dříve, s Carterem. Zjistí, jestli to bude fungovat i bez něho.

Nebyl večer a nesněžilo, ale vzduch byl čistý a chladný. Všichni jsou uvnitř v teple, pomyslela si. Zašití, ale nablízku. Kdyby chtěla nebo potřebovala společnost, najde ji.

Ale ne teď, ještě ne. Vzpomněla si na ptačí krmítka a prodírala se k nim sněhem s plechovkou, aby je doplnila. Když plechovku otevřela, zjistila, že krmivo dochází. Další položka do seznamu nákupu.

Pět kilogramů ptačího zobu. Litr mléka. Novou páteř.

Bohužel to poslední se v místním obchodě nedá koupit. Tu si bude muset vypěstovat sama, aby odolala Lindě Elliot Myers Barringtonové.

Když vyprázdnila plechovku, vydala se k rybníku a vešla pod jednu z vrb. Odhrnula sníh z lavičky a na chvíli se posadila. Zem zůstávala pokrytá bílou přikrývkou, ale slunce svléklo větve stromů, které zůstaly holé a trčely k obloze s barvou starého, vybledlého denimu.

Viděla odtud růžové loubí bílé jako sníh a omotané pokroucenými stonky s ostrými trny. A za ním pergolu hustě pokrytou spící vistárií.

Byla by to uklidňující fotografie – barvy a život spící zimním spánkem. Ale v tuto chvíli jí přicházelo na mysl jediné slovo – osamělost.

Vstala a vracela se k domu. Raději se dá do práce. Pokud se jí nebude dařit, bude v úpravách pokračovat tak dlouho, až dostane lepší náladu.

Pustí si hudbu, hlasitě, ať nemusí poslouchat vlastní myšlenky.

Otevírala dveře a už slyšela pláč a matčin vzlykající hlas. „Nechápu, jak můžeš být tak chladná a tak necitlivá. Potřebuji tvou *pomoc*. Jenom několik dalších dní, Mackensie. Jenom...“

Záznamník se díky bohu vypnul.

Mac zavřela dveře a svlékla si plášť. Práce? To si dělala legraci?

Schoulila se na pohovku a přetáhla přes sebe deku. Vyspí se z toho, slibovala si. Z téhle mizérie.

Když telefon opět zazvonil, svinula se do obranného klubka. „Bože, bože, nech mě samotnou, prosím, nech mě. Dej mi trochu pokoje.“

„Ach, nazdar. Tady Carter. Asi pracuješ nebo jsi potřebovala někam odejít. Nebo, ouha, prostě nemáš náladu na rozhovor.“

„Nemůžu mluvit,“ zamumlala na pohovce. „Nemůžu. Mluv ty. Jednoduše na mě mluv.“

Zavřela oči a nechala se konejšit jeho hlasem.

Carter ve svém bytě položil telefon. Třínohý oranžový kocour jménem Triáda mu vyskočil na klín. Seděl a nepřítomně škrábal kocoura mezi ušima. Přál si, aby mohl mluvit s Mac. Alespoň minutu. Pak by tady takhle neseděl a nemyslel na ni, místo aby se věnoval svým nedělním úkolům.

Potřeboval si vyprat věci a zkontrolovat přípravy na zítřejší vyučování. Oznámkovat písemky a přečíst a schválit nástin příběhu pro hodinu kreativního psaní. Nedokončil článek na téma „Shakespearovy ženy: Dualita“. Ani nevěnoval dostatečnou pozornost povídce, na níž pracoval.

A pak ho čekala nedělní večeře u rodičů.

Snil o ní a to, že si to uvědomoval, na tom nic neměnilo.

„Nejdříve prádlo,“ oznámil kocourovi. Sundal ho z klína a položil zpět do křesla, které uvolnil. Vložil první várku prádla do pračky stojící v klaustrofobicky malé komoře u kuchyně. Začal si připravovat hrnek čaje a zamračil se.

„Můžu si dát kafe, když chci. Neexistuje důvod, proč bych si odpoledne nemohl dopřát zatracené kafe.“ Uvažil si je s určitým vzdorem, při němž se cítil hloupě, i když tu nebyl nikdo, aby to viděl. Zatímco pračka prala, odnesl si kávu nahoru do menší ze dvou ložnic, zařízené jako pracovna.

Pustil se do oprav písemných prací a povzdechl si nad známkou tři minus, kterou musel dát jednomu ze svých nejbystřejších – a nejlínějších – studentů. Cítil, že si s ním bude muset promluvit. Nemá smysl to odkládat, rozhodl se a dopsal pod známku: *Zastav se u mě po vyučování.*

Když pračka signalizovala konec cyklu, sešel dolů. Přendal mokré prádlo do sušičky a dal do pračky další várku.

Zpátky v pracovně pokračoval v hodnocení písemek. Dopisoval k nim poznámky, návrhy, opravy. Červeným perem připojoval slova pochvaly a rad. Miloval tento druh práce – možnost vidět, jak jeho studenti uvažují, třídí myšlenky, vytvářejí své vlastní světy.

Dokončil práci i praní a stále měl přes hodinu volného času, než bude muset jít na večeři.

Při této příležitosti začal hledat na internetu recepty.

Ne proto, že by se chystal pozvat Mac na večeři k sobě. Jen pro každý případ. Pokud přišel o rozum a opravdu se bude držet Bobovy rady, je dobré mít plán.

Takříkajíc osnovu.

Nic příliš fantastického nebo komplikovaného, přemítal, jelikož to by mohla být pohroma. Ale také nic příliš obyčejného nebo jednoduchého. Pokud se chystáte vařit pro nějakou ženu, neměli byste si s tím dát víc práce než pouze hodit něco do mikrovlnky?

Vytiskl si pár možností a doplnil poznámky pro možné menu. A vína. Mac má ráda víno. Nevěděl o něm zhora nic, ale poučí se. Vložil všechno do složky.

Asi ji stejně pozve do kina. Standardní rande následované pizzou. Nenuceně, žádný nátlak nebo očekávání. Takhle to bude prostě nejlepší, přemýšlel, a odešel z pracovny do ložnice, aby si oblékl čistou košili.

I tak ale neuškodí, když pro jistotu obstará nějaké svíčky a možná květiny. Rozhlédl se po pokoji a představil si ji tady ve světle svíček. V duchu viděl, jak ji pokládá na postel a cítí ji pod sebou. Spatřil, jak se na její tváři mihotá světlo a jak se jí dotýká. Jak ji ochutnává.

„Páni.“

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, pak sešel dolů a sdělil svému kocourovi, který k němu zvědavě vzhlédl: „Měla pravdu. Sex je obrovská věc.“

Dům na Chestnut Lane s velkou zahradou a starými stromy byl jeden z důvodů, proč se Carter vzdal své pozice na Yale. Stýskalo se mu po něm – po modrých okenicích s bílým

obíjením, robustní verandě a vysokých vikýřích – a samozřejmě po lidech, kteří v něm žili.

Ne že by nyní přicházel do tohoto domu častěji, než když bydlel a pracoval v New Havenu. Ale těšilo ho vědomí, že kdyby měl chuť, může se kdykoliv zastavit. Vešel dovnitř a z haly se podíval do přijímacího pokoje, kde ležel stočený na gauči Chauncy, rodinný kokršpaněl.

Pes nesměl lézt na nábytek a věděl to, takže bojácný výraz a nadějně vrtění ocasem znamenaly prosbu o mlčení.

„Nic jsem neviděl,“ zašeptal Carter a pokračoval v cestě k velké společné místnosti, odkud se ozýval hluk. Do nosu mu pronikla vůně matčiny hovězí pečené. Slyšel smích mladší sestry následovaný pokřikem a klením několika mužských hlasů.

V televizi dávají fotbal, usoudil.

Zůstal stát ve dveřích a prohlížel si scénu. Matka, kostnatá a odolná jako skalní podloží Nové Anglie, míchala něco na sporáku, zatímco Sherry se opírala o linku vedle ní a gestikulovala se sklenkou vína v ruce. Starší sestra Diana stála s rukama založenýma v bok a dívala se prosklenou stěnou ven. Viděl její dvě děti nabalené do oteplovaček, jak sáňkují na barevných bobech na svažité zahradě.

Otec, Dianin manžel a Nick komentovali dění na televizní obrazovce na vzdálenějším konci snídaňového pultu. Jelikož Cartera z fotbalu obvykle bolela hlava nebo při něm usínal, vybral si ženskou část místnosti. Přistoupil k matce zezadu, sehnul se a přitiskl rty na její temeno.

„Už jsem myslela, že jsi na nás zapomněl.“ Pam Maguireová nabídla synovi lžící, aby okusil hrachovou polévku, která se pomalu vařila na sporáku.

„Musel jsem dokončit pár věcí. Je výborná,“ řekl, když polévku poslušně ochutnal.

„Děti už se na tebe ptaly. Chtěly si s tebou zasáňkovat.“

V Dianině tónu zaznívalo mírné pokárání. Jelikož už dávno věděl, že sestra je nejspokojenější, když si může na něco nebo někoho postěžovat, došel k ní a políbil ji na tvář. „Rád tě vidím.“

Sherry stojící za Dianinými zády obrátila oči v sloup. „Dej si trochu vína, Cartere. Stejně nebudeme jíst dřív, než skončí ten zápas. Máme spoustu času.“

„U nás doma večeři kvůli sportům neodkládáme,“ podotkla Diana.

Což, pomyslel si Carter, možná vysvětluje, proč se můj švagr rozhodl pro večer u Maguierových, kde panovala mnohem volnější pravidla.

Jeho matka si jenom pobrukovala nad vařením, zatímco fotbaloví fanoušci nadšeně vyskočili z pohovky a křesel.

Touchdown.

„Proč si taky nedáš sklenku vína, Di?“ Pam oklepala vařečku o hrnec a upravila plamen pod hrncem. „Dětem venku nic nehrozí. Lavinu jsme tu neměli už déle než deset roků. Michaeli! Je tady tvůj syn.“

Mike Maguire zvedl palec a druhou rukou zamával, zatímco střelec vyrazil, aby získal další bod. „A je to!“ Usmál se na Cartera přes rameno. Jeho světlá irská tvář rámovaná stříbrným vousem byla zardělá radostí. „Giants vedou o pět bodů!“

Sherry podala Carterovi sklenku. „Jelikož všechno tady je pod kontrolou, a tam taky,“ dodala s pokývnutím hlavy k sedací soupravě, „tak co kdyby sis sedl a povyprávěl nám o Mackensii Elliotové?“

„Mackensii Elliotové? Té fotografce? *Opravdu?*“ ozvala se Pam s důrazem na poslední slovo.

„Myslím, že se podívám na závěr zápasu,“ prohodil Carter.

„Ani nápad.“ Sherry ho přitlačila zády k lince. „Slyšela jsem od někoho, kdo to slyšel od někoho dalšího, že jste se vy dva k sobě tulili v *Coffee Talk*.“

„Dali jsme si tam kafe. A povídali si. Přesně tohle se v *Coffee Talk* dělá.“

„Jenže *potom* jsem slyšela od někoho, kdo to slyšel od někoho dalšího, že jste se včera večer ve Willows k sobě tulili ještě více. Tak co z toho plyne?“

Sherry se vždycky něco dozví od někoho, kdo to slyšel od někoho dalšího, pomyslel si unaveně Carter. Jeho sestra byla něco jako živý radiopřijímač. „Prostě jsme si dvakrát vyšli.“

„Ty se scházíš s Mackensii Elliotovou?“ zeptala se Pam.

„Zdá se.“

„Se stejnou Mackensií Elliotovou, o níž jsi na střední škole snil celé měsíce?“

„Jak víš, že jsem...“ Hloupá otázka, pomyslel si Carter. Jeho matka věděla všechno. „Byli jsme pouze na večeři. To není zpráva celonárodního významu.“

„Tady ano,“ opravila ho Pam. „Měl jsi ji dneska pozvat. Víš, že máme vždycky dost jídla pro další hosty.“

„Nejsme... Není to... Nedostali jsme se do fáze rodinných návštěv. Zašli jsme si jenom na večeři. Byla to jenom jedna schůzka.“

„S tou kávou dvě,“ upřesnila Sherry. „Sejdeš se s ní znovu?“

„Asi ano. Možná.“ Cítil, jak mu poklesla ramena, když strčil ruce do kapes. „To nevím.“

„Slyšela jsem o ní dobré věci, a také že odvádí výbornou práci. Jinak by nefotila svatbu Sherry.“

„Není to dcera Lindy Elliotové? Tedy nyní Barringtonové?“

„S její matkou jsem se neseznámil. Byli jsme na večeři v restauraci.“

Novinka odvedla Dianu od okna. „Linda Barringtonová, určitě. Její dcera se úzce kamarádila s Brownovými, Emmaline Grantovou a ještě jednou dívkou. Ted' společně vedou svatební agenturu.“

„Myslím, že je to opravdu ona,“ přiznal Carter.

„Linda Barringtonová.“ Dianina čelist ztvrdla, když stiskla rty ve výrazu, který Carter znal jako nesouhlasný. „To je ta žena, co měla aférku se Stu Gibbonsem a rozbila mu manželství.“

„Dceři nelze přičítat zodpovědnost za chování matky.“ Pam otevřela troubu a zkontrolovala maso. „A manželství si rozbil Stu.“

„No, já slyšela, že Stua nutila, aby opustil Maureen, a když to neudělal, řekla Maureen o jejich aférce ona sama. Maureen u rozvodu oškubala Stua dohola – a kdo by jí to mohl mít za zlé – a ona už potom o něho neměla zájem.“

„Bavíme se tady o Mackensii, nebo o její matce?“ podivila se Pam.

Diana pokrčila rameny. „Říkám jenom to, co vím. Lidé tvrdí, že je neustále na lovu dalšího manžela, zejména když už patří nějaké jiné.“

„Já se nescházím s Mackensiinou matkou.“ Carterův hlas zněl dost tiše a klidně, aby rozžehl oheň v Dianiných očích.

„A kdo říká, že ano? Ale znáš přece to přísloví o jablcích a stromech. Měl bys být opatrný, to je vše, abys neměl na krku další Corrinu Meltonovou.“

„Di, proč musíš být tak protivná?“ zeptala se Sherry.

„Už budu mlčet.“

„Dobrý nápad.“

Pam zvedla oči ke stropu, když její nejstarší dcera opět zamířila k oknu. „Takovou náladu má od chvíle, kdy sem přišla.“

„Takovou náladu má od chvíle, kdy se narodila,“ zamumlala Sherry.

„To stačí. Pokud si vzpomínám, je to hezká dívka. Mackensie Elliotová. A jak jsem řekla, slyšela jsem o ní dobré věci. Její matka je nesporně obtížná žena. Jejího otce si pamatuji jako okouzujícího a stále nepřítomného muže. Člověk musí mít pevnou páteř a dobrý žaludek, aby to někam dotáhl, když mu nikdo nedá základ.“

Carter se sklonil a políbil matku na tvář. „Ne všichni mají takové štěstí jako my.“

„To máš tedy ztraceně pravdu. Diano, zavolej děti dovnitř, aby se mohly umýt. Mají na to dvě minuty.“

Když se konverzace během večere odrazila od momentů ze zápasu a školního divadla jeho neteře, odbočila ke svatbě Sherry a přeskočila zoufalou touhu synovce po štěněti, Carter se uvolnil.

Jeho vztah s Mac – pokud nějaký existoval – zjevně spadl pod stůl.

Nick odklidil nádobí, což bylo gesto, jímž si získal Paminu přízeň hned u první rodinné večere. Mike se pohodlně opřel a přelétl pohledem všechny přítomné u stolu ve velké jídelně. „Rád bych něco oznámil.“

„Chceš mi koupit štěně, dědečku?“

Mike se naklonil ke vnukovi a zašeptal: „Nech mě ještě chvíli zpracovávat tvoji mámu.“ Pak se opět opřel. „Vaše matka a já máme příští měsíc výročí naší svatby. Jsi stále moje nejmilovanější,“ dodal k Pam a zamrkal na ni.

„Myslela jsem, že bychom mohli uspořádat menší oslavu v klubu,“ vmísila se Diana. „Jenom rodina a nejbližší přátelé.“

„To je hezký nápad, Diano, ale moje nevěsta a já oslavíme šestatřicet let manželského blaha ve slunném Španělsku. Tedy pokud bude Pam se mnou ochotná jet.“

„Michaeli!“

„Vím, že jsme museli odložit výlet, který jsem plánoval před několika roky, když jsem nastoupil na místo primáře na chirurgii. Teď jsem si na to vyhradil dva týdny v únoru a postavil jsem oddělení v práci před hotovou věc a nic to nezmění. Tak co ty na to, miláčku? Zajedeme si na paellu?“

„Dej mi pět minut na sbalení a jsem připravená.“ Pam vyskočila ze židle a posadila se manželovi na klín.

„Všichni máte dovoleno jít od stolu,“ řekl Mike s mávnutím ruky.

To je ono, pomyslel si Carter. Další důvod, proč se vrátil domů.

Klid a mír rodinného krbu.

KAPITOLA DEVĚT

Mizerná nálada nebyla dostatečným důvodem, aby se omluvila z pondělní pracovní schůzky u snídani. A tak ji Mac vzala do hlavní budovy s sebou jako vrčícího psa na vodítku. Laurel s Parker seděly v místnosti, která kdysi sloužila Brownovým jako knihovna, a uždibovaly brusinkové muffiny.

Knihy tu zůstaly a obklopovaly celý pokoj. V krbu vesele plápolal oheň. Na starém lesklém knihovnickém stole stálo vše potřebné k přípravě kávy a Mac věděla, že vyřezávaná skříňka skrývá zásobu vody v láhvích.

Její kamarádky seděly u kulatého intarzovaného stolu ve středu místnosti. Nablýskané a krásné, pomyslela si, obě. V děsivých osm hodin ráno každý zatracený vlásek na svém místě. Už pouhým pohledem na ně se cítila v ošoupaných džínách, které si oblékla, zanedbaně a nemotorně, tak nějak *méněcenně*.

„A když jsem ho pozvala dál?“ Laurel zvedla šálek s tím, o čem Mac nepochybovala, že je to dokonale připravené cappuccino. „Řekl: ‚Nikdy nezůstávám mimo dům bez svého zubního kartáčku.‘“ Pohrdavě si odfrkla a pak se usmála na Mackensii. „Právě jsi přišla o moje vyprávění o skonu Martina Packala. Mimochodem proč jsem si ksakru vyšla s někým, kdo se jmenuje Martin Packal? Doufám, že tvoje rande bylo lepší než moje.“

„Bylo fajn.“

„Hmm, tak to je dobře, ne?“

„Řekla jsem, že bylo fajn.“ Mac práskla laptop na konferenční stůl a zamířila ke kávovaru. „Můžeme už začít? Mám dneska spoustu práce.“

„Někdo vstal z postele levou nohou.“

Mac zvedla prostředník.

„Nápodobně, kámoško.“

„No tak, děvčata.“ Parker si dlouze povzdychla. „Mám vás rozsadit? Vezmi si muffin, Mac.“

„Nechci žádný zatracený muffin. Chci mít za sebou tuhle schůzku, která je mimochodem naprostou ztrátou mého času.“

„Tento týden organizujeme tři akce, Mac,“ připomněla jí Parker.

„Které jsme načrtly, rozvrhly, prodebatovaly, naplánovaly a zkontrolovaly pod mikroskopem do posledního bombastického detailu. Víme, co děláme. Nemusíme se tím udiskutovávat k smrti.“

„Dej si kávu,“ navrhla Parker, ale její hlas zchladl. „Zjevně ji potřebuješ.“

„Já nepotřebuju kafe ani nějaký pitomý muffin.“ Mac sebou prudce trhla. „Dovol mi, abych to shrnula. Přijdou lidé. Dva z nich se vezmou – pravděpodobně. Něco půjde špatně a my to napravíme. Někdo se opije a my se s tím vypořádáme. Jídlo se sní, dohraje hudba. Lidé odejdou a dobře zaplatí. Ti dva, co se pravděpodobně vezmou, se stejně pravděpodobně do pěti let rozvedou. Ale to není náš problém. Konec schůze.“

„V takovém případě dveře jsou tamhle,“ ukázala Laurel. „Proč je nepoužiješ?“

Mac prudkým pohybem postavila hrnek s kávou zpět na stůl. „Dobrý nápad.“

„Jenom minutu. Jenom zatracenou minutu!“ vyštěkla Parker a překazila Mac vzteklý odchod. „Tohle je byznys. *Náš* byznys. Jestli se ti nelíbí způsob, jakým ho řídím, přesuneme schůzku tak, abys mohla odventilovat svou zlost. Ale tvůj záchvat vzteku dnes jaksi nemáme na programu.“

„Jasně, zapomněla jsem, že žijeme a umíráme podle jednacního řádu. Jestliže něco není zaznamenáno v posvátném programu nebo chytrém mobilu BlackBerry, tak to není Parker hodno. Považovat se za lidské bytosti se skutečnými mozky a emocemi je povoleno pouze klientům, které ženeš po předem nalinkované trase. Všichni musejí s Parker souhlasit, jinak jim pomáhej bůh.“

Parker se pomalu zvedla. „Pokud máš problém se způsobem, jakým tento byznys vedu, můžeme o tom diskutovat. Jenže za

necelou hodinu sem přijde skupina, kterou musím se vším obeznámit. Můžeme to probrat dneska ve dvě, kdy mám volnou hodinu. Do té doby myslím, že Laurel má výborný nápad. Dvěře jsou tamhle.“

Dovnitř vběhla Emma zardělá chladem. „Neopozdila bych se, ale změnila jsem celé...“ Zarazila se, protože Mac ji odstrčila a vyběhla ven. „Co se jí stalo? Co s ní je?“

„Mac má vztekrou náladu.“ Laurel s očima plnými hněvu zvedla svou kávu. „Nechtěli jsme se s ní o ni podělit.“

„Smím se zeptat proč?“

„Tak na to, aby nám to sdělila, byla příliš rozjetá.“

„Proboha. Jdu za ní.“

„Nedělej to.“ Parker s chladným výrazem zavrtěla hlavou. „Prostě to nedělej. Stejně by tě jenom nakopla do zadku a vytočila i tebe. Dneska dopoledne přijdou potenciální klienti a máme další, kteří vyžadují naši pozornost. Budeme prozatím pracovat bez ní.“

„Parker, když má některá z nás problém, tak máme problém i my. A nejenom v práci.“

„Já vím, Emmo.“ Parker si přitiskla prsty ke spánku. „I kdyby nám teď naslouchala, což je nepravděpodobné, tak na to nemáme čas.“

„Kromě toho, jestli budeme všechny explodovat pokaždé, když nám nevyjde nějaké rande, tak tahle místnost bude plná krvavých kusů našich těl.“

„To se týkalo Mac s Carterem?“ Emma zavrtěla k Laurel hlavou. „Tak to nechápu. Moje matka mluvila včera večer s jeho a potom mi telefonovala, aby ze mě vymámila nějaké podrobnosti. Pokud vím, tak jejich rande proběhlo v pohodě.“

„Co jiného by to způsobilo?“ opáčila Laurel. „Kdy je ženská protivnější než chlap? No dobře, občas jsou protivní oba. Ale...“ Odmlčela se a zavřela oči. „Její matka. Bože, jsme idiotky. Mac nikdo nevytočí tak jako její máma.“

„Myslela jsem, že její matka je na Floridě.“

„Domníváš se, že vzdálenost znamená pro takový živel, jakým je Linda Elliotová, nějakou překážku?“ otočila se Laurel k Parker. „Možná to je ten důvod. Nebo alespoň zčásti. Jenže to jí stále nedává právo nás takhle cupovat na cucky.“

„Vyřešíme to, ale až později. Ted' máme před sebou tři akce a musíme probrat podrobnosti.“

Emma znovu otevřela ústa, ale když viděla, jak Parker odděluje pastilku Tums z roličky, kterou vytáhla z kapsy, další slova na toto téma spolkla. Nemá smysl mít našťvané hned dvě kamarádky, pomyslela si. „Vlastně jsem s tebou chtěla mluvit o vázách na pátek.“

„Výborně.“ Parker se opřela v židli. „Takže začneme.“

Věděla sama dobře, kdy se chová jako potvora. Nepotřebovala nějaký harmonogram nebo muffiny, jako by byla dvouleté děcko potřebující utišit něčím sladkým. A nepotřebovala, aby jí kamarádky ukazovaly dveře. Ví přesně, kde jsou.

Stejně tak ví, jak má dělat svou práci. Vždyť ji *dělá* i v tuto chvíli, ne? Mac vyřízla první paspartu pro fotografie, na jejichž dokončení neměla předchozí večer chuť ani energii. Za několik hodin bude mít zkompletovaný klientský balíček k plné spokojenosti zákazníka. Ví zatraceně dobře, co dělá, i bez toho, že by musela vysvětlovat každý zatracený krok své práce svým obchodním společnícům.

Potřebuje snad ona vědět, jestli Emmaline zvolila do květinových aranžmá blahovičnick nebo kapradiny?

Ne, nepotřebuje.

Potřebuje znát Laureliny tajné ingredience do bílé polevy?

Opět ne.

Potřebuje probírat s Parker její poslední vstup na server CrackBerry?

Drahý bože, ne.

Tak proč by se sakra někdo měl starat, jaký ona použije filtr nebo který typ fotoaparátu si pověsí na krk?

Ony dělají svoje, ona dělá svoje a všechny jsou šťastné.

Pracuje stejně tvrdě jako ony. Odvádí práci včas, věnuje jí stejné úsilí a hodiny jako ostatní. Je...

Zatraceně. Uřízla paspartu špatně.

Mac znechuceně odhodila zničený karton na podlahu. Popadla další a vyznačila a ještě zkontrolovala míry. Ale když zvedla řezací nůž, ruka se jí třásla.

S velkou opatrností ho položila a ustoupila dva kroky zpátky.

Ano, vím, kdy se chovám ošklivě, pomyslela si. A vím, kdy se musím dát dohromady. Jako právě teď. A také vím, přiznala s povzdechem, že dlužím dvěma z nejmilovanějších osob na světě pořádnou omluvu.

I kdyby se chovaly povýšeně – a taky že ano –, tak já jsem s tím začla.

Podívala se na hodinky a vzdychla. Teď se do toho nemohla pustit. Nemůže celou tu trapnou záležitost začít řešit v době, kdy Parker provází klienty po domě.

Poskytujeme komplexní servis. Přizpůsobíme každický detail vašemu přání a představě o tomto významném dni. Tady je naše šílená, protivná fotografa, která pro vás ten velký den zdokumentuje.

No nebylo by to perfektní?

Vešla do koupelny a opláchla si obličej studenou vodou. Jsou to moje kamarádky, připomněla si. Musejí mi odpustit. Taková jsou pravidla hry.

O něco klidnější se vrátila do ateliéru.

Nechala zapnutý záznamník, aby za ni přijímal hovory, a plně se soustředila na práci. Když byla hotova, byla si jistá, že klient na balíčku nikdy nepozná, že ho vytvořila vzteklounka v těžkém záchvatu sebelítosti. Jakmile měla vše naloženo v autě, dojela k hlavní budově.

Jistě, musejí jí odpustit, jenže napřed je o to musí požádat. To je další pravidlo.

Oproti zvyku vešla do domu zadem. V kuchyni spatřila Laurel, jak pracuje u linky. Pevnou rukou a s přesností chirurga psala monogram na čokoládové srdíčko.

Mac věděla, že ji nemá rušit, a tak mlčela.

„Slyším tě dýchat,“ řekla po chvilce Laurel. „Tak do toho.“

„Přilézám ke křížku. Bude to rychlé.“

„Snaž se. Musím jich udělat ještě pět stovek.“

„Omlouvám se. Omlouvám se za svoje chování a za to, co jsem říkala. Vůbec jsem to nemyslela vážně. Omlouvám se, že jsem odešla ze schůzky.“

„V pořádku.“ Laurel odložila štěteček a otočila se. „Mám otázku. Proč?“

Mac chtěla odpovědět, ale zjistila, že má sevřené hrdlo. Nemohla ze sebe vypravit ani slovo a cítila, jak jí vlhnou oči. Dokázala jenom zavrtět hlavou, zatímco slzy přetekly.

„No tak.“ Laurel se rozběhla a objala ji. „To bude dobré. Pojď, sedni si.“

„Musíš napsat monogram na pět set srdíček.“

„Tak v tuhle chvíli to bude možná už jenom čtyři sta devadesát pět.“

„Ach, bože, Laurel, jsem tak pitomá!“

„Ano, to jsi.“

Laurel rychle a obratně posadila Mac k pultu s krabicí kapesníků a malým talířem zatím neozdobených čokoládových srdíček.

„Nemůžu ti sníst cukroví.“

„Chutná mnohem líp než slzy a mám jich dostatek.“

Mac popotáhla a vzala si jeden kousek. „Umíš je skvěle.“

„Ani bohové nejedí nic lepšího. Co se stalo, zlato? Byla to tvoje máma, že? Došlo nám to,“ dodala, když Mac mlčela. „Hned po tvém rozhořčeném odchodu.“

„Proč s ní nemůžu skoncovat, Laurel?“

„Protože pokud jde o tebe, dobře ví, které tlačítko zmáčkne. A bez ohledu na to, jak moc jsi odhodlaná, vytáhne z tebe ještě víc.“

Mac musela uznat, že tohle je trefa do středu terče. „Nikdy se to nezmění.“

„To ona se nikdy nezmění.“

„Totéž platí o mně.“ Mac si znovu ukousla čokolády. „Vím to. Opravdu. Řekla jsem ne a myslela jsem ne. A byla bych to říkala dál, kdyby mi Del nevzal telefon a nezavěsil jí.“

Laurel se na ni podívala. „Del byl u toho?“

„Ano, přišel si mě dobírat kvůli Carterovi – což je zase téma z jiného soudku – a ona telefonovala z Floridy, že chce další dva tisíce, aby tam mohla zůstat ještě jeden týden a dokončit svoje zotavování.“

„Del udělal to nejlepší, co mohl, ale měl pak přijít za námi a říct nám to.“

„Požádala jsem ho, ať to nedělá.“

„No a co?“ opáčila Laurel. „Kdyby měl rozum, udělal by to, co potřebuješ, a ne to, co žádáš. Pak by ses v tom nemusela bahnit celou noc a vstát levou nohou.“

Laurel postavila vedle čokolády sklenici s vodou a ledem. „Vypij to. Určitě jsi dehydrovaná. Kolikrát ještě volala potom, když tě Del nechal samotnou?“

„To není jeho vina. Dvakrát. Nezvedla jsem to.“ Mac zhluboka vzdychla. „Je mi fakt moc líto, že jsem si vylila zlost na vás.“

„A k čemu by tu jinak byly kamarádky?“

„Doufejme, že Parker to bude brát také tak. Smím pro ni vzít tohle cukroví? Pro oslazení jednání?“

Laurel vybrala ze svých zásob dvě srdíčka z bílé čokolády. „Má raději bílou čokoládu a ty možná budeš potřebovat zmírnit hořkost. Mě jsi jenom vytočila. Přes to je snadné se přenést. Ale u Parker ses dotkla jejích citů.“

„Ach bože.“

„Myslím, že je lepší, když budeš vědět, do čeho jdeš. Parker je rozzlobená, to ano, ale především dotčená, a to je horší.“

„Jasně. Díky.“

Jelikož Mac dobře znala Parkeřiny zvyky, zamířila rovnou do schůzovací místnosti. K incidentu došlo právě tam a logika Parker diktovala, aby se pokračování odehrálo na stejném místě.

Jak očekávala, Parker seděla u stolu a prostřednictvím svého chytrého mobilu BlackBerry pracovala se serverem CrackBerry. Oheň v krbu už jenom doutnal a kávu nahradila láhev vody, která k Parker neodmyslitelně patřila. Vedle otevřeného laptopu ležela úhledná hromádka složek a potištěných papírů.

Parker byla *vždycky* připravena.

Když Mac vešla dovnitř, Parker odložila mobil stranou. Tvářila se chladně a nezúčastněně. Mac věděla, že je to výraz, jaký si nasazuje před každým obchodním jednáním.

„Nic neříkej. Prosím. Přináším čokoládu a všechny možné druhy omluvy. Můžeš jich mít, kolik chceš – čokolád i omluv. Chovala jsem se příšerně. Všechno, co jsem řekla, bylo absolutně stupidní. Jelikož to nemůžu vzít zpátky, musíš mi odpustit. Nemáš jinou možnost.“

Postavila talířek na stůl. „Tady je bílá čokoláda.“

„To vidím.“ Parker si mlčky prohlížela kamarádčinu tvář. I kdyby neznala Mac téměř celý život, stopy nedávného pláče by jí neunikly.

„Přijdeš si jen tak a říkáš, že se omlouváš, když jsem si dala tu práci a připravila tuhle horu papírů, abychom se spolu pustily do boje a já tě donutila plazit se přede mnou?“

„Ano.“

Parker zamyšleně zvedla srdíčko z bílé čokolády. „Předpokládám, že s Laurel už jsi to probrala.“

„Ano. Od ní je ta čokoláda. Vybřečela jsem se jí na rameni. Dostala jsem tak ze sebe většinu toho všeho, ale jestli si tu čokoládu nevezmeš a já nebudu vědět, že náš vztah je v pořádku, hodlám s tím začít znovu od začátku. Muži si po rvačce podají ruku. My jíme čokoládu.“

Parker si ukousla čokoládu, aniž by spustila z Mac oči.

„Díky, Parker.“ Mac si sedla na židli. „Cítím se jako idiotka.“

„To pomáhá. Takže vyčistíme vzduch. Pokud máš problém s tím, jak řídím *Manželský slib*, musíme být schopné o tom diskutovat, ať ve dvojici nebo jako skupina.“

„Nemám. Park, jak bych mohla? Jak by s tím mohla mít nějaký problém kterákoliv z nás? Jasně, občas nám leze na nervy, jak se pořád dokola opakuje v podstatě to samé, ale všechny známe důvod. Stejně jako víme, že projednáváš a zvládáš miliony detailů, což nám ostatním dává prostor soustředit se na svoje vlastní úkoly. Já můžu dělat to, co dělám – a totéž platí pro Em a Laurel –, protože ty myslíš na všechno ostatní. Včetně myšlení na to, co děláme my, aby naše podnikání bylo úspěšné.“

„Nezmínila jsem to proto, abys mohla hladit moje ego.“ Parker si vzala další kousek čokolády. „Ale pokračuj.“

A jsme zase kamarádky, pomyslela si Mac se smíchem. „Je to fakt. Jsi neuvěřitelná puntičkářka, fanatická a ta tvoje paměť na minidetaily je někdy dost děsivá. A je pravda, že právě tohle je jeden z hlavních důvodů, proč se nám daří. Nechtěla bych dělat to, co děláš ty, Park. Žádná z nás by to nechtěla. Ale já jsem se dneska rozhodla chovat jako idiot, a tak jsem tě

schválně zasáhla tam, kde jsem věděla, že to bude nejvíce bolet.“

Mac se podívala na složky. „Dalas dohromady kompletní zprávu, že ano? Dokumentaci, analýzu nákladů a další důležité doklady.“

„Připravila jsem se, abych tě mohla v případě potřeby rozmáčknout jako štěnici.“

Mac pokývla a vybrala si srdíčko z tmavé čokolády. „Jíst cukroví je lepší.“

„To tedy je.“

„Takže... jak dopadla ta exkurze?“

„Přivedli si matky a tetu. A také batole.“

„Batole?“

„Vnučku té tety. Byla roztomilá – a přes malé nožky hodně, hodně rychlá. Včera se byli podívat ve Felfoot Manoru a minulý týden ve Swan Resortu.“

„Vybírají si ty největší agentury. Copak se s nimi můžeme měřit?“

„Zamluvili si dubnovou sobotu v příštím roce. Celou sobotu.“

„Oni si nás fakt vybrali? Po jediné exkurzi a první cenové nabídce? Celou sobotu?“

„Zatím žádný vítězný tanec.“ Parker zvedla láhev s vodou a napila se. „Matka nevěsty – ženská s nádhernou kabelkou od Prady a šekovou knížkou uvnitř – se chce setkat s námi všemi. Kompletní konzultace před závaznou objednávkou. Má své vlastní představy.“

„Ach jo.“

„Ne, má nápady, které z toho udělají velkou událost. Takovou, která vyvolá obrovský zájem. Nevěstin otec je Wyatt Seaman, vyrábí nábytek.“

„Ten Seamanův nábytek, co hlásá ‚Uděláme z vašeho domu váš domov‘?“

„Přesně ten. A jeho manželka nás považuje za potenciálně vhodné. Ale prozatím ne s velkým V. My jí však nabídneme prezentaci, která překoná všechny ostatní.“

Na Parkeřině tváři se objevila rozhodnost a rozhořely se jí oči. „Po ní ta dáma vytáhne šekovou knížku z nádherné kabelky Prada a dá nám zálohu, ze které budou naše srdce pět aleluja.“

„A budeme tančit.“

„Ano, budeme tančit.“

„Kdy má ta prezentace proběhnout?“

„Ode dneška za týden. Musíš připravit nové sady ukázkových fotek. Chceme, aby byly co nejčerstvější. K Emmě se už podívali, ale jelikož ty jsi měla tu svoji náladu, vedla jsem je oklikou kolem tvého ateliéru.“

„To bylo moudré.“

„Máme tady nějaké ukázky tvé práce, takže jsem jim nabídla alespoň obecný pohled. V pondělí jim ale ukážeme všechny snímky, které ti zveřejnili v časopisech. No... sama víš, co přesně máš dělat.“

„Jasně. Udělám to.“

Parker k ní postrčila složku. „Tady je přehled o tom, s kým máme tu čest. Chvilí jsem hledala na Googlu. A tady jsou poznámky a nejnovější rozvrhy pro další tři akce.“

„Buduje umět i pozpátku.“

„Výborně.“ Parker podala Mac láhev s vodou. „A teď mi pověz, co se stalo.“

„Zase v tom má prsty matka. Pořádně mě vytočila. Ale horečka už opadla a jsem v pořádku.“

„Snad nechtěla peníze? Vždyť jsi jí právě...“ Parker se při Macině výrazu zarazila. „Zase?“

„Řekla jsem jí ne – opakovaně. Potom jí Del zavěsil telefon.“

„To je celý můj bratr.“ Zněla v tom hrdost. „Jsem ráda, že byl u toho, když volala. Ale i tak by měl Del udělat něco víc než jí jenom zavěsit. Něco právníckého. Myslím, že už je na to nejvyšší čas, Mac.“

Mac zamračeně zírala do ohně. „Udělala bys to, kdyby šlo o tvou matku?“

„Nevím. Ale asi ano. Jsem krutější než ty.“

„Já jsem docela krutá.“

„Já jsem krutá, Laurel tvrdá, Emma měkká. Ty patříš někam mezi Laurel a Emmu. Pokrýváme tak celou škálu,“ řekla Parker

a položila dlaň na Macinu ruku. „To proto jsme tak dobrý tým. Proč jsi požádala Dela, aby mi to neříkal?“

„Jak víš, že jsem to po něm chtěla?“

„Protože jinak by to udělal.“

Mac ostře vydechla. „Nechtěla jsem vás do toho zatahovat. Měla jsem špatnou náladu. Probudila jsem se jako královna potvor a skončila tak, že jsem vás do toho stejně vtáhla.“

„Příště vypuť tu střední část a pamatuj, že jsme vždycky ochotné nechat se do toho zatáhnout.“

„Pochopila jsem. Ale než se vrátím k vydělávání na živobytí a stanu se produktivním členem našeho týmu, mám jednu otázku. Spala bys s Carterem Maguirem?“

„No, nepožádal mě o to. Zaplatil by mi předtím večeři?“

„Myslím to vážně.“

„Já taky. Nemohl by ode mě očekávat, že mu skočím do postele, aniž by mě motivoval aspoň jídlem. Ale mluvíme o tobě,“ dodala Parker. „Musím se tě zeptat, jestli ti připadá přitažlivý, myslím sexuálně.“

„Nemůžeš spát s každým chlákem, který ti připadá sexuálně přitažlivý. I když v tom je i večeře.“

„To je pravda, tohle my neděláme. Zjevně se ti líbí. Myslíš na něho, trávíš s ním čas – a uvažuješ o sexu s ním.“

„Ale sex jsem měla už i předtím.“

Parker to vzdala a snědla další čokoládové srdíčko. „Slyšela jsem.“

„Netuším, proč když jde o Cartera, jsem v téhle věci tak vyšinutá. Měla bych se s tím vypořádat. Vyspat se s ním, ukončit to a jít dál.“

„Jsi romantický blázen, Mackensie. Hvězdy tě vždycky oslepí.“

„Právě proto se pohybuji ve svatebním byznysu.“

Cestou za novým klientem to neměla k akademii daleko. Před schůzkou jí zbýval ještě nějaký čas a navíc neodpověděla na Carterovo zavolání, což bylo neomalené. Takže proč by se u něho nemohla na chvíli zastavit?

Předpokládala, že bude ve třídě. Jenom do ní krátce nahlédne a potom mu nechá zprávu na vrátnici. Měla by

vymyslet něco lehkého a humorného, co dodá šťávu jejich chození kolem horké kaše.

Býval na chodbách stejný klid, když sem chodila? Zněla tady taková ozvěna, při níž zvuk jejích kroků připomíná střelbu?

Schody, po nichž stoupala, byly tytéž jako kdysi. Před spoustou let. Tak dávno, že si nedokázala představit samu sebe jinak než jako velmi nejasný obraz, něco jako rozmazanou fotku.

Připadalo jí to, jako by tudy kráčel její duch plný talentu a schopností.

Ten, jenž nezná strach.

Kam se to děvče podělo?

Mac došla ke Carterově učebně a podívala se dveřním okénkem dovnitř. Zamyšlená nálada zmizela.

Měl na sobě opět to tvídové sako, košili, kravatu a svetr s věčkovým výstřihem. Díkybohu neměl nasazené brýle, jinak by se z ní stala lepkavá louže chtěče na podlaze.

Opíral se o stůl a usmíval se, plně soustředěný na studentku, která – pokud výraz její tváře a gestikulace rukou o něčem vypovídaly – zaníceně hovořila.

Pozorovala ho, jak přikyvuje, mluví a pak přesouvá pozornost – veškerou – na dalšího studenta.

Je zamilovaný, uvědomila si Mac. Zamilovaný do tohoto i všech ostatních momentů, které se v této místnosti odehrávají. Vkládá do toho úplně všechno. Vědí to? Chápou ty děti, že ho mají úplně celého?

Uvědomují si, dokážou si uvědomit – ti mladí a nebojácní –, jaký je to zázrak, když jim někdo dává ze sebe naprosto všechno?

Náhle zazvonilo a ona sebou trhla a přitiskla ruku na srdce, které se jí překvapením rozbušilo. Židle zaskřípaly a těla se dala do pohybu. Mac jen stěží stihla uskočit z cesty, než se dveře rozlétly.

„Na zítřek si přečtete třetí akt a připravte se na diskuzi. To platí i pro tebe, Grante.“

„Jasně, doktore Maguire.“

Stála stranou masového úprku ze třídy, ale podařilo se jí naklonit se tak, aby viděla tři studentky, které se zastavily u jeho

stolu. Neodehnal je, ale – bůh jí pomáhej – nasadil si brýle, aby se podíval na papír, který mu jedna z nich podávala.

Mackensie, pomyslela si, zatímco v ní vířily hormony, jsi po uši v problému.

„Dneska jsi nanesla několik dobrých bodů, Marcie. Uvidíme, jestli je zítra při diskuzi o třetím aktu budeme moci rozvinout. Bude...“

Mac vkročila do dveřního otvoru a viděla, že Carter zaznamenal její pohyb. Dívala se, jak zamrkal a pak si sundal brýle a zaostřil oči. „Bude mě zajímat tvoje pojetí.“

„Děkuji, pane doktore Maguire. Na shledanou zítra.“

Jakmile se učebna vyprázdnila a chodbu zaplnil hluk, Carter odložil brýle na stůl. „Mackensie?“

„Mám práci nedaleko a napadlo mě, že jsem ti neodpověděla na zavolání,“ řekla a došla k jeho stolu.

„Tohle je lepší.“

„Pro mě nesporně zajímavější. Vypadáš jako opravdový pan profesor.“

Když potáhla za uzel na jeho kravatě a trochu ho povolila, podíval se dolů. „Ach. Pondělní porada profesorského sboru.“

„Ty taky? Doufám, že tvoje schůzování proběhlo lépe než to moje.“

„Prosím?“

„Nic se neděje. Už je to pryč. Bylo fajn vidět tě ve tvém přirozeném prostředí.“

„Chceš si zajít na kávu? Tohle byla moje poslední dnešní hodina. Mohli bychom...“

„Hej, Cartere, myslel jsem...“ Do učebny vešel malý muž s brýlemi v kostěných obroučkách a naditou kabelou přes rameno. Zarazil se a vrhl na Mac zmatený pohled. „Ach, promiňte. Nechtěl jsem rušit.“

„Ehm. Mackensie Elliotová, můj kolega Bob Tarkinson.“

„Ráda vás poznávám,“ řekla Mac, zatímco Bobovy oči se výrazně zvětšily. „Učíte angličtinu?“

„Angličtinu? Ne, ne, já jsem matematik.“

„Mám ráda matematiku. Zejména geometrii. Často počítám úhly.“

„Mackensie je fotografka,“ vysvětloval Carter a pak si vzpomněl, že tohle už Bob ví. A možná ještě o mnoho více.

„Jistě. Fotoграфování, úhly. Výborně. Takže vy a Carter...“

„Zrovna se domlouváme, jestli nezajdeme na kávu,“ přerušil ho rychle Carter. „Uvidíme se zítra, Bobe.“

„No, mohl bych... Ach ano, jistě.“ Když Bob viděl, jak se jeho přítel tváří, rychle dodal: „Tak zítra. Rád jsem vás poznal, Mackensie.“

„Na shledanou, Bobe.“ Mac se otočila zpět ke Carterovi.

Bob využil příležitosti a vyslal ke Carterovi široký úsměv. Cestou ven ještě nadšeně zvedl palce obou rukou.

„Takže co s tou kávou?“

„Ráda bych si ji dala, ale jsem na cestě za klientem. Až skončím, musím se vrátit domů a udělat svůj domácí úkol. Musím se nabífkovat na jistý test.“

„Aha. Na jaký?“

„Velká práce pro významného klienta. Musíme připravit hogo fogo prezentaci. Máme týden na to, abychom daly dohromady něco přesvědčivého. Ale jestli jsi pro dnešek skončil, možná bys mě mohl doprovodit k mému autu.“

„Samozřejmě.“

Čekala, než si obleče plášť. „Skoro si přeji, abych měla nějaké knihy, které bys mi nesl. Odpovídalo by to nostalgii, kterou jsem při příchodu sem pocítila. I když si nevzpomínám, že by mi někdy nějaký kluk pomáhal s knihami.“

„Nikdy jsi mě o to nepožádala.“

„Ach, kdybychom tenkrát věděli to, co víme teď. Vypadáš tady naprosto skvěle, doktore Maguire. A nemyslím tím tvoje profesorské oblečení. Jde o to, že učení ti moc sluší.“

„Ach. Ve skutečnosti jsem jenom řídil diskuzi. Práci odváděli studenti. Byla to spíše věc způsobu vedení.“

„Cartere, já jsem se ti právě pokusila zalichotit, tak stačí poděkovat.“

„Děkuji.“

Vyšli z budovy a pomalu kráčeli k parkovišti pro návštěvníky. „Pro teenagery nikdy není dost velká zima, aby nepostávali venku,“ poznamenala Mac.

Mládež se shlukovala na trávníku, seděla na kamenných schodech, lelkovala na parkovišti,

„Tady jsem zažila svůj první vážný polibek.“ Ukázala k boční zdi školní budovy. „Vlepil mi ho John C. Prowder hned po povzbuzovacím shromáždění školního týmu. Musela jsem mezi pátou a šestou vyučovací hodinou sehnat Parker a Emmu a vylíčit jim celou událost na holčičích toaletách.“

„Viděl jsem tě, jak ho jedno odpoledne líbáš na schodech. Puklo mi srdce.“

„Kéž bych to tehdy byla věděla. Musím to teď odčinit.“ Otočila se k němu, ovinula mu paže kolem krku a přitiskla rty na jeho. Líbala ho ve stínu akademie se všemi duchy a dávnými sny poletujícími na jejích chodbách.

„Dobrá práce, pane doktore Maguire,“ zvolal někdo a pak následovalo několik souhlasných pokřiků.

Mac s pobaveným výrazem znovu potáhla za uzel na jeho kravatě. „Ted’ jsem zničila tvou pověst.“

„Nebo ji podstatně zlepšila.“ Když došli k autu, odkašlal si. „Předpokládám, že s tou nadějnou zakázkou budeš mít celý týden hodně práce.“

„To ano,“ souhlasila, zatímco jí otevíral dveře auta. „Ale někdy si budu muset trochu vydechnout.“

„Mohl bych ti připravit večeři, třeba ve čtvrtek, jestli budeš chtít jít na vzduch.“

„Ty vaříš?“

„Tím si nejsem zcela jistý. Bude to hazard.“

„Proti hazardu nemám náhodou vůbec nic, zejména pokud zahrnuje jídlo. V sedm? U tebe?“

„To bude prima. Dám ti adresu.“

„Neboj, já si tě najdu.“ Nasedla do auta. „Přinesu dezert,“ dodala, a když viděla, jak se tváří, rozesmála se tak, až popadala dech. „To nebyla metafora sexu, Cartere. Myslím opravdový dezert. Vylákám nějaký z Laurel.“

„Rozumím. Ale na dobré metafory si potrpím.“

Odjížděla a vrtěla přitom hlavou. Jedna nula pro pana profesora. Ted’ se musí do čtvrtka rozhodnout, jestli zůstane pouze u Laurelina domu, nebo dá prostor metaforám.

KAPITOLA DESET

Carter už potřetí zkontroloval jídelní stůl prostřený k večeři. Používal ho jen zřídka, protože obvykle jedl u kuchyňského pultu nebo pracovního stolu. Tohle bylo vlastně poprvé, kdy tento stůl přikryl ubrusem.

Domníval se, že odhadl správnou míru mezi křiklavostí a obyčejností. Bílé talíře a ubrousky se žlutými proužky oživovaly tmavomodrý ubrus. Alespoň si to myslel. Doufal v to.

Odstranil ze stolu tři votivní svíčky, připadaly mu příliš vyumělkované. Ale pak je vrátil zpátky. Stůl bez nich vypadal nedokončeně.

Pročísl si rukou vlasy, poručil si ukončit tohle třeštění a nařídil sám sobě, že už se tou bláznivou výzdobou nebude zabývat. Otočil se ke stolu zády a šel do kuchyně.

Tady byla jeho největší starost.

Menu dobře obstálo. Předložil je kolegyni, která učila rodinnou výchovu, poopravil podle jejích připomínek a přidal její recept na medovou zálivku salátu.

Dala mu seznam – co je třeba udělat a kdy, kolik si to vyžádá času – a připojila užitečné rady o prostírání.

To bylo zjevně stejně důležité jako jídlo. Právě proto nyní vlastnil ubrus a pestré ubrousky.

Pro jistotu absolvoval zkoušku na nečisto. Všechno sedlo, všechno vypadalo... krásně.

Nyní měl ještě hodinu na to, aby definitivně zešílel. V tomto stavu mysli otevřel zásuvku obsahující Bobův seznam. Seznam, u něhož si sliboval, že ho bude ignorovat.

„Hudba. Zatraceně. Měl jsem na to pomyslet,“ mumlal k Bobovu přízraku. „Měl.“

Rozběhl se do obývacího pokoje a prohrabával sbírku cédéček. Kocour seskočil z křesla a kulhal po třech nožkách, aby se k němu připojil.

„Barry White to nebude. Je mi jedno, co Bob říká o jeho vhodnosti ke svádění. Žádná urážka, pane White, ale klišé nechceme, že ne?“

Triáda se otřel hlavou o Carterovo koleno.

Horečně prohraboval cédéčka, když vtom se otevřely dveře a dovnitř vtrhla Sherry.

„Ahoj! Smím tady nechat tohle?“

„Jasně. Proč? Co je to?“

„Valentýnský dárek pro Nicka. Je to doktorská brašna. Nechala jsem na ni vyryt jeho monogram a právě jsem ji vyzvedla. Bude se mu líbit! Víím, že kdybych ji donesla domů, nevydržela bych a dala mu ji hned teď. Takže ji musíš dobře schovat. Před ním i přede mnou.“ Natáhla nosem vzduch. „Ty vaříš?“

„Ano. Bože, něco se pálí?“

Vylétl jako střela.

„Ne, voní to úžasně. Opravdu skvěle.“ Jelikož Carter běžel do kuchyně, vydala se za ním. „To nevypadá na sýrové sendviče, které si obvykle... No tohle, Cartere! Ty máš jídlo v troubě. Och, a ten krásně prostřený stůl. Svíčky, sklenky na víno a... Ty chystáš večeři pro nějakou ženu.“ Bodla ho prstem do břicha, jak to dělávala už od jejich dětství. „Mackensii Elliotovou!“

„Přestaň.“ Doslova cítil, jak mu v břiše narůstají nové nervy. „Prosím tě. Už teď šílím.“

„To je bezvadné. Roztomilé. Nick mě pozval na večeři hned při prvním rande. Byla to katastrofa.“ Zasněně vzdychla. „Prostě úžasné.“

„Ty miluješ katastrofy?“

„Tolik se snažil. Asi až příliš, protože jinak je v kuchyni docela dobrý. Pokazil, co mohl, protože na mě chtěl udělat dojem.“ Znovu vzdychla a přitiskla si ruku na srdce. „Bylo to tak milé.“

„Netušil jsem, že bych měl správně všechno pokazit. Proč na tyhle věci neexistuje nějaká příručka?“

„Ne, ty nemáš nic kazit. U Nicka to fungovalo, protože... No, protože.“ Sherry zvědavě otevřela chladničku. „Marinuješ kuře. Cartere, ty *marinuješ*. Tak to musí být láska.“

„Běž pryč. Vypadni.“

„Už jsi na to i oblečený?“

Carterův hlas nabral nebezpečné ostří. „Mám nervy napjaté k prasknutí, Sherry.“

„Vyměň si košili. Obleč si tu modrou, kterou ti koupila máma. Vypadáš v ní fakt dobře.“

„Jestliže slíbím, že si převleču košili, tak odejdeš?“

„Ano.“

„Ale nemohla bys ještě předtím vybrat nějakou hudbu? Já už další tlak neunesu.“

„Běž se převléknout. Jdi.“ Popadla ho za ruku a vytáhla z kuchyně. „Já mezitím vyberu cedéčko, a než sejdeš dolů, už tady nebudu. Vezmi nahoru ten dárek, ano? A neříkej mi, kam ho schováš, abych se ho nemohla pokusit vyzvednout ještě před svatým Valentýnem.“

„Provedu.“

„Cartere?“ ozvala se ještě Sherry, když už byl na schodišti. „Zapal svíčky tak deset minut před jejím příchodem.“

„Fajn.“

„A dobře se bav.“

„Díky. Ale buď opravdu pryč, než sejdu dolů.“

Převlékl si košili a dával si načas, aby Sherry stačila zmizet. Dárkově zabalenou brašnu schoval do skříně v pracovně.

Když sešel dolů, našel na CD přehrávači přilepený vzkaz: *Stiskni ‚play‘ pět minut před jejím příchodem. Hodně štěstí.:-)*

„Tak tohle je jako válečné tažení,“ zabručel Carter. Zmačkal vzkaz a šel do kuchyně, aby začal vařit.

Krájel, drtil, pražil, odměřoval, nastavoval minutky – a spálil se pouze jednou. Když se kuře voňavě dusilo, rozsvítil svíčky na stole a další na servírovacím stolku. Přidal misky s olivami a oříšky kešu. Pět minut před jejím příchodem pustil hudbu. Alanis Morissette.

Dobrá volba.

Mac zaklepala přesně v sedm.

„Parkeřin trénink,“ vysvětlila, když otevřel dveře. „Jsem posedlá přesností. Doufám, že to nevadí.“

„Absolutně ne. Dovol, vezmu ti plášť. Ach ano...“

„Dezert,“ řekla místo něj a podala mu nablýskanou krabici s logem cukrářství *Manželský slib*. „Italský dort, můj favorit. Hezký byt, Cartere. Osobitý,“ dodala, zatímco procházela obývacím pokojem kolem stěny s policemi plnými knih. „Ach, ty máš kocoura.“

„Nenapadlo mě zeptat se tě, jestli nejsi alergická.“

„Nejsem. Ahoj, kamaráde.“ Už si chtěla dřepnout, ale zarazila se a naklonila hlavu. „Má jenom tři nožky.“

„Proto mu říkám Triáda. Srazilo ho auto.“

„Chudáček!“ Okamžitě seděla na podlaze a hladila a škrábala potěšené zvíře. „To muselo být hrozné pro vás oba. Ještě že jsi byl doma.“

„Ne, ve skutečnosti jsem jel ze školy domů. Srazilo ho auto jedoucí přede mnou a pokračovalo v jízdě. Nechápu, jak tohle může někdo udělat. Když jsem u kocoura zastavil, myslel jsem, že je mrtvý, ale ležel tam asi v šoku. Veterinář mu nohu nemohl zachránit, ale jinak je v pořádku.“

Mac dál hladila kocoura a dívala se přitom na Cartera. „To určitě je.“

„Dáš si sklenku vína?“

„Ráda.“ Ještě jednou Triádu pohladila a zvedla se. „A také bych chtěla zkontrolovat, co tady tak voní.“

„Myslel jsem, že ty.“

„Kromě mě,“ řekla, zatímco Carter pečlivě pověsil její plášť do skříně na chodbě.

„Pojď do zadu.“ Vzal ji za ruku a vedl do kuchyně. „Vypadáš skvěle. To jsem měl říct hned jako první.“

„Ale, snad nejedeš podle očíslovaného seznamu?“

Polekaně sebou trhl a byl vděčný, že se v tu chvíli soustředila na kuchyň a ne na jeho tvář.

„Opravdu to voní báječně. Co tu chystáš, Cartere?“ Došla ke sporáku a nasála vzduch nad pánví.

„Tak se na to podíváme. Máme tady salát, kuře na rozmarýnu a bílém víně, opečené brambory a chřest.“

Mac poklesla čelist. „Děláš si legraci.“

„Ty nemáš ráda chřest? Můžu...“

„Ne, tak jsem to nemyslela. Tohle jsi udělal úplně sám?“
Zvedla poklici z pánve.

„Neměla bys to vidět dříve, než... Tak dobře,“ pokrčil rameny, když si znovu přičichla a vrátila poklici na pánev.

„Dalo ti to moc práce, Cartere.“

„Proč? Je to jenom kuře.“

„I tak. Počítala jsem, že hodíš pod gril dva stejky nebo vyklopíš do hrnce sklenici ragú a prohlásíš, že je to tvoje výroba. Ale ty tady skutečně vaříš. Jsem ohromená. A podívejme, jak máš krásně prostřeno.“

Přešla do jídelní části a obcházela stůl. „Ty jsi muž s všestrannými schopnostmi, vid’?“

„Proč mě nenapadlo to ragú?“ Zvedl láhev vína, kterou otevřel. „Zvolil jsem bílé, kvůli kuřeti, ale nevěděl jsem, jaké máš ráda. Tohle by mělo být dobré.“

„Mělo?“

„Já toho o vínech moc nevím. Vyhledal jsem si to.“

Zvedla skleničku, kterou jí nabídl, a ochutnala, aniž by z něho spustila oči. „Tvoje hledání se vyplatilo.“

„Mackensie.“ Sklonil hlavu a jemně přejel rty po jejích. „Tak. Hned se cítím lépe.“

„Než?“

„Než všichni muži v okruhu deseti kilometrů, protože ti tě nemohou líbat v kuchyni.“

„Oslňuješ mě, Cartere.“

„To je součást plánu. Musím jenom dát ještě pár věcí dohromady. Měla by ses posadit.“

„Pomůžu ti.“

„Mám určitý systém – alespoň doufám. A ty bys mi ho mohla narušit. V úterý večer jsem ho vyzkoušel na nečisto, tak si myslím, že tě nezklamou.“

„Na nečisto?“

Upravil plamínek pod pánví a v duchu se ptal sám sebe, proč tohle vyžvanil. „No, víš, nebyl jsem si jistý, jak to zvládnu a v jakém čase. Tak jsem raději vyzkoušel celý postup.“

„Udělal generálku téhle večeře?“

„Víceméně ano. Bobova manželka měla setkání v klubu, tak přišel ke mně. Uvařil jsem. Snědli jsme to. Takže bys měla být v bezpečí. Jak ti jde tvoje studium?“

„Moje studium?“

„Na pondělní prezentaci.“

„Jsem připravená. Což je dobré, protože od zítřka jsme v jednom kole. Dneska dopoledne jsme měly poradů, odpoledne dvě zkoušky. Ta druhá byla plná pastí, jelikož hlavní družička a hlavní družba, kteří se právě rozešli kvůli jeho nevěře s obchodní partnerkou, spolu nemluví.“

„Jak to řešíte?“

„Je to jako kdybys držel dynamit ve zpoceně ruce. Svatební byznys není pro padavky.“

„To vidím.“

„A v pondělí pořádáme velké představení pro paní Seamanův nábytek, které ji zvedne ze židle a přiměje aplaudovat.“

„Tím potenciálním klientem je Seamanův nábytek?“

„Technicky vzato dcera Seamanova nábytku, ale účet platí její matka.“

„Budeme jíst u stolu a sedět na židlích, které jsem koupil právě u nich. Řekl bych, že je to šťastné znamení.“

Posadili se na šťastné židle ke šťastnému stolu se svíčkami a vínem. Mac si uvědomila, že je důsledně a nestydatě okouzlována.

A líbilo se jí to.

„Víš, Cartere, tohle je tak skvělé, že jsem se přestala cítit provinile za to, že jíš tento týden už podruhé stejné jídlo.“

„Mohla bys to považovat za vylepšené zbytky. Hlavní částí menu tady obvykle bývají právě zbytky.“ Podíval se na kocoura, který seděl vedle jeho židle a bez jediného mrknutí na něj zíral žlutýma očima.

„Myslím, že tvůj kamarád čeká na svůj díl.“

„Není zvyklý vidět mě jíst u tohoto stolu. Obvykle jím u linky, tak je zřejmě zmatený. Chceš, abych ho odvedl pryč?“

„Ne. Mám ráda kočky. Vlastně jsem byla za několik kocourů i vdaná.“

„Tak to jsem nevěděl. Tuším, že to nedopadlo dobře.“

„Záleží na úhlu pohledu. Já mám na ta manželství velmi milé vzpomínky, i když jen letmé. Jako děti jsme si my čtyři hrávaly na svatební den. Mnohokrát.“ Mac se zasmála a napila se vína. „Řekla bych, že jsme tak zahájily to, v čem dneska pokračujeme, i když jsme to tenkrát nevěděly. Měly jsme kostýmy a rekvizity a každá jsme hrála jinou roli. Braly jsme si jedna druhou, domácí zvířata nebo i Dela, pokud ho Parker k tomu dokázala přinutit.“

„Ta fotografie ve tvém ateliéru. S motýlem.“

„Fotoaparát byl dárek od mého otce, pravděpodobně nepřiměřený mému věku. Moje babička to použila k mnoha uštěpačným poznámkám na jeho účet. Jednoho horkého letního dne jsem se chtěla jít koupat, místo abych hrála hlavní družičku. Parker mě přesvědčila tak, že mě jmenovala oficiální svatební fotografkou, abych si nemusela oblékat slavnostní šaty.“

„Pozoruhodné.“

„Asi ano. Přidej k tomu ten náhodný přílet motýla a všechno splynulo dohromady v něco jako osobní zjevení. Uvědomila jsem si, že můžu nejenom zachytit vzpomínku, okamžik, nějaký obraz, ale také to, že přesně tohle chci dělat.“

Snědla další sousto kuřete. „Vsadím se, že ty sis hrál se Sherry na školu.“

„Asi ano. Občas. Dala se uplatit nálepkami.“

„Nevím, jestli máme být šťastní nebo otrávení vědomím, že jsme chtěli dělat to, co děláme, už v tak mladém věku.“

„Já si myslím, že jsem zmoudřel až ve zředěném vzduchu studoven na Yale, když jsem psal skvělý americký román.“

„Vážně? Jak to?“

„Došlo mi, že si rád hraji na školu.“

Ano, pomyslela si Mac, to je pravda. Viděla jsem to na vlastní oči. „A napsals tu knihu?“

„No, jako profesor angličtiny s příslušným sebevědomím mám jeden román rozepsaný. A pravděpodobně zůstane rozepsaný ještě velmi dlouho.“

„O čem je?“

„O velké lásce, ztrátě, obětování, zradě a odvaze. Však víš, jako obvykle. Napadlo mě, že by to možná chtělo ještě třínohého kocoura nebo i palmu v květináči.“

„Kdo je hlavní postava?“
 „Tak to snad ani nechceš slyšet.“
 „V tom případě bych se neptala. Kdo je a co dělá?“
 „Protagonistou je – a budeš v šoku, až to uslyšíš – učitel.“
 Usmál se a dolil jí víno. Domů ji může odvézt on. „Je zrazen, pochopitelně jednou ženou.“
 „Pochopitelně.“
 „Jeho život je v troskách, stejně jako jeho kariéra a duše. Zničený musí začít znovu, najít odvahu opravit to, co se v něm zlomilo. Znovu se naučit důvěřovat a milovat. Rozhodně potřebuje palmu v květináči.“
 „Proč ho ta žena zradila?“
 „Protože ji miloval, ale neviděl ji. Zničila ho, aby prohlédl. Alespoň myslím.“
 „Takže třínohý kocour bude metafora pro jeho zraněnou duši a rozhodnutí žít se šrámy.“
 „To je dobré. Dostáváš jedničku.“
 „Ale teď důležitější otázka.“ Naklonila se k němu. „Je v tom sex, násilí a jazyk pro dospělé?“
 „Ano.“
 „Prodáno. Musíš to dokončit. Neplatí snad ve tvém světě publikuj, jinak zhyneš?“
 „Nemusí to být zrovna kniha. K tomu, abys zůstala naživu, stačí i třeba články nebo povídky.“
 „Povídky? Opravdu?“
 „Jen drobnosti, které ani neopustily půdu univerzity. To ty bys měla publikovat svoje fotografie. Udělat uměleckou knihu.“
 „Občas si s tou myšlenkou pohrávám. Řekla bych, že je to stejné jako s tvým románem. Když to není to, co momentálně děláš, pořád to odkládáš. Parkeřina představa je taková, že mám dávat dohromady alba určená na konferenční stůl. Svatební kytky, svatební cukroví, svatební fotografie. Nejlepší z našich nejlepších věcí.“
 „To je dobrý nápad.“
 „Parker má jiné jen zřídka. Je to také otázka času. Třeba teď máme tři akce během tří dnů a k tomu tu hodně choulostivou sobotní svatbu. Měl bys přijít.“
 „Na... na něčí svatbu? To nemůžu. Nejsem pozvaný.“

„Budeš zaměstnanec,“ rozhodla Mac na místě. „Bůh ví, že potřebujeme dalšího člověka s mozkiem v hlavě. U některých akcí využívám asistenta – když musím. Většinou to není třeba. Ale tohle bude přesně ten případ, kdy všechno může zničehonic vybouchnout. Z těch lidí, které obyčejně angažuji, není nikdo dostupný. Najímám tě.“

„Já o fotografování nic nevím.“

„Ale já ano. Budeš mi podávat, oč tě požádám, dělat statistu a hrát nákladního mezka, když to bude třeba. Máš tmavý oblek? Jiný než tvídový?“

„Já – jistě, ale...“

Věnovala mu pomalý, svůdný úsměv. „Bude i dort.“

„No, tak v takovém případě ano.“

„Kvůli tomu nevěrnému družbovi jsme přesvědčily Jacka, aby dělal doprovod hlavní družičce. A kvůli Jackovi nám pomůže i Del. Znáš oba. Znáš i nás.“ Snědla kousek brambory. „A dostaneš dort.“

Nic z toho ho nepřesvědčilo. Ale představa, že bude s ní, místo aby na ni pouze myslel, ano. „Tak dobře, jestli jsi si tak jistá.“

„V sobotu ve tři. Bude to skvělé.“

„A tentokrát uvidím ve tvém přirozeném prostředí zase já tebe.“

„Ano. Když už mluvíme o dortu, tak na ten ještě nemám místo. Odpracuji si to úžasné jídlo umytím nádobí.“

„Ne, nechci, aby ses tím obtěžovala.“

„Ty jsi připravil večeři, dokonce dvakrát. Já uklidím, zatímco ty si dáš koňak a doutník.“

„Nemám ani jedno ani druhé.“

Vstala a poklepala ho po rameni. „Profesor angličtiny by měl rozpoznat metaforu, pokud nějakou slyší. Dej si další sklenku vína, když neřídiš.“

Nalila mu a pak posbírala talíře. „Nádobí vlastně umývám velice ráda. Je to jediná z domácích prací, která mě neotravuje.“

Napustila do dřezu horkou vodu, našla ve skříňce mycí prostředek a pustila se do práce. Carterovi se líbilo, že může sedět a pozorovat ji při tak běžné činnosti. A doufal, že mu

tímto způsobem nesděljuje nic důležitého, protože další metaforu už by jeho mozek asi nezvládl vůbec.

Nebylo to vínem, ale tím, jak si ji představoval, že uklízí kuchyň příští týden, následující měsíc. Další rok. Představoval si ji, jak s ním sedí u stolu a jak spolu jedí.

Věděl, že jeho představy jdou příliš daleko, příliš rychle. Ale neubránil se jim. Zmocnilo se ho poblouznění a nelítostně ho hnalo po strmé cestě k lásce.

„Kde máš utěrky?“

„Co prosím?“

„Utěrky,“ opakovala a otevřela náhodně zvolenou zásuvku.

„Ne, tam ne. Na opačné straně. Vytáhnu ji.“

Zvedl se, otevřel správnou zásuvku a vyndal utěrku. „Co kdybych...“ začal. Když se otočil, žaludek se mu sevřel hrůzou.

Stála s nakloněnou hlavou a četla Bobův seznam. „Udělal sis seznam.“

„Ne. Ano. Není můj. Tedy chci říct, ano, je můj, ale nepsal jsem ho. Nevymyslel. Bože.“

Mac se zamyšleným výrazem četla dál. „Je hodně podrobný.“

„Bob. Setkala ses s ním. Je to blázen – to jsem asi při představování nezmínil.“

„Má smysl pro pořadí.“

„Já vím. Omlouvám se. Rozhodl se hrát Cyrana. Tedy...“

Pohlédla mu nad papírem do očí. „Já ta Cyranova doporučení беру.“

„No jistě. Je dva roky ženatý a čekají dítě.“

„Hm, tak že mu blahopřeji.“

„Vzal si do hlavy, že mi musí pomoci, tedy v této oblasti. Přinesl to v úterý. Říkal jsem ti, že tady byl na večeři, ne?“

„Ano, v rámci zkoušky na nečisto.“

„Ano, přesně tak. Měl jsem ten seznam vyhodit hned, jak odešel, ale hodil jsem ho do zásuvky. Jenom...“

„Pro každý případ? Jako zálohu.“

„Ano. Ano a nemám žádnou obhajobu. Nebudu se divit, jestli se budeš zlobit.“

Přenesla pozornost ze seznamu na Cartera. „Vypadám nazlobeně?“

„No... Ne, když už o tom mluvíš. Nevypadáš. Což je dobře. Je to úleva. Dá se říct, že tě to... pobavilo?“

„I tak se to dá brát,“ odpověděla. „Podle Bobova seznamu postupujeme správně.“

„Já se ho nedržím. Čestné slovo.“ Zvedl ruku dlaní kupředu, jako by přísahal. „Mám vlastní seznam. V duchu. Ale teď si náhle uvědomuji, že je stejně stupidní.“

„Co kdybychom si udělali jeden společně?“

Usmála se, ale Carter nedokázal rozluštit, co se za tím úsměvem skrývá. Jaký podtext. „Dobře. Třeba bychom si mohli dát ten dort.“

Když se natáhl pro seznam v její ruce, pohrozila mu prstem. „Vidím, že jsme zdaleka neskončili s nádobím – pokud, jak vidím tady v závorce, nemáš pocit, že to vnímám jako špinavou práci. Bob věří – a my víme, že Bob tomu rozumí –, že společné mytí nádobí lze v případě potřeby využít jako předebru.“

Zahanbený Carter zavřel oči. „Prostě mě zabij. Prosím.“

„Promiň, ale to na seznamu není. Tady se píše, že jakmile pustíš vhodnou hudbu – je tady doporučen Barry White –, máš se mnou tančit. Může to být v kuchyni i v obývacím pokoji. Pomalý tanec, který přejde ve sváděcí část večera. Radí ti, že v této fázi bys měl být schopný poznat, jestli jsem svolná jít nahoru.“

„Přeješ si, abych ho zabil? Už jsem na to myslel.“

„Neslyším Barryho Whitea.“

„Myslím, že žádného nemám... A i kdybych měl, tak bych ne... Zmínil jsem se, že Bob je blázen?“

„Tady je něco, co mě udivuje, Cartere.“ Upřeně na něj pohlédla a odložila seznam na linku. „Divím se, proč se mnou netančíš.“ Pokročila k němu, zvedla paže a ovinula mu je kolem krku.

„Ach.“

„Nechceme přece Boba zklamat.“

„Je to děsně dobrý kamarád.“ Položil tvář na temeno její hlavy a všechno zapadlo na své místo. „Nejsem moc dobrý tanečník. Mám příliš velká chodidla. Jestli šlápnu na tvoje...“

Zvedla k němu obličej. „Zmlkni a polib mě, Cartere.“

„To můžu.“

Lehce se kýval do rytmu a přitiskl ústa na její. Byla měkká a tichá, jako stvořená pro tuto chvíli. Opatrně kroužili po místnosti, zatímco ona vklouzla prsty do jeho vlasů a její povzdech mu zaplavil mysl mlhou.

Pootočila hlavou a přejela rty po jeho čelisti. „Cartere?“

„Mhm?“

„Kdybys mi věnoval pozornost, zjistil bys, že jsem svolná.“ Měla otevřené oči a dívala se do jeho, když se jejich rty opět setkaly. „Proč mě neodvedeš nahoru?“

Ustoupila o krok zpátky a podala mu ruku. „Jestli mě chceš.“

Vzal její ruku a zvedl ji ke rtům. „Mám pocit, jako bych strávil celý život čekáním na tebe.“

Vyvedl ji z kuchyně. U paty schodiště se musel zastavit a znovu ji políbit. Přemýšlel, jestli víno, touha a představy stoupily do její hlavy stejně jako do jeho.

Vedl Mac nahoru a s každým krokem se mu zrychloval tep.

„Myslel jsem na květiny a svíčky, jen pro každý případ,“ oznámil, když vešli do jeho ložnice. „Potom jsem si ale řekl – a normálně nejsem pověřivý –, že by to mohlo přinést smůlu. A příliš jsem tě chtěl mít tady, abych to riskoval. Chtěl jsem tě mít ve své posteli.“

„To, že mi tohle říkáš, je mnohem lepší než květiny a svíčky, věř mi.“ Ten pokoj ho vystihuje podobně jako celý byt, pomyslela si. Jednoduché linie, klidné barvy, dobře uspořádaný prostor.

„Chtěla jsem se tady ocitnout. Chtěla jsem být ve tvé posteli.“

Když k ní pokročila, spatřila na protější zdi fotografii kardinála. Dojatá se otočila ke Carterovi a toužila po něm mnohem víc, než si myslela, že by mohla.

Zvedla ruce ke knoflíčkům halenky.

„Nedělej to. Prosím. Chci tě svlékat. Pokud ti to nevádí.“

Spustila ruce. „Ne. Nevadí.“

Natáhl se a ložnici zaplavilo tlumené světlo lampy vedle postele. „A také tě chci přitom vidět.“

Pohládl ji po tváři, pak přejel oběma rukama dolů po jejím těle a přivinul ji k sobě.

Jeho ústa se zmocnila jejích.

KAPITOLA JEDENÁCT

Už ji někdo někdy takhle líbal? Tak, že spojení rtů a jazyků vibrovalo celým jejím tělem? Byla už někdy svedena tak dokonale? Už někdy podlehla tak skvělé souhře slov a jediného marnivého polibku?

Kdy se karta obrátila proti ní? To přece ona se chystala svádět *jeho*, vylákat ho nahoru a do postele. Myslela si, že to proběhne zábavně a jednoduše jako celý večer – pro jednoduché a základní uvolnění chťice, jenž se v ní hromadil, když mu byla nablízku.

Mělo to být prosté.

Jenže nebylo.

Dotkl se rty jejích tváří a obočí a pak jí rozepínal halenku a pozoroval ji přitom těma tichýma modrýma očima. Téměř necítila jeho prsty, přesto zatajila dech. Skoro vůbec se jí nedotýkal, ale i tak přešla kontrola z jejích rukou do jeho.

Stál v tlumeném světle a díval se jí do očí.

Jakmile rozepnul halenku, přejížděl špičkou prstu podél její klíční kosti a pak dolů k jejím nadrům. Jen zlehounka jako vánek, přesto jí brněla pokožka.

„Je ti zima?“ zeptal se, když se zachvěla.

„Ne.“

Usmál se. „Potom...“ Pomalu stáhl halenku z jejích ramen a nechal ji sklouznout na podlahu. „Nádhera,“ zamumlal a pohladil palci krajkové košíčky podprsenky.

Konečně vydechla a přerývaně se nadechla. „Cartere, jdou na mě mdloby.“

„Miluji tvoje oči. Jsou jako dvě čarovná jezera.“ Sjel rukama po jejím těle, pak vzhůru a opět dolů a zanechával za

nimi cestičky rozechvění. „Přál jsem si, abych se na tebe mohl dívat a dotýkat se tě. A splnilo se mi to.“

Trpělivě a neochvějně zkoumal oblíny a prohlubně, křivky a úhly. Při rozechvělé reakci jejího těla odepnul knoflík na opasku jejích kalhot a otevřel zip.

Znovu ji hladil rukama po bocích, centimetr po centimetru. Kalhoty pomalounku klouzaly od jejího pasu a dolů po nohách.

Uchopil ji za ruku. „Pojď.“

Poslechla jako v transu. Cítila, jak se jí zastavilo srdce, když po ní jeho pohled přešel shora dolů stejně jako předtím jeho ruce. Pomalu. Pousmál se. „Líbí se mi tvoje boty.“

Sklopila oči. Viděla kotníkové boty na tenkých podpatcích, které kromě podprsenky a kalhotek byly jediným, co měla na sobě. „To je mi pohled.“

S úsměvem zahákl prst za pás kalhotek. Podařilo se jí vydechnout jen: „Můj bože,“ když přitáhl její tělo k sobě.

Tentokrát jeho ústa páčila jako při horečce a ožehla ji jako plamen. Ještě se v něm tavila, když ji otočil a přitáhl k sobě zády. Zaklonila hlavu a on ji zlehka kousal do křivky hrdla.

Volnou rukou se potuloval po její hladké pokožce a svlékal si přitom košili. Jakmile ucítila dotyk jeho nahé kůže na svém těle, zvedla ruku k jeho vlasům a její tělo se začalo pomalu vzpínat proti jeho.

Ne tak rychle, připomněl si Carter. Chtěl si vychutnat každický moment, každý dotek, každý dech. Měl Mackensii ve svém náručí.

Pod dlaní mu bušilo její srdce a už to považoval za zázrak. Byla s ním, vnímala ho, chtěla ho. A dneska večer, konečně, budou chlapecké sny i touhy dospělého muže zatemněny realitou.

Nepřestával ochutnávat a laskat její krk a přitom si špičkami nohou zouval mokasíny. Zuby postupně zachytil ramínka její podprsenky a stáhl je dolů, aby odhalil nádhernou křivku jejích ramen.

Vyklenula proti němu záda a zachvěla se.

Rozkoš, pomyslel si, tolik rozkoše k rozdání a přijetí. Toužil ji uspokojit, nasytit ji pocity a pozorovat její narůstající vzrušení. Zatímco v něm bubnovaly vlastní potřeby, odepnul jí

podprsenku a rukou jen zlehka přejel přes úzký trojúhelník jejích kalhotek. Pokračoval na vnitřní stranu stehna a vsunul špičku prstu pod krajkou.

„Cartere.“ Přitiskla dlaň na jeho ruku a pobízela ji dál. Ale Carter ruku stáhl a otočil Mac obličejem k sobě.

„Promiň. Ještě jsem neskončil.“

Magická jezera jejích očí byla nyní rozbouřená, porcelánová pleť zrůžověla vášní. Vášní ke mně, pomyslel si. Další zázrak. Natáhla se a přitiskla ústa na jeho v zoufalém polibku.

Čekej, prikazoval si s krví tepající v žilách. Čekej, bude toho ještě víc.

Položil ji na postel a lehl si vedle ní.

„Boty,“ ozvala se.

„Líbí se mi.“ A sklonil hlavu, aby se věnoval jejím nádrům.

Její tělo se chvělo a pálilo, bolelo a vzdychalo. Její mysl se oprostila od všeho kromě něj a toho, co jí přinášel.

Pomalé ruce a zkušené rty zaplavovaly její tělo pocity, obalovaly je jednou vrstvou pavučiny za druhou, dokud nebyla tak hustá, že přes ni nepronikal vzduch.

„Nevydržím to. Nevydržím.“

„To je v pořádku.“ Sjel prstem dolů a do ní.

Pavučina se roztrhla uvolňujícím otřesem.

A zatímco se její tělo dralo ven, klouzal po něm rty dolů a ústy dokončil pustošivou zkázu. Stoupala a zase klesala.

Tak rychle, tak rychle. Jeden pocit se přeléval přes druhý, dokud vše nesplynulo ve stín a světlo a šílený pohyb. Přelilo se přes ni moře pocitů, zaplavilo ji obrovskou vlnou bouře, která zuřila kolem ní a nesla ji směrem k zoufalství, dokud se nepřihnala další vlna.

Pak konečně vklouzl do ní a oba jednohlasně zasténali.

Nadzvedla se mu vstříc a málem přetrhla tenké vodítko jeho sebeovládání. Díval se jí do očí, které potemněly a zatáhly se skelným povlakem, zatímco je oba vedl dlouhými, pomalými pohyby k šílenství. Cítil, jak se na něm vzpíná, díval se na ni, nořil se do ní.

„Mackensie,“ vydechl. „Mackensie.“ A pak se konečně zřítíl do jejích očí, do celého jejího těla, a utonul v něm.

~ ~ ~

Cítila se jako opilá a zdrogovaná. Dokonce mi ztěžkly i prsty u nohou, pomyslela si Mac. Vzduch znovu vstupoval do plic a vycházel z nich ven, a to bylo dobré. Nepochybovala, že mnohokrát úplně přestala dýchat, když ji Carter...

Ničil, rozhodla se.

I teď, když na ní ležel jako člověk zasažený bleskem a jejich srdce tloukla do sebe jako dvojice šílených tenisových míčků, se jeho rty jemně dotýkaly jejího hrdla.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

V *pořádku*? Přišel o rozum? V *pořádku* jste tehdy, když uklouznete na ledu a chytíte se dřívě, než upadnete a zlomíte si kotník. Nebo když se po náročném dni ponoříte do příjemně teplé lázně.

Ale nejste v *pořádku*, když se celé vaše tělo právě otočilo naruby a zase zpátky.

„Ano.“ Co jiného mohla říct? „A ty?“

„Mhm. Nahá Mackensie leží se mnou v posteli. Jsem opravdu v pořádku.“

„Pořád mám na sobě boty.“

„Jasně. To je ještě lepší. Promiň, musím být těžký.“ Skulil se z ní a přivinul ji k sobě.

„Cartere, jsi téměř stejně hubený jako já. Nejsi těžký.“

„Já vím – tedy to, že jsem hubený. Zdá se, že na tom nejde nic změnit. Cor... někdo mě jednou přemluvil, ať cvičím s osobním trenérem. Jenže kdo má na to čas? Nemám svaly v genech.“

„Máš hezké štíhlé tělo. Nedovol nikomu, aby tvrdil něco jiného.“

„Tak toho jsem byl ušetřen.“ Usmál se a prohlížel si její obličej. „Jsi tak krásná.“

„Nejsem. Víím to, protože jsem profesionálka. Mám zajímavý obličej a umím zvýraznit jeho přednosti. Jsem stejně hubená jako ty, což je výhodné pro mou práci. Mé tělo se podobá věšáku. Šaty na něm vypadají docela dobře. Jinak je samá šlacha.“

„Jsi krásná. Nedovol nikomu, aby tvrdil něco jiného. Promiň, nemohl jsem jinak.“

Zasmála se a přitulila se k němu. „Ano, pane profesore. Nejsou to náhodou jenom postkoitální komplimenty?“

„Vždycky jsi byla krásná. Mělas zrzavé vlasy a oči jako moře. A dolíčky.“ Pomyslel si, že jestli budou mít pro sebe ještě dalších patnáct minut, začne ji olizovat jako zmrzlinu a dívat se, jak znovu narůstá její vzrušení.

Posunula hlavu a usmála se na něho. Měl zavřené oči a tvář naprosto uvolněnou. Takhle vypadá, když spí, pomyslela si. Kdyby se probudila dříve než on, vypadal by přesně takhle.

Líně přejela prstem pod jeho čelistí. „A co je to tady za záhadnou jizvu?“

„Nehoda při šermu.“

„Ty šermuješ? Jako kapitán Jack Sparrow?“

„Kdyby jen to. Vsadím se, že máš slabost pro Johnnyho Deppa.“

„Jsem živá. Jsem žena. Další dotaz.“

„Depp působí na všechny generace. Je to zajímavé. Připadá stejně sexuálně přitažlivý zralým ženám jako dospívajícím dívkám, které učím.“

„Já ho viděla dřív. Ale ve skutečnosti mi v tuto chvíli připadá sexuálně přitažlivý zcela jiný muž. Tak nehoda při šermu,“ pobídla ho, když se usmál.

„Ach ano. Utíkal jsem před několika kluky, kteří se chtěli pobavit tím, že mi nařežou. Musel jsem přelézt plot a při své obvyklé hbitosti a mrštnosti, která se bohužel nepodobá obratnosti pirátů nebo herců, kteří je ztvárňují, mi sklouzla noha. Nabodl jsem se na ostnatý drát.“

„Au. Kdy to bylo?“

„Minulý týden.“

Se smíchem se překulila na něho. „Krutí malí zlotřilci.“

„Přesně. Bylo mi deset, ale byli to krutí asi.“

„Dostal ses z toho?“

„Tenkrát ano.“

Popadl ji za krátké vlasy a přitáhl si její obličej k polibku. Vzdychla a položila si hlavu do ohybu jeho ramene.

Je tak příjemné se takhle uhnízdít, pomyslela si. Kůže na kůži, zklidňující se tlukot dvou srdcí, každický centimetr těla

perfektně obsloužen mužem, jenž jí připadá absurdně přitažlivý po všech stránkách.

Mohla by tak zůstat celé hodiny. Dny. Ospalá, horká, údy propletené se skvělým Carterem Maguirem. A ráno by mohli...

Zprudka otevřela oči. Na co to myslí? Co to *dělá*? Ráno? Hodiny a dny? Prudký příval paniky ji zvedl do sedu.

„Co se stalo?“

„Co? Ach nic. Nic. Co by se stalo?“

Carter se také posadil. Byl tak rozcuchaný a sexy, až hrozilo, že její srdce a hormony začnou zase běsnit.

Musí odejít. Okamžitě. Zpět do reality. Zpět ke zdravému rozumu, než udělá tu největší stupiditu a zamiluje se.

„Právě jsem... Bože, podívej se, kolik je! Musím už jít.“

„Jít? Ale...“

„Bylo to úžasné. Všechno... opravdu úžasné.“ Ježíši, Ježíši, nemá na sobě nic kromě bot. „Úplně jsem ztratila pojem o čase. Je pozdě.“

Viditelně zmatený se podíval na hodiny. „Nijak zvlášť pozdě není. Ne...“

„Ráno vstáváme,“ vyhrkla a zoufale se snažila udržet lehký tón, zatímco hledala spodní prádlo a panika v ní cválala jako divocí koně.

Kde mám podprsenku, kde mám podprsenku?

K čertu s podprsenkou.

„Musím stihnout milion věcí. Musím začít brzy ráno.“

„Nastavím budík. Stejně bývám vzhůru kolem šesté. Zůstaň, Mackensie.“

„Opravdu bych si to přála. Opravdu.“ Kolikrát během pěti minut je schopna říct slovo *opravdu*? Zdálo se, že překoná dosavadní rekord. „Jenže povinnost volá. Ne, nevstávej.“

Prosím, prosím nevstávej, křičela v duchu, když vylézal z postele.

„Zůstaň,“ opakoval a dotkl se její tváře, zatímco si oblékala halenku. „Chci s tebou spát.“

„Tak tuhle položku seznamu jsme už díkybohu odškrtnli,“ dodala se širokým úsměvem.

„Myslím doslova spát.“

„Ach, to je opravdu milé, Cartere. Líbilo by se mi to – ale jindy. Tři akce, prezentace. Práce, práce.“ Spěšně ho políbila. „Musím běžet. Díky za všechno. Zavolám ti.“

A utekla.

Jsem hrozná, jsem šílená, myslela si Mac za jízdy domů. A také asi půjdu do pekla. Zasloužím si to. Ale udělala jsem správnou věc, jedinou možnou věc. Pro sebe i pro Cartera.

Především pro Cartera, říkala si.

Jít do pekla? Směšné. Měla bych dostat medaili. Ztraceně, měli by mi postavit sochu za to, že jsem udělala správnou věc.

Zachovala jsem se správně a to je hlavní. Ted' bude všechno v pořádku. Všechno.

Vlastně perfektní.

Uviděla světla v hlavní budově sídla a pomyslela si: Díkybohu. Parker a Laurel se mnou budou souhlasit. Podpoří moje chování. To je to, co potřebuji, usoudila a s kvílením brzd zastavila před domem. Jen malé ujištění od kamarádek, aby se mi přestal svírat žaludek.

Vběhla do domu, brala schody po dvou a volala Parker.

„Jsme všechny tady.“ Parker vyšla na chodbu. „Bože, co se děje? Došlo k nějaké nešťastné nehodě?“

„Ne, bylo to cílené. Nebo možná ne. Byl tam seznam.“

„Dobrá, dobrá. Očividně nejsi zraněná. Jsme v mém obývacím pokoji, zrovna procházíme nějaké poslední detaily, jelikož jsme všechny vzhůru.“

„Emma taky?“

„Ano.“

„Výborně, tak je to ještě lepší.“

Mac proběhla kolem Parker do pokoje, kde Laurel s Emmou seděly se sušenkami, čajem a složkami.

„No tohle. Chystaly jsme ti na zítřejší ráno uličku hanby.“ Laurel odložila tužku. „Uvažovaly jsme o videokameře.“

„Jaká byla večere?“ zeptala se Emma.

„Odešla jsem. Prostě jsem odešla.“ Mac si s poněkud divokým výrazem svlékla plášť. „Udělaly byste totéž.“

„Až tak?“ Laurel zvedla talíř. „Tak si dej sušenku.“

„Ne, ne. V úterý měl zkoušku na nečisto. Umíte si to představit? A dneska skvělé jídlo při svíčkách a k tomu víno.“

„Tak víno,“ zabručela Parker a posadila se. „Díkybohu, že jsi z toho vyšla živá. Měly bychom zavolat policii.“

„Počkejte, to není celé.“ Mac se snažila uklidnit několika hlubokými nádechy. Ale zřejmě to nepomáhalo. „Dal si s tím tolik námahy a bylo to moc milé. A legrační. Bob sepsal seznam.“

„Kdo je ksakru Bob?“ chtěla vědět Laurel.

„Na tom nezáleží, ale Carter byl tak rozpačitý. Bylo to tak rozkošné. Zčervenaly mu uši.“

„Ach ne,“ utrousila Emma.

„Já vím. Co bys udělala? Byla jsem tak pohnutá. Musela jsem s ním jít do postele.“

„To znám. Když chlápku zrudnou uši, začínám ze sebe strhávat šaty.“ Jelikož Mac sušenku zjevně nechtěla, Laurel obsloužila sama sebe. „Takže jsi měla sex.“

„My jsme neměli obyčejný sex. Měli jsme ten nejpodivuhodnější sex v historii celé planety, při kterém se celý svět třásl a mozkové buňky se tavily.“

„Tak teď to začíná být zajímavé.“ Parker se pohodlně usadila s nohou přes nohu. „Byl to něžný, andělský sex, nebo jste při tom skákali z lustru v rytmu tamtamů?“

„Byl to... Ještě s nikým jsem neměla takové pocity a prožitky.“ Mac se posadila na opěradlo Parkeřina křesla, hleděla do ohně a pokoušela se najít slova. „Víte, že jste v ohnisku pozornosti, že jste to jediné, co vidí. Neexistuje pro něj nic jiného než vy. A je to něžné i žhavé, děsivé i úžasné. Jste tam jenom vy a on.“

Zazněly tři povzdechy a pak chvilka obdivného mlčení.

„Tak proč se k němu netulíš v posteli?“ otázala se Emma.

„Ježíšikriste!“ Mac prudce otočila hlavu a zažírала na Emmu. „Copak jsi neposlouchala?“

„Poslouchala, představovala si, záviděla.“

„Musela jsem odejít. Chtěla jsem tak moc zůstat, že jsem musela odejít.“ Mac s divokým gestikulováním vstala. „Chtěla jsem tam zůstat přitulená k němu. Zachtělo se mi žít v té ztracené posteli, takže jsem z ní musela vylézt.“

„Zpanikařilas,“ prohodila Parker.

„Samozřejmě že jsem zpanikařila. Kdo by nezpanikařil? Byl tak milý a ospalý a uspokojený, a měl tu malou jizvu z šermu.“

„Carter šermuje?“ podivila se Emma.

„Ne, ale to je jedno. Zpátky k tématu. Říkám vám, byla jsem jako zhyponotizovaná nebo omámená drogou. Musela jsem odtamtud vypadnout. A... ach bože, zachovala jsem se jako nějaký chlap.“ Mac si přikryla obličej rukama, zatímco se jí to celé přehrávalo v hlavě. „Ten typ chlapa, který se z vás potom skulí, vstane a řekne: ‚Bylo to skvělé, baby. Ráno musím brzy vstávat. Zavolám ti.‘“

„Ach, Mac, tak to jsi neudělala.“

Mac dloubala do Emmy prstem. „*Musela* jsem. Musela jsem zachránit sebe i Cartera. Při sexu jsem se měla *zbavit* chůtí. Ne se na něho přilepit. To pro mě bylo příliš. Je toho na mě prostě už moc. Je tak sladký a zábavný, chytrý a přirozený. Je sexy a nosí ty brýle. Červenají se mu uši. Miluje učitelství. Pozorovala jsem ho, jak vede výuku, a bylo to... Prostě všechno mi to vězí tady.“ Přitiskla si ruku mezi ňadra. „Všechny ty pocity a potřeba potlačit je.“

Zvedla nejbližší šálek čaje a vypila ho. „Dávejte pozor: Ten chlap mi naslouchá a *přemýšlí* o tom, co říkám. Nutí mě uvažovat.“

„Je jasné, že je ho třeba zastavit.“ Laurel potřásla hlavou. „Mac, zlato, ty jsi do něho zamilovaná.“

„Vůbec to nezáleží na mé vůli. Co myslíš, proč jsem odešla takovým způsobem? Je to, jako by tě pohlcoval tekutý písek. Akorát že je to měkký, teplý, příjemný tekutý písek. Na to nejsem stavěná. Na tohle já nevěřím. Nikdy to nevydrží dlouho. Je to jen moment nebo série momentů, než se to zvrhne, zrezaví, vybledne. Bože, kolik z těch klientů tady máme podruhé? Sakra, několik z nich dokonce potřetí. Tohle já nemám zapotřebí. Vím, jaké to je, když se všechno rozpadne. Nestojí to za to.“

„Zkusme to shrnout,“ navrhla Laurel. „Bojíš se zamilovat do chlápka, kterého jsi právě popsala jako mužskou verzi Mary Poppinsové. Prakticky ve všech ohledech naprosto perfektního,“ vysvětlila, když se setkala s nechápavými pohledy. „Zpanikařilas a utekla po sexu, který vypadal spíš jako

náboženská extáze. Je to muž, jehož respektuješ, obdivuješ a po němž dychtíš. A prchla jsi jenom proto, že tvoje matka je mrcha.“

„Laurel!“

„Ne.“ Mac zarazila Emmu zavrtěním hlavy. „Je to pravda. Moje máma je mrcha. Ale ona sama sebe tak nevidí, a odtud pak zčásti pocházejí i všechny moje trable. Považuje se za věčnou hledačku lásky. Je to spíše hledání peněz, postavení a bezpečí, ale ona přísahá, že podstatou toho všeho je láska. Můj otec odešel od ní, za což ho nemůžu obviňovat, a ode mě, což mu naopak vyčítat můžu, protože to nestálo za to úsilí.“

„Ale ty nejsi jako oni, Mac,“ poznamenala tiše Parker.

„Ne. Já vím. A možná je ode mě cynické myslet si, že jsou vlastně jako každý druhý pár. Jenže právě to mě odrazuje. A líbí se mi, jak můj život funguje, jsem úplně spokojená s tím, kam směřuje.“

O něco klidnější se znovu posadila. „Carter je seriózní muž s tradičními představami o životě. Je do mě vážně zamilovaný už celé roky. Jestliže to nechám eskalovat, začne přemýšlet, že si najme naši agenturu. Skončí to tím, že se přijde zeptat Parker, kde má koupit snubní prstýnky. To mu nemůžu udělat. Musela jsem odejít. Je lepší s tím skoncovat už teď než...“

„Než riskovat, že budeš šťastná s někým, kdo je do tebe blázen?“ navrhla Emma.

„No, když to podáváš takhle... ano. Z mého pohledu je to asi správně.“

„A mohla bych si ho vzít já?“

Mac na Laurel vrhla zlostný pohled. „Tohle není legrace.“

„Ne, to opravdu není.“

„Víš, jak to z tvého pohledu skutečně je?“ Emma se na Mac dívala velkýma, tmavýma očima. „Zatím ještě nikdo nebyl do tebe poblázněný tak, aby to něco znamenalo. Tenhle vztah je solidní a reálný, což u tebe vyvolává úplně nové pocity. Víím to, protože jsem na tom stejně – vlastně všechny jsme na tom stejně. V něčem se ale od tebe liším – nepřestávám doufat, že jednou přijde vztah, který bude za něco stát.“

„Proto pořád s někým randíš.“

„Sklapni, Laurel,“ zasáhla Parker.

„Máš pravdu. Omlouvám se. Jsem protivná, protože závidím. Až do morku kostí. Nikdo nikdy nebude mít oči jenom pro mě.“

„Jenže on mě vidí skrze filtr své staré lásky.“

„Neznám ho tak dobře jako ty, ať intimně nebo jinak, ale na to mi připadá příliš rozumný.“

„Láska a rozum nejdou ruku v ruce.“

„To ne.“ Laurel zvedla k Mac paže. „A tady stojí živý důkaz tohoto tvrzení. Co se týče lásky k tomu chlápku, tak jsi prostě hloupá.“

„A co ty, Parker, ty nepomůžeš?“

„Bojíš se, že se do něho zamiluješ. Jelikož je to v jádru moc dobrý chlap, nechceš mu zlomit srdce a zničit ho.“

„To zní poněkud dramaticky, ale v zásadě to tak je.“

„A jsi rozhodnutá považovat se za neschopnou přijmout zralý, závazný vztah. Nejenže vidíš sama sebe jako nehodnou lásky, ale pochybuješ i o tom, že máš dostatek sil a odvahy pracovat na jejím udržení.“

„To je řečeno trochu příkře, ale...“

„Myslím, že podceňuješ jak jeho, tak sebe.“ Parker vstala a šla ke krbu. Zvedla z římsy fotografii ve stříbrném rámečku. „Pamatuješ se na tohle?“

Mac se dívala na snímek Parkeřiných rodičů, zachycených v rozesmátém objetí, oči plné radosti, života, jeden druhého. „Samozřejmě že ano.“

„Vyfotografovala jsi je několik měsíců před jejich smrtí. Ze všech jejich fotografií, které mám, je tahle moje nejoblíbenější. A víš proč?“

Mac při pohledu na snímek začalo štípat v očích. Jako vždycky.

„Je na ní vidět, jak moc se měli rádi,“ pokračovala Parker. „Jak se vzájemně dělali šťastnými. Taky spolu bojovali, hádali se a umím si představit, že se vyskytly chvíle, kdy měli jeden druhého plné zuby. Ale přesto se milovali. Pracovali na tom polovinu svého života. A tys to zachytila na této fotografii. Protože jsi to viděla. Rozpoznalas to.“

„Byli výjimeční.“

„To jsi i ty. Neztrácím čas s přáteli, kteří nejsou výjimeční.“ Parker postavila fotografii zpátky na římsu. „Nadechni se, Mac. Láska je děsivá a někdy pomíjívá. Ale stojí za to riziko a nervy. Stojí dokonce i za bolest.“

Mac si nebyla jistá. Jak si někdo může být jistý? Věděla však, že jediná věc, kterou může, ne, musí udělat, je odložit tohle všechno ve prospěch práce. Na tom, že odvede svůj díl, závisí její partnerky, její podnikání, jejich klienti. Takže se musí zklidnit a brát ohled na priority.

Dobrý spánek, rozhodla se, časný start. A naprosté a profesionální soustředění na potřeby klientů.

Strávila neklidnou noc polemikou sama se sebou a pak si trpce pomyslela, že naposled ji nějaký chlap připravil o spánek v šestnácti.

Uvařila si kávu tak silnou, až se otřepala. Ale kofein zahnal únavu. Jelikož krabice se sušenkami Pop Tarts odpovídala apetitu a emoční stabilitě asi tak šestiletého dítěte, připravila si to, co považovala za snídani dospělého člověka – jogurt, čerstvé ovoce a muffin ukradený z Laureliných zásob.

Svědomitě umyla nádobí, prohlédla si poznámky k dění tohoto dne a zkontrolovala své vybavení. Relativně drobné akce, přemýšlela, zatímco vybírala to, co bude potřebovat. Jedna dívka ve funkci hlavní družičky. Klient požadující intimitu a jednoduchost.

Věděla, že nevěsta se rozhodla pro modré šaty s délkou pod kolena a nenápadný klobouček se závojem. Ponese kytici ze tří bílých gardénií se stonky ovinutými bílou stuhou.

Podle Macina mínění dobrá volba, jelikož šlo u obou o druhé manželství.

Vidíš?

„Nezačínej s tím zase,“ zamumlala.

Otec povede nevěstu uličkou, ale přeskočí se „odevzdání“ ženichovi. Vždyť tohle už jednou dělal.

S připraveným vybavením, harmonogramem a poznámkami se podívala na hodiny. Dost času na zkontrolování emailové pošty.

Připojila se na síť a v doručené poště okamžitě uviděla email od *MaguireC101*. Vstala od stolu s počítačem a chvíli chodila po ateliéru.

Zašla si do kuchyně pro další šálek brutálně silné kávy.

Nemusí ten e-mail otevírat hned. Vlastně by ho teď ani otevírat neměla. Musí se především soustředit na práci, nebo ne? Je to její zodpovědnost. Záleží to čistě na ní. Je to stejně dospělácký úkon jako snídaně složená z jogurtu a ovoce.

Nemůže jít o nic urgentního. Kdyby jí chtěl říct něco důležitého nebo si s ní něco vyříkat, zavolal by.

Třeba o tom, proč zdrhla, když se s ním vychrápala.

Ne, něco tak hrubého by nikdy neřekl.

Teď musí jít nahoru, osprchovat se, obléknout a vydat se do hlavní budovy k probrání posledních detailů. Nemá čas na nějaké osobní...

„No tak, prosím tě, koho chceš obalamutit?“

Vrátila se k počítači a otevřela Carterův e-mail.

Mackensie,

mám tuto adresu ze tvé vizitky. Doufám, že nevadí, když tě kontaktuji touto cestou. Víím, jak jsi dneska zaneprázdněná, proto jsem nechtěl telefonovat a rušit tě.

Chtěl jsem však říct hlavně to, jak jsem byl včera večer šťastný. Z každé minuty s tebou. Můj byt mi dneska připadá zářivější a plnější, protože jsi v něm byla ty.

„Ach bože, Cartere.“

Kvůli Bobovi, jeho ženě a nenarozenému dítěti bych také chtěl uvést, že se mi nesmírně ulevilo, když jsi nežádala, abych ho zabil. Je tvým dlužníkem.

A nakonec ti chci sdělit, že pokud bys hledala svou rukavici, našel jsem ji na dně skříně. Musela ti vypadnout, když sis brala plášť. Původně mě napadlo, jestli bych si ji nemohl ponechat jako upomínku, takovou, jakou věnovaly ženy ve středověku

svým rytířům. Nicméně po dalším uvážení to působilo trochu děsivě, dokonce i na mě.

Vrátím ti ji.

Doufám, že dnešní práce ti půjde dobře. Přání všeho nejlepšího šťastnému páru.

Carter

„No páni.“

Myslet na Cartera Maguireho bylo jako mít v těle drogu. Znovu si přečetla celý e-mail. Pak, i když se cítila bláznivě, si ho vytiskla. Odněsla ho nahoru a schovala do zásuvky.

KAPITOLA DVANÁCT

V sobotu ráno Mac cítila, že znovu nabyla rovnováhu. Páteční události nejenže proběhly bez zádrhelů, ale agentura *Manželský slib* dokonce získala nového klienta. Ženichovi rodiče si zamluvili na listopad oslavu výročí svatby.

Navíc fotografovala nevěstu, která byla veselá a klidná, takže práce s ní byla jako sen.

Dobrá nálada způsobila, že Mac vydržela dlouho přes půlnoc zpracovávat snímky.

A než upadla do bezesného spánku, přečetla si Carterův e-mail pouze dvakrát.

Všechno je to věc soustředění, připomněla si. Všechno záleží na tom, jak člověk zná sám sebe, svoji sílu, slabosti, cíle. Musí s Carterem pouze o pár čísel zpomalit, dát jednoznačně najevo, kde oba stojí – a vymezit vnější hranice. Pak se mohou těšit jeden z druhého a nikdo tím neutrpí.

Především dost přeháněla, teď to viděla naprosto jasně. Chce to trochu prostoru, trochu odstupu, trochu času a všechno bude vyvážené. Šílená honička o víkendu a dnešní svatební minové pole jsou perfektní protijed. Za pár dní, možná za týden, si spolu promluví. Je to rozumný muž. Pochopí, že nemá smysl, aby se jim tahle věc vymkla z rukou.

Utrpěl ránu už v předchozím vztahu s Corrinou, o tom nepochybovala. Určitě si nepřeje takovou zkušenost opakovat. Vlastně, usoudila, to Carter možná cítí stejně jako ona a bude vděčný, když to všechno vynese na povrch.

Přátelskost, racionalita, upřímnost. To je to pravé ořechové.

A pracovní úkoly, které má před sebou, jí i jejím partnerkám dodají profesionální ostražitost, takže v pohodě projdou to dnešní minové pole bez jakýchkoliv pohrom.

Vybrala si perlově šedý kostým s nenápadným leskem a střevíce na nízkých podpatcích, které odpovídaly formální příležitosti a byly dost pohodlné, aby na nich vydržela stát celý den.

Při balení potřebných věcí prošla znovu své poznámky a dojmy. Nevěstiny šaty jsou ukázkový model, vzpomněla si, třpytivý vršek bez ramínek a sukně z kilometrů látky. Také se pamatovala, že nevěsta je fanatická do cvičení a že je fotogenická. Pár se do sebe zamiloval už na vysoké škole a inklinuje k tradičnímu pojetí.

Patříčně vyzbrojená a obrněná dorazila do hlavní budovy.

„Bojová pohotovost!“

Mac se ohromeně podívala na Emmu sbíhající ze schodů.
„Už?“

„Nebralas telefon ani mobil.“

„Právě jsem opustila ateliér. Mobil jsem ještě nestačila zapnout. Co je?“

„Hlavní družička se doslechla, že ten nevěrný mizera plánuje přivést onu nemravnou obchodní partnerku na recepci. Taková je jeho představa kompromisu, kterou se neobtěžoval prodiskutovat ani s nevěstou, ani s ženichem. Když se to nevěsta se ženichem dozvěděli, začali vyhrožovat násilím proti nevěrnému mizerovi, což si, pokud jsou ty drby pravdivé, plně zaslouží. Parker se pokouší ten požár uhasit.“

„Do háje.“ Mac si pomyslela, že jestli někdo dokáže tohle nebezpečí eliminovat, tak je to jedině Parker.

Ale ani tak to nebyla dobrá zpráva.

„Co je naším úkolem?“

„Je třeba upozornit veškerý pomocný personál. Parker teď pro ně rozmnožuje fotografii té nestoudnice, kterou získala z novinového článku. Pokud ji někdo zahlédne, musí ji zastavit, zadržet, přivázat ke stromu.“ Emma na důkaz, že to myslí vážně, praštila pěstí do dlaně. „Cokoliv, co bude fungovat, než se s ní Parker vypořádá.“

„Doufám, že to bude to přivázání. Mohla by to být hezká fotka k doplnění našeho katalogu.“

„Laurel zrovna kontaktuje Jacka. Musí dorazit dříve a okouzlovat hlavní družičku tak, aby zapomněla jakýkoliv plán

na pomstu, který asi kuje. Já svolám svoje lidi, informuji je a začnu aranžovat květiny. Laurel ještě musí dodělat dort. Je na téma ‚hedvábí a krajka‘.“

„Já vím. Mám to v poznámkách.“

„Bude potřebovat pár lidí, aby jí ho pomohli dopravit na místo, což znamená, že se sníží počet hlídek dávajících pozor na tu obchodní partnerku.“

„Přípravný brífink spadl přes palubu,“ dodala Emma, když nabrala nový dech, „takže improvizujeme minutu po minutě. Musíš pomoci s dekorací velké jídelny. Někdo ti vyšle signál, až se bude blížit nevěsta.“

„Dobře, jdu na to. Ale ještě předtím si odložím potřebné věci do nevěstina apartmá. Drž se.“

„Jsem připravena na to, že mě někdo kopne do zadku.“

Nahoře v nevěstině apartmá si Mac nachystala věci a pověsila si na krk jenom jeden fotoaparát a několik objektivů. Až nevěsta přijede, vezme si ještě jeden. Než se vydala zpátky dolů, zašla se podívat na Parker.

Přistihla ji, jak otevírá nové balení pastilek Tums.

„To je to tak zlé?“

„Ne, ne, momentálně mám vše pod kontrolou. Ale jsem rozzlobená. Právě jsem na základě nevěstina požadavku telefonovala s tím nevěrným mizerou. Začal mi vysvětlovat, že nikdo, nevyjímaje jeho bratra, mu nemá co říkat, s kým smí chodit. Zasraný sobec.“

„Řeklas zasraný? Tak to jsi opravdu našťvaná.“

„Potom dodal, že *já* se nemám co vměšovat do jeho osobního života. Musela jsem to spolknout, protože je pořád lepší, když se naváží do mě než do nevěsty nebo ženicha, ale chtěla jsem mu to spočítat. Podařilo se mi ho alespoň na chvíli uklidnit a apelovat na jeho slušnost a rozvahu. Splní svou povinnost a hodlá odejít bezprostředně po svém – nepochybně velmi srdečném – přípitku novomanželům.“

„Ty mu věříš?“

Parker přimhouřila oči. „Ani na okamžik. Chystá se udělat scénu. Musíme ho bedlivě sledovat, protože jestli mu v tom nezabráníme, přivede tu ženskou na recepci. Nikdo ze svatebčanů to ale nesmí vědět.“

Parker hněvivě vydechla a podala Mac hromádku nakopírovaných fotografií atraktivní blondýnky. Pod každou bylo napsáno:

ROXANNA POULSENOVÁ
VSTUP ZAKÁZÁN

„Rozdej to všem pomocníkům. Já dám Laurel další pro dodavatele občerstvení.“

„Jdu na to. Víš, Parker, někdy tuhle práci miluji, i když k tomu vlastně není důvod. Zvláštní je, že tohle je jedna z těch chvil.“

„Jsem na tom stejně.“ Parker skousla antacidovou pastilku. „Asi už jsme zralé na cvokárnu.“

Mac předala snímek, v podstatě policejní fotografii, Emmě a jejím pomocníkům. Zbytek rozdala malé skupince pracujících ve slavnostním sálu. Pomohla prostřít stoly – levandulové ubrusy přes modré – a rozmístit na ně ozdoby připravené Emmou. Byly to široké skleněné misky s bílými liliemi plovoucími nad vrstvou třpytivých kamínků.

„Krása,“ ocenila Mac.

Emma doplnila kolem centrální misky několik malých váziček s velkým květem růže a bílé svíčky, načež kolem rozsypala okvětní plátky a malá červená srdíčka a modré hvězdičky. „Takhle je to ještě hezčí. Zbývá ozdobit devatenáct stolů. Teď rozneseme dárečky,“ zvolala. „Dokončíme... Ach, nazdar, Cartere.“

„Cože?“ Mac se otočila.

Uprostřed přípravného chaosu stál Carter v tmavošedém obleku. Vypadá jako ostrov klidu v moři pohybu a barev, napadlo Mac.

„No, někdo jménem Lois mi říkal, ať jdu dál. Ale tady je takový rozruch. Asi překážím.“

„Ne, to ne,“ ujistila ho Emma. „Ale buď opatrný. Každý, kdo je schopen pohybu, zvedání nebo nošení, může být každým okamžikem použit.“

„Rád pomůžu, s čím budu moci.“

„Kouzelná slova. Máme tady sto devadesát osm malých dárečků, láhve se sektem a talíře s cukrovím, které je třeba roznést. Mac, co kdybys zapojila nejnovějšího otroka do práce? Já musím jít zkontrolovat salon.“

„Jasně.“ Jak mohla zapomenout, že ho pozvala? A co má udělat s tím náhlým chvěním v břiše, které při pohledu na něho nedokáže zastavit? „Hezký oblek.“

„Není z tvídu. Vypadáš skvěle a současně profesionálně.“

„Zaměstnanci musejí splynout s pozadím. Promiň, jsem neklidná. Máme bojovou pohotovost. Nevěrný mizera družba se asi pokusí propašovat na recepci nemravnou obchodní společnici.“

„Tak počkej.“ Carter sraštil obočí. „Myslím, že už to mám. První družba a obchodní partnerka. Ta, s níž má poměr. On ji chce přivést? To je nezdvořilé.“

„Přinejmenším. Může propuknout násilí. Tady.“ Mac otevřela fotobrašnu a vytáhla policejní fotografii. „Tohle je terč. Jestli ji uvidíš, ohlásíš to. Jasně?“

„Jasně.“ Prohlédl si snímek a pousmál se. Potom ho složil a strčil do vnitřní kapsy. „Ještě něco dalšího? Zdá se... Vypadáš rozrušeně.“

„Rozrušeně? To ne. Jsem jenom neklidná. Ale to už jsem říkala, vid’? Zato nevěsta je skutečně rozrušená a může to mít vliv na její fotografie, takže...“

Vypořádej se s tím, přikázala si Mac. Jednoduše mu vysvětlí, jak se věci mají.

„Poslyš, Cartere.“ Uchopila ho za paži a vedla do relativně klidného kouta v místnosti, kde to jinak bzučelo jako v sršním hnízdě. „Přemýšlela jsem a řekla jsem si, že bychom si měli promluvit... Ztraceně.“ Vytáhla z kapsy pípající krabičku. „To je signál pro mě. Nevěsta je v areálu. Musím běžet. Asi bys měl jít se mnou.“

„Potřebuješ, abych ti přinesl nějaké vybavení?“ zeptal se a snažil se s ní udržet krok.

„Ne, všechno potřebné mám s sebou. Ostatní věci jsou v nevěstině apartmá. Měla by zamířit přímo tam. Ale potřebuji vyfotit její příjezd. Stačí, když se budeš držet mimo záběr.“

„Nazdar, Cartere,“ pozdravila Parker a připojila se k nim. Vrhla nenápadný tázavý pohled na Mac a pak přešla do plně profesionálního režimu. „Nevěsta je na pětadevadesátém stupni emoční škály. Vyžaduje nepřetržité uklidňování a povzbuzování.“

„Jasně.“

„Potřebujeme ji dostat nahoru, zaměstnat ji a přimět, aby se soustředila jen sama na sebe. Už jsem tam dala šampaňské, ale ať nedopadne jako Karen.“

„To nebude problém.“

„Budou s ní hlavní družička, dvě asistentky a její matka. Ta bude působit jako opěrný pilíř. Kdybych zrovna nebyla k dispozici a s nevěstou nebo hlavní družičkou se něco komplikovalo, obraťte se na nevěstinu matku.“

„Jack už je na cestě?“

„Měl by tu být za patnáct minut. Pošlu ho okamžitě nahoru.“

„Kdo je Karen?“ zeptal se Carter.

„Jedna z předchozích nevěst. Přijela sem napůl opilá a stačila se dorazit dříve, než jsme se zorientovali. Krátce před obřadem pozvracela celou terasu.“

„Aha.“

Venku se už ženy řadily do špalíru na verandě se zábradlím ozdobeným malými žárovkami a tylem.

„Kde máš plášť?“ otázal se Carter. „Mám ti ho přinést?“

„Není třeba.“ Mac vytáhla z brašny fotoaparát. „Zahřeje mě adrenalin.“

Když se po příjezdové cestě blížila bílá limuzína, vyběhly ven i Emma s Laurel.

„Chtěla jsem, abychom tu byly všechny čtyři,“ vysvětlovala Parker. „Musí z nás zářit sebejistota – prostě ,jsme tady, aby byl váš den perfektní‘. Tvařte se šťastně, všichni!“

Limuzína zastavila. Mac zachytila v hledáčku nevěstu, jež se chystala vystoupit otevřenými dveřmi. Výraz na její tváři se nedal označit jinak než jako vzdorný a nejistý úsměv.

Do háje, pomyslela si Mac.

„Váš den je tady,“ ohlásila Parker ze schodů. „A my se o to postaráme.“

Úsměv se poněkud rozjasnil. Mac bleskově zmáčkla spoušť, než se stačil rozplynout. Nevěsta vyskočila z auta, natáhla paže a vyhrkla: „Ach, Parker!“

„Hej!“ Macin hlas zastavil nevěstu v půlce kroku. „Snad kvůli té potvoře nechcete mít na fotografiích oteklé červené oči? Tak to snad ne. Potřebuju na ty fotky dostat vaši krásu. Ta potvora musí brečet jako malé děcko, až to uvidí.“

Bylo to agresivní, ale nevěstin obličej zazářil. „Vdávám se já!“

„Přesně tak.“

„A jsme tady spolu.“ Nevěsta popadla hlavní družičku za ruku a sverpě se na ni usmála. „Přátelství na život a na smrt.“

„Tak se mi to líbí.“

Mac se snažila zachytit pohyb a energii scény, zatímco z auta vykládali vaky s oblečením a tašky. Ale určitě v tom bude i napětí, pomyslela si.

„Parker, co budu dělat, jestli...“

„Nic,“ ujistila Parker nevěstu. „Máme to zcela pod kontrolou. Jediné, co musíte dělat, je být krásná a šťastná. O ostatní se postaráme my. Tak pojd'te. Čeká tam na vás šampaňské.“

Mac kývla hlavou, a dala tak Carterovi signál „jdeme“, a oběhla Parker i nevěstinu skupinu. „Nabídneme nevěstě i hlavní družičce sklenku šampaňského. Na oslavu jejich přátelství,“ vysvětlovala Mac už při vybíhání schodů.

„Dobře.“ Carter následoval Mac do nevěstina apartmá. „Krásné místo,“ poznamenal, když si prohlížel krajky, květiny, svíčky a hedvábné girlandy. „Je to tady takové... ženské.“

„Přesně tak.“ Mac vytáhla druhý fotoaparát a pověsila si ho na krk.

„Mám tady vůbec být? Připadám si... nepatřičně.“

„Budu tě asi potřebovat. Prozatím zůstaň hned za dveřmi. Nikdo nesmí dál bez hesla.“

„Jak zní?“

„Vymysli si nějaké.“

Carter zaujal svou pozici a Parker vedla nevěstinu skupinu kolem něho. Jakási brunetka se zastavila a přelétla ho očima shora dolů tak, až se mu sevřel žaludek.

„Jste Jack?“

„Ne. Jsem Carter.“

„Aha. Škoda.“ Věnovala mu tvrdý, ostrý úsměv. „Zůstaňte nablízku, Cartere. Můžete se hodit.“

Dveře se zabouchly. Slyšel skrze ně ženské hlasy, pak bouchnutí zátky. Smích, který následoval, byl dobré znamení.

O chvílku později se k němu blížila skupinka mužů a žen s taškami a kufříky.

„Promiňte, ale...“ spustil Carter, když vtom se dveře za ním otevřely.

„To je v pořádku, Cartere. Jdou se postarat o účesy a líčení.“ Parker jim pokynula, ať jdou dál. „Přiveď dovnitř Jacka, až dorazí.“

Dveře se znovu zabouchly a hluk za nimi vzrostl.

Přemýšlel, jestli je tohle všechno normální, jestli Mac a její kamarádky opakují tento postup několikrát týdně. Emoce, naléhavost, bojový poplach, profesní mluva, sluchátka s mikrofonom, vysílačky. Vypadalo to jako nepřetržitá bitva.

Nebo dlouhodobě běžící představení na Broadwayi.

Usoudil, že ať tak či onak, na konci každého dne by byl pořádně vyčerpaný.

Mac otevřela dveře a strčila mu do ruky sklenku šampaňského. „Tu máš.“ A znovu zavřela.

Zíral na sklenici a přemýšlel, jestli smí ve službě pít. Pobaven sám sebou pokrčil rameny a usrkl.

Vtom se na schodišti objevil muž a mířil k němu.

„Nazdar, Cartere, jak se máš?“

Jack měl na sobě tmavý oblek s jemnými bílými proužky. Tvář mu rámovaly vlnité tmavě blond vlasy a pod tázavě zdviženým obočím přátelsky jiskřily kouřově šedé oči. „Jsi svatební host?“

„Ne. Pomáhám tady.“

„Já taky.“ Jack strčil ležérním způsobem ruce do kapes. Jack Cooke se Carterovi vždycky zdál maximálně uvolněný. „Mám tady rande. Neviděls ji náhodou? Megan. Pro přátele Meg.“

„Ano, hlavní družička. Jasně, je tady.“

„No a?“ Jack okamžik čekal. „Tak sem s hodnocením. Parker mi řekla jenom běžné ‚hezká‘, ale ta bere všechno z pracovní stránky. Rád bych slyšel objektivnější názor.“

„Velmi atraktivní. Brunetka.“

„Nálada?“

„Vlastně trochu vystrašená. Teď jim tam dělají něco s vlasy.“

„Výborně.“ Jack dlouze vydechl. „Co bychom neudělali pro přátelství a bedýnku dobrého vína. Tak jdu na to.“ Zaklepal. „Cizí chromozom,“ zvolal.

Parker otevřela dveře. „Perfektní načasování,“ řekla a vtáhla Jacka dovnitř.

Carter se opřel o stěnu vedle dveří, usrkával šampaňské a přemýšlel o lidských rituálech.

Když se dveře opět otevřely, byla to Mac, která ho pozvala dál.

Ženy seděly s ochrannými pláštěnkami na ramenou a kadeřnice jim upravovaly vlasy pomocí nástrojů, které v Carterovi vyvolávaly poněkud stísněné pocity. Pokud byly vlasy rovné, byl tu nástroj k jejich nakadeření. Pokud byly kudrnaté, další nástroj je narovnával.

Otázkou bylo *proč*.

Ale nechal si ji pro sebe a držel podle potřeby střídavě expozimetr, dlouhou bílou krajku přes okno, objektivy. Nevadilo mu to, i když Jack opustil bitevní pole a on zůstal jako jediný muž v ženské armádě.

Nikdy předtím neviděl Mac při práci a to bylo samo o sobě poučné a potěšující. Sebejistá, soustředěná, myslel si, pohybuje se plynule a ekonomicky. Měnila úhly, fotoaparáty, objektivy, kroužila a proplétala se mezi ženami, ale jen zřídka na ně mluvila.

Nechává je být sebou samými, uvědomil si. Takovými, jaké jsou a kým jsou ve skutečnosti.

Pak se dotkla sluchátka. „Blíží se ženich. Jdeme.“

Tak tématem fotografií se nestane solidarita, uvědomil si Carter, protože hlavní družba se svým bratrem nepřijel. Mac usilovně pracovala a dech se jí v chladném vzduchu srážel v obláčky páry.

„Ženich je tady,“ oznámila do mikrofonu. „Nevěrný mizera chybí. Mám všechno.“ Otočila se ke Carterovi. „Naše hlídky pátrají po tom mizerovi. Já jdu udělat formální snímky ve svatební róbě. Co kdybys našel Jacka s Delem a chvíli si odpočinul?“

„Dobře.“ Carter se rozhlédl po obřadním salonu s řadami židlí s bílými potahy, záplavou květin a svíček. „Tak to je ale proměna. Jako mávnutím kouzelného proutku.“

„Ano, a kouzla si žádají hodně potu. Pak si tě najdu.“

O tom nepochyboval, ale nebyl si zcela jistý, kam by měl jít.

Prošel salonek do velké jídelny. A tam s úlevou našel Jacka s Delem, jak sedí u baru.

„Dáš si pivo?“ zavolal na něho Del.

„Ne. Díky. Jenom se odklízím z cesty.“

„Tak tady je pro to nejlepší místo,“ souhlasil Jack. „S Megan jsi trefil hřebík na hlavičku.“ Jack zvedl láhev s pivem. „Jsou horší způsoby, jak strávit sobotu, než utěšovat hezkou brunetku. Chlebíček?“

Carter se podíval na malý podnos. „To ano.“

„Del je vymámil z jedné dodavatelky občerstvení jako ochutnávku.“

„Ano, opravdu existují horší způsoby trávení soboty,“ souhlasil Del. „Takže, Cartere, když jsi teď tady, jak je to s tebou a mým děvčetem?“

„Tvým – cože?“

„Máš pro moji Makadámii slabost. Chystáš pro ni ještě něco?“

„Pozor, tohle je Delovo teritorium. Dej si ten s krevetami.“

„A kdypak se Mac stala *tvojí Makadámii*?“

„Přibližně v jejích dvou letech. Klid, Cartere. Byla to bratrská otázka.“

„Tak potom se raději zeptej jí.“

„Jsi diskrétní,“ pokýval hlavou Del. „To je dobrá vlastnost. Ubliž jí, a já tě zničím.“

„Jsi rozený ochránce slabých žen. Také dobrá vlastnost,“ odvětil Carter.

„Takže jsme oba stejně konzervativní. A také ve stejném průšvih,“ dodal Del, když dovnitř vešla Emma.

„Neříkala jsem vám, že tady nemáte co dělat?“ Mířila mezi stoly přímo k nim, na sobě modrý kostýmek s masou vlasů sepnutých v týle. „Kde jste sebrali to jídlo?“

„To udělal Del.“ Jack bez váhání hodil do ohně kamaráda.

„Nechci tady mít žádné pивní láhve a drobky. Vypadněte a vezměte si to s sebou. Běžte ven nebo do rodinného křídla. U vás dvou mě taková věc nepřekvapuje,“ dodala Emma. „Ale u tebe, Cartere, ano.“

„Já jenom... Neměl jsem pivo. Ani nic jiného.“

Věnovala mu pouze ocelový pohled a ukázala na dveře.

„Už se klidíme.“ Jack se plížil ven s ostatními, ale ještě se ohlédl a viděl, jak Emma kontroluje pořádek na stolech.

Carter do něho vrazil. „Promiň.“

„Nic se nestalo.“ Jack se otočil ke dveřím a v tom okamžiku zapípala Delova vysílačka.

„Jsem zapojen do hlídkování,“ vysvětlil Del. „Ten mizera právě dorazil. Je sám. Takže se zdá, že nemusíme běžet ven a zastrašovat ho nebo mu nafackovat. Škoda.“

Carter usoudil, že všechno jde dobře. Květiny, hudba, nevěsta třpytící se ve světle svíček. Stál vzadu s Delem a Jackem a díval se, jak si dva lidé slibují lásku.

Sám ale nemohl spustit oči z Mac.

Pohybovala se tak hladce, tak tiše. Ale ne jako stín. Na to příliš zářila. I tak se zdálo, že stěží víří vzduch, když se plně soustředila na dva lidi stojící před praskajícím ohněm v krbu.

„Jsi zamilovaný, co?“ zamumlal Del.

„Ano, jsem.“

Jakmile se novomanželé otočili k odchodu, Mac se rozběhla a postrčila Cartera na levou stranu. Když pár procházel kolem nich do haly, spustila na okamžik fotoaparát dolů. „Potřebuji tě při skupinovém focení. Drž se těsně za mnou.“

Hosté procházeli dalšími dveřmi. Mac využila pro fotografování schodiště, halu i nyní prázdný obřadní salon.

Pracovala rychle. Zdálo se, že nespěchá, ale byla neustále v pohybu, dávala dohromady různé skupinky a dvojice – a úspěšně bránila tomu, aby se k sobě dostali pomstychtivá hlavní družička a hlavní družba.

V okamžiku, kdy skončila, převzala vedení Parker.

„Parker je nyní seřadí k uvedení do jídelny. My to obejdeme jinudy.“

„Ukaž, ponesu ti věci.“

„Ne, jsem na to zvyklá.“ Vedla ho okolo přes kuchyni překypující aktivitou dodavatelů občerstvení a dál do velké jídelny. „Udělám několik snímků při jejich vstupu. Nevěsta se ženichem mají stůl tady. Jídlo budou roznášet na talířích, stoly jsou očíslované. Jakmile budou všichni sedět, tak už budu fotit jenom příležitostné okamžiky. Jak se cítíš?“

„Dobře. Veškerou práci děláš ty.“

„Pořád máme bojovou pohotovost. Musíme dávat pozor na toho nevěrného mizeru. Pokud opustí jídelnu, někdo z nás musí jít za ním a ujistit se, že má namířeno pouze na toaletu nebo si jde zakouřit. Až to tady skončí a hosté se přesunou do tanečního sálu, bude to mnohem divočejší, méně organizované. Uhlídat ho bude daleko těžší.“

Mac měla pravdu. Držel se u ní, jak jen to šlo, zatímco oslava nabírala na obrátkách. Hosté si buď vychutnávali živou hudbu a tančili, nebo si povídali ve skupinkách. Jedni vcházeli, jiní vycházeli. Jelikož věděl, po čem se má dívat, neunikli mu různí členové personálu rozestavení u dveří. Bylo to podivně vzrušující.

„Myslím, že můžeme být v klidu,“ řekla Laurel, která se k nim připojila. „Po další taneční sérii sem dopravím dort. Sledovaný se odtud nehnul. A po našem terči není ani stopy. Nezdá se, že by si nevěsta s ženichem dělali nějaké starosti.“

„Nemůžou vypadat šťastněji,“ souhlasila s ní Mac. „Ještě devadesát minut a můžeme vyklidit pole.“

„Jdu zkontrolovat dezertní stůl.“

„Počkej, až si dáš dort,“ otočila se Mac ke Carterovi. „Je vynikající.“

„Carter? Cartere!“ přiřítla se k nim nějaká hezká blondýnka v červených šatech. Popadla ho za paži a usmívala se na něho. „Hned jsem si říkala, že jsi to ty. Jak se máš?“

„Dobře. Ale...“

„Steph. Stephanie Gordenová. Corrinina kamarádka. Muži zapomínají tak rychle,“ zasmála se, vytáhla se na špičky a políbila ho na tvář. „Nevěděla jsem, že se přátelíš s Naomi a Brentem.“

„No, ve skutečnosti...“

„Brent je můj bratranec. Taková krásná svatba. Tohle místo je pohádkové. Představ si, že máš v domě vlastní taneční sál. Samozřejmě předpokládám, že Brownovi ho pronajímají na akce, aby ho mohli udržovat. Musím najít Grega – pamatuješ se na mého manžela, že ano? Bude překvapený, až tě uvidí. Jak je to dlouho? Přinejmenším rok. Neviděli jsme tě od doby, kdy jste se ty a Corrina...“

Odmlčela se a věnovala mu soucitný pohled. „Je mi líto, že to nefungovalo. Mysleli jsme si, že jste pro sebe přímo stvořeni.“

„Ehm, ne. Tohle je Mackensie Elliotová. Svatební fotografka.“

„Těší mě, jak se máte? Musíte být hrozně vyčerpaná! Viděla jsem vás, jak běháte kolem a fotografujete. Naomi vám to určitě usnadnila. Je to překrásná nevěsta.“

„Jistě... byla to hračka.“

„Sama jsem také udělala pár fotek. Ty digitální fotoaparáty prakticky fungují samy, vidíte?“

„Vlastně tady jenom mačkám spoušť. Ale omluvte mě prosím. Musím práci alespoň předstírat.“

Když Carter Mac opět dohnal, fotografovala páry na tanečním parketu.

„Omlouvám se. Určitě to nemyslela jako urážku, ale je to idiotka a já s tím nemohl nic udělat.“

„Vůbec nic se nestalo.“ Mac vyměnila fotoaparát a podala mu ten předchozí. „Potřebuji vyměnit paměťovou kartu. Pamatuješ se, jak se to dělá?“

„Ano.“

„Teď zdobí limuzínu. Chci jít udělat několik snímků ven ještě předtím, než přinesou dort.“ Zamířila ke dveřím s Carterem v patách. „Takže to bylo před rokem – ten rozchod?“

„A... ano. Přibližně. Chodili jsme spolu zhruba stejnou dobu a osm měsíců žili pohromadě. Potom se rozhodla, že chce žít s někým jiným. A tak to udělala.“

Mac chvíli mlčela. „Zranila tě.“

„Ne tolik, jak byla vzhledem k situaci schopna. Což znamená, že jsme pro sebe až tak stvoření nebyli. Zdaleka ne.“

„Jestli jsi s ní žil, tak jsi do ní musel být zamilovaný.“

„Ne. Chtěl jsem do ní být zamilovaný. A to není totéž. Mackensie,“ začal, zatímco mířili ven.

„Do háje, sakra, zatraceně!“

„Prosím?“

„Nemravná obchodní partnerka je tady. Bojová pohotovost!“ oznámila Mac do mikrofonu. „Zahlédnuta jižně od hlavního vjezdu. Nevěrný družba je s ní. Jdeme, Cartere, musíme se jim postavit do cesty, než dorazí posily.“

KAPITOLA TŘINÁCT

Carter si nebyl jistý tím, co by měl udělat on sám, natož aby věděl, k čemu se chystá Mac. Ale když vyrazila po zasněženém trávníku, instinktivně ji zvedl do náruče.

„Co je? Co to děláš?“

„Nemáš vhodnou obuv.“

„Ty taky ne! Postav mě! Nemůžu působit přísně a rázně, když mě neseš. Dolů, dej mě dolů, jinak nám proklouznou.“

V okamžiku, kdy ji postavil na nohy, vyrazila. Podobalo se to lehkému klusu. Dlouhonohá gazela poskakující ve sněhu. Carter věděl, že sám není tak graciózní. Ale když bylo třeba, dokázal být rychlý.

Předběhl ji. Ve sněhem zničených střevících nemotorně uklouzl na pěšině, narazil do bariéry odhrnutého sněhu, ale podařilo se mu zablokovat cestu rozzuřenému družbovi a jeho současné lásce.

„Je mi líto, ale pán a paní Lesterovi výslovně nařídili, aby slečna Poulsenová neměla na svatební hostinu přístup.“

„Je se mnou a jdeme tam.“

Nejenom rozzuřený, všiml si Carter, ale také poněkud opilý. „Opakuji, je mi to líto, ale musíme respektovat přání nevěsty a ženicha.“

Mac, trochu zadýchaná, konečně dorazila k nim. „Bylo vám řečeno, jasně a opakovaně, že vaše přítelkyně tady není vítána.“

„Donny.“ Roxanna zatahala družbu za rukáv. „Říkals, že to bude v pořádku.“

Donnyho tvář zrudla hněvem a rozpaky. „Je to v pořádku, protože jsem to řekl. Jde o svatbu mého bratra a já si můžu přivést, koho chci. To je práce Meg. Ale můj život se jí nepodaří

zničit. Ustupte z cesty.“ Dloubl prstem do Mac a Cartera. „Jste jenom najatá služba.“

„Vaše přítelkyně dál nepůjde,“ prohlásila Mac. Příliš mnoho zastávek u baru, usoudila, takže družbovo ego, hrdost a rozladění plavou v alkoholu.

Kde jsou sakra posily?

„Právě jste to sám řekl. Je to svatba vašeho bratra. Pokud je ta slečna pro vás důležitější než jeho dnešní štěstí, tak se otočte a odejděte s ní. Toto je soukromý areál a tentokrát v něm není vítána.“

„Donny.“ Roxanna ho znovu zatahala za rukáv. „Nemá smysl...“

„Řekl jsem, že jdeš se mnou.“ Družba se otočil zpět k Mac. „Kdo si sakra myslíte, že jste? Nebudete mi tu nic vykládat o mém bratrovi. Takže uhněte!“ S očima planoucíma hněvem položil ruku na Macino rameno a odstrčil ji.

Carter se mezi ně postavil rychle jako blesk. „Neopovažujte se jí ještě dotknout. Jste opilý a chováte se hloupě, což přičítám právě alkoholu. Potřebujete vychladnout a uklidnit se, protože tohle ve skutečnosti vlastně nechcete.“

„To máte pravdu. Já chci tohle.“

Udeřil pěstí do Carterovy tváře. Carterovi odlétla hlava dozadu, ale udržel se na nohou. Roxanna zaječela, Mac zaklela. Než stačila skočit dopředu, Carter ji stáhl za sebe.

„Nepůjde dál. A nevrátíte se tam ani vy. Právě jste dokázal, že jste příliš velký sobec, abyste myslel na kohokoliv kromě sebe. Uvedl jste slečnu Poulsenovou do rozpaků a to je hanba. Ale rozhodně nedostanete příležitost uvést dneska do nesnázi svého bratra a jeho manželku. Nyní odejděte po svých, jinak vám s tím pomůžu.“

„Co kdybychom mu pomohli my všichni?“ ozval se Del, zatímco spolu s Jackem stanuli Carterovi po bocích.

„Nemyslím, že to bude třeba.“ Parker se objevila na pěšině a prorazila si cestu dopředu. Stála v kostýmku od Armaniho jako ledová královna a zírala na hlavního družbu. „Je to tak, Donny?“

„Máme lepší věci na práci. Pojd', Roxie. Tady stejně hcípl pes.“

„Postarám se o to, aby opravdu odešli.“ Del znechuceně zavrtěl hlavou. „Vy běžte zpátky. Co tvoje tvář, Cartere?“

„Není to poprvé, kdy mě do ní někdo praštil pěstí.“ Carter zkusmo zahýbal čelistí. „Ale vždycky to bolí.“

„Sáček s ledem.“ Parker sledovala odchod nevěrného družby s nemravnou obchodní partnerkou chladnými očima. „Emmo.“

„Pojď se mnou, Cartere.“

„To nic není. Vážně.“

„Led.“ Parkeřin tón nepřipouštěl žádné odmlouvání. „Vyšlu signál, že vzduch je čistý, a vrátíme se zpátky. Nikdo o tomhle neuslyší ani slovo.“

„Viděls, co udělal?“ zeptala se Mac tiše.

„Kdo?“ nechápal Del.

„Carter. Prostě je... Vždycky, když si myslím, že ho mám přečteného, tak mě něčím zaskočí. Jsem z toho zmatená.“

Takže zamilovaný je tady ještě někdo, řekl si v duchu Del, když se díval za Mac, která pospíchala po pěšině, aby dokončila svou práci.

Trvalo téměř dvě hodiny, než Mac skončila a vyhledala Cartera v Laurelině kuchyni. Seděl sám ve snídaňovém výklenku a četl. Když k němu přistoupila, vzhlédl a sundal si brýle. „Hotovo?“

„Víceméně ano. Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho, Cartere. Měls jít domů. Už je po půlnoci. Měla jsem ti to vzkázat. A k tomu ta tvoje tvář.“ Při pohledu na jeho pohmožděninu vzdychla.

„Není to tak zlé. Ale rozhodli jsme se, že zůstanu tady. Kdybych se vrátil mezi hosty, možná bych musel vysvětlovat, jak jsem k tomu přišel.“ Opatrně se dotkl prsty tváře. „Jsem špatný lhář, takže takhle to bylo jednodušší. Navíc mi byl slíben dort.“

Posadila se proti němu. „Co to čteš?“

„Parker měla výtisk románu Johna Irvinga, který jsem ještě nečetl. Tvoje partnerky mi zajistily ošetření, zábavu a stravu. A chvílemi přicházeli Jack s Delem. Bylo mi tady dobře.“

„Vůbec to s tebou nehnulo.“

„Prosím?“

„Když tě ten pitomec praštil. Skoro vůbec jsi nereagoval.“

„Byl napůl opilý, takže neměl takovou sílu. Neměl se tě dotýkat.“

„Ani jsi nezvýšil hlas. Zastavils ho – viděla jsem mu to v obličejí, ještě než dorazily posily. Aniž by ses ho dotkl nebo zvýšil hlas.“

„Zřejmě učitelská praxe. A rozsáhlá a různorodá zkušenost s tyrany mezi studenty. Novomanželé z toho vyšli v pořádku?“

„Ano. Nevědí nic o tom, co se stalo. Asi to zjistí, ale tenhle den patřil jim – a to je to podstatné. Do značné míry je to tvoje zásluha.“

„No, byl to zážitek. Přitom mě stál jenom pohmožděnou tvář a boty.“

„A jsi pořád tady.“

„Čekal jsem na tebe.“

Dívala se na něho a pak se poddala hlasu rozechvělého srdce ve své hrudi. „Asi bude lepší, když půjdeš ke mně, Cartere.“

Usmál se. „Také si myslím.“

Chyby se stávají, uvažovala Mac, když otevírala dveře ateliéru. Pokud tohle je chyba, napraví ji. Později. Až bude myslet o něco jasněji. Ale v tuto chvíli bylo po půlnoci a byl tady Carter v třídlíném obleku a se zničenými střevíci.

„Nejsem tak pořádkumilovná jako ty.“

„*Pořádkumilovný* je přehnaný výraz, nemyslíš?“ Věnoval jí klidný úsměv. „Takový, při kterém si hned vzpomeneš na svou pratetu Margaret a její čajové pečivo.“

„Nemám pratetu Margaret.“

„Kdybys měla, tak by pravděpodobně byla pořádkumilovná a pekla čajové pečivo. Já dávám přednost označení *systematický*.“

Mac přehodila plášť přes opěradlo pohovky. Na rozdíl od Cartera neměla předsíňovou skříň. „Jsem systematická, pokud jde o mou práci.“

„To jsem dneska viděl. Zdálo se, že víš přesně, co děláš, kde máš být. Vidíš věci ještě dřív, než nastanou.“ Přehodil svůj plášť přes její. „To je sňatek tvůrčího instinktu se systematickostí.“

„V práci využívám obojí. Mimo ni jsem nepořádná.“

„Každý je nepořádný, Mackensie. Někteří lidé prostě schovají nepořádek do skříně nebo do zásuvky – alespoň když přichází návštěva –, ale pořádek tam je.“

„A někteří lidé mají více zásuvek a skříní než jiní. Ale jelikož za sebou máme dlouhý den, sestupme z filozofických výšin na zem. Chci ti jenom říct, že moje ložnice nepatří mezi nejuklizenější místnosti v tomto domě.“

„Čekáš, že ti dám známku?“

„To ale budeš muset být hodně velkorysý. Tak pojďte nahoru, pane doktore Maguire.“

„Tohle býval zahradní domek,“ poznamenal Carter, když ho vedla po schodech.

„Brownovi mívali hodně hostů, tak ho rekonstruovali na domek pro hosty. Když jsme pak zahájily své podnikání, rekonstruovaly jsme ho znovu na fotografický ateliér. Ale nahoře je čistě soukromý prostor.“

Carter vešel do obývací části, kde Mac pravděpodobně četla, podřimovala nebo sledovala televizi.

Matně zlatý nátěr stěn vytvářel pozadí pro výrazné modré, zelené a červené barvy jako drahokamy. Připomíná to šperkovnici, pomyslel si Carter. Oděvy přehozené přes opěradla křesel, pestré svetříky, měkké halenky. Polštáře a přikrývky na pohovce a posteli podobné kamenům v řekách.

Nad malovanou komodou, která sloužila jako prádelník, viselo zdobené zrcadlo. Horní deska byla odkládacím místem pro její fascinující osobní předměty. Náušnice, časopisy, lahvičky, kelímky. Fotografie osob, které jsou jí blízké. Pomáhaly jí, aby se tu necítila tak sama.

„Je tu tolik tvých věcí.“

„Snažím se z toho každé dva týdny něco vymést.“

„Ne, myslím to, jak odrážejí tvou osobnost. Dole je patrná tvoje profesní stránka, tady ta osobní.“

„Címž se vracíme zpátky k tomu, že jsem nepořádná ženská.“ Otevřela zásuvku prádelníku a vytáhla odložený svetr. „Se spoustou zásuvek.“

„Je tu tolik barev a energie.“ Přesně tak viděl i ji samotnou. Barevnou a energickou. „Jak spíš?“

„Potmě.“

Postoupila k němu a dotkla se prsty jeho pohmožděné tváře.
„Pořád to bolí?“

„Tedy... trochu ano.“ Nyní, když byli sami v jejím hájemství, chtěl konečně udělat to, po čem prahl celý den. Políbil ji.

Přivinula se k němu, vzdychla a položila mu hlavu na rameno. Ano, myslet bude později. Až ji nebude objímat, až její mysl nebude zastřena únavou a touhou.

„Musíš si jít lehnout.“ Políbil ji na temeno. „Kde máš pyžamo?“

Chvilku jí trvalo, než jeho otázku zpracovala. Pak se odtáhla a vzhledla k němu. „Pyžamo?“

„Jsi tak unavená.“ Pohládl ji prstem po tváři. „Podívej, jak jsi bledá.“

„Jasně, jinak jsem brunátná, co? Cartere, teď jsi mě zmátl. Myslela jsem, že zůstaneš.“

„Zůstanu. Ale bylas celý den na nohou a část z něj ve válce. Jsi unavená.“

Rozepínal jí kabátek kostýmku praktickými pohyby, které jí připomněly způsob, jakým jí jednou rozepínal plášť.

„V čem spíš? Ach, možná v ničem,“ poznamenal a díval se přitom do jejích očí.

„Já...“ Potřásla hlavou, ale žádná z myšlenek nezapadla na své místo. „Ty nechceš jít do postele se mnou?“

„Půjdu si s tebou lehnout. Jenom spát, protože potřebuješ spánek.“

„Ale...“

Políbil ji něžně a dlouze. „Můžu počkat. Takže máš pyžamo? Doufám, že odpovíš ano, jinak toho žádný z nás moc nenaspí.“

„Jsi skutečně zvláštní muž, Cartere.“ Otočila se, otevřela zásuvku a vytáhla flanelové kalhoty a vybledlé tričko.
„Tomuhle říkám pyžamo.“

„Stačí.“

„Nemám ale nic, co by padlo tobě.“

„Já vlastně nenosím... Ha.“

Až budeme v posteli, změni názor, pomyslela si Mac, zatímco se převlékala. Ale jeho názor má smysl. Ano, jsem unavená, bolí mě nohy a v hlavě mám prázdno, ale to neznamená, že nenajdu energii pro sex.

Zejména pro opravdu dobrý sex.

Když vklouzl do postele vedle ní, přitulila se k němu, hladila ho rukou po hrudi a zvedla ústa k jeho. Vzruší ho a svede...

„Říkal jsem ti o přednášce, kterou připravuji? Bude to metodický a teoretický rozbor jednoho románu s tématem kladoucím specifický důraz na domov – doslovný i metaforický.“

„Ano... ehm.“

Usmíval se do tmy a jemně a rytmicky jí masíroval záda. „Je určena studentům posledního ročníku.“ Monotónním způsobem, jehož jediným účelem bylo unudit posluchače k smrti, jí začal vysvětlovat svůj přístup. A vysvětloval ho, jak nejřádněji to bylo možné. Odhadoval to na pět minut, než usne.

Usnula po dvou.

Spokojeně opřel bradu o vršek její hlavy, zavřel oči a následoval ji.

Mac probudily paprsky zimního slunce, které jí dopadly na obličej. Bylo jí příjemně teploučko.

V průběhu noci se k němu otočila zády a nyní leželi v těsném objetí. Cítila se odpočatě a uvolněně.

Carter chtěl, aby se vyspala, a tak spala. Není legrační, jak se mu daří prosadit svou, aniž by ji nutil?

Lišák.

No, není sám.

Paži měl položenou kolem jejího pasu. Uchopila ho za ruku a zvedla si ji k ňadru. *Dotýkej se mě.* Přitiskla se k němu ještě pevněji a vsunula nohu mezi jeho. *Vnímej mě.*

Potěšeně se usmála, když se jeho ruka pod její pohnula a sevřela ňadro. A když přitiskl rty na její šíji. *Ochutnej mě.*

Otočila se k němu obličejem a podívala se do měkké modři jeho očí. „Cítím se... znovuzrozená,“ zamumlala. Nepřestávala se mu dívat do očí a klouzala rukou po jeho hrudi a dolů po břiše, až ho našla. „A vidím, že ty taky.“

„Docela často se mi stává, že se určité části mého těla probouzejí dřív než ostatní.“

„Opravdu?“ Překulila ho na záda a sedla si na něho. „Myslím, že toho budu muset využít.“

„Když myslíš.“ Ospalými ranními pohyby ji hladil po bocích. „Po probuzení jsi ještě krásnější.“

„Mám rozčuchané vlasy, ale ta část tvého těla, která se probouzí jako první, si toho nevšímá.“ Zkřížila paže a chytla lem trička. Přetáhla si je přes hlavu a odhodila. „Ta část vlastně ani neví, jestli vůbec mám nějaké vlasy.“

„Jsou jako hořící slunce.“

„Po tvém už bylo, Cartere.“ Sehnula se a chytla jeho dolní ret mezi zuby. „Teď bude po mém.“

„Dobře.“ Když se zvedla do sedu, posadil se. „Ale nevádí ti, když...“ Vzal do úst její bradavku.

„Ne.“ Její lůno se okamžitě sevřelo. „Ani trochu. Bože, jsi v tom tak dobrý.“

„V čemkoliv, co stojí za to.“

Hebká, pevná, teplá, hladká. To všechno z ní sálalo. Hodoval na ní, ukončil půst lákavými, svůdnými chutěmi jejího těla. Přitiskla se k němu těsněji, naléhala, aby si vzal víc, zatímco ho vzrušovala pohybem boků.

Nadzvedla se a pokoušela se dostat z flanelových kalhot. Musela ho však odstrčit a vstát. Její štíhlé a světlé tělo zasypaly tečky slunečního světla pronikající okny. Vrátila se k němu a vzala si ho.

Lapená v síti rozkoše se pohybovala v rytmu svého vlastního tepu. Zvolna a hluboko, klouzání hedvábí po hedvábí, ocel po sametu. V ranním tichu zněl pouze jejich rozechvělý dech a vyšeptávaná jména.

Rytmus se zrychloval, když rozkoš stoupala k bolesti. Dívala se, jak se on dívá na ni, a v jeho očích viděla, co pro něho znamená. Bolest narůstala, bobtnala. Tep tloukl naléhavě a stále rychleji. Pokračovala, až bolest dosáhla vrcholu, vybuchla a roztříštila ji.

Jakmile ochabla, stáhl ji dolů na sebe a držel v objetí stejně jako v noci.

Je to jako plavání, pomyslela si, jako plavání v dlouhé, líné řece s teplou a čistou vodou. A i když klesáš ke dnu, tak on je tam a zachytí tě.

Proč se z toho nedokážu prostě jen tak těšit, aniž bych si kladla překážky, vyhrabávala problémy, bála se chyb a zítřků? Proč dovoluji všem těm ‚možná‘ a ‚kdyby‘, aby kazila něco tak úžasného?

„Chtěla bych takhle zůstat,“ pronesla tiše. „Jenom takhle. Celý den.“

„Klidně.“

Pousmála se. „Umíš být někdy líný? Skutečně zahálet?“

„Být s tebou není zahálka. Mohli bychom to vzít jako experiment. Jak dlouho dokážeme zůstat v téhle posteli bez jídla a pití a vnějších aktivit? Kolikrát za neděli se dokážeme pomilovat?“

„Strašně ráda bych to zjistila, ale musím pracovat. Dneska máme další akci.“

„V kolik?“

„Hmm, ve tři, což znamená, že tam musím dorazit v jednu. A také musím stáhnout včerejší snímky do počítače.“

„Takže bych se měl klidit z cesty.“

„Ne, myslím na sprchu a kávu pro dva. Dokonce bych mohla usmažit vajíčka, místo abych ti nabídla svoje obvyklé Pop Tarts.“

„Sušenky Pop Tarts já miluju.“

„Vsadím se, že ty si děláš snídani pro dospělé.“

„Jsem přímo závislý na mraženém závinu opečeném v topinkovači.“

Zvedla hlavu. „Ten je výborný. Když ti nabídnu horkou sprchu, kávu, Pop Tarts a míchaná vajíčka, budeš uvažovat o tom, že se zdržíš na dnešní akci?“

„Mohl bych – pokud tvoje nabídka zahrne i zubní kartáček a něco na oholení. Náhradní obuv mi asi nabídnout nemůžeš.“

„Mám hodně bot, ale předpokládám, že mluvíš o pánské velikosti.“

„Ta by rozhodně byla lepší. Z podpatků mám křeče v nohách.“

„Vtipálku. Vlastně i v tom bych ti možná mohla pomoci. Parker má v rezervě obuv pro naše akce. Standardní černé střevíce pro pány a černé lodičky pro dámy.“

„Tak to je... praktické.“

„Spíš praštěné, ale už jsme to několikrát využili. Jakou máš velikost?“

„Čtrnáctku.“

Prudce zvedla hlavu. „Čtrnáctku?“

„Obávám se, že ano.“

„Tak to už jsou lodě.“ Odhodila přikrývku, aby si prohlédla jeho chodidla. „Opravdu je máš jako letadlová loď.“

„Právě proto tak často klopýtám. Nemyslím, že Parker je až tak praštěná, aby měla v zásobě tuhle velikost.“

„Určitě ne, to ani Parker ne. Takže je mi líto, ale kartáček a holítko ti můžu poskytnout.“

„V tom případě jsme dohodnutí.“

„Řekla bych, že začneme sprchou. Horkou, mokrou, kluzkou.“ Podívala se na jeho nahé tělo a usmála se. „Podívejme, kdo se znovu probudil!“ Se smíchem se vykulila z postele a zamířila ke koupelně.

V době, kdy se Mac halila do osušky, usoudila, že Carter je vertikálně stejně kreativní jako horizontálně. V úžasné uvolněném rozpoložení našla náhradní zubní kartáček, jednorázové holítko a cestovní balení holicí pěny.

„Tady máš.“ Otočila se, protože slyšela, jak vrazil loktem do sprchy. „Mám otázku. Jak je možné, že když jde o sex, tak nejsi vůbec nešikovný?“

„Asi mu věnuji více pozornosti.“ Zamračeně si mnul loket. „Navíc mě rozptýlilo, jak tady pochoduješ jenom v osušce.“

„Jelikož se chystáš holit, jdu dolů pustit kávovar. Aspoň nebude hrozit, že by sis rozřezal obličej na proužky.“

Popleskala ho po tváři, a on si ji přitáhl k sobě a rozptýlil pro změnu ji. Když se jí podařilo vymanit z jeho náruče, hodila po něm svou osušku. „Vezmi si tohle, jinak máme problém.“

Strhla z věšáku na dveřích župan a vyběhla nahá z koupelny.

Jakmile zmizela, Carter zvedl holítko a pochybovačně si je prohlížel. Pak pohlédl do zrcadla na ošklivou modřinu na své

tváři. „Tak fajn, teď zjistíme, jestli se mi to podaří bez dalších šrámů na obličej.“

Mac dole odměřovala kávová zrnka a pobrukovala si. Dneska vlastně ani tohle ranní nakopnutí kávou nepotřebuji, přemýšlela. O to se postaral Carter. A že si dal záležet, povzdechla. Cítila se tak opečovávaná a oceňovaná, povzbuzená a vzrušená.

Kdy naposled ve mně nějaký muž vyvolal takové pocity? No... Absolutně nikdy. A co z toho všeho je nejlepší? Cítím se šťastná.

Otevřela chladničku a napočítala čtyři vajíčka. To by mělo stačit. Vytáhla misku, šlehači metličku a pánev. Chtěla mu připravit snídani. Chtěla s ním jíst. Starat se o něho.

To musí být...

Nedokončila myšlenku, protože zaslechla otevření dveří. „Hm. Jestli chceš dostat nějakou kávu, tak si raději dones některý z hrnků.“

Otočila se v domnění, že uvidí Cartera, ale místo toho se dívala na matku.

„Mami.“ Mac zkameněla. „Co tady děláš?“

„Zaskočila jsem se podívat na svoji dceru.“ Linda se zářivým úsměvem rozevřela paže a hnala se přes kuchyň, aby sevřela Mac v pevném objetí. „Ty jsi tak hubená! Mělas být sama modelkou, místo abys je fotila. Káva, výborně. Máš i smetanu?“

„Ne. Mami, je mi líto, ale tohle není vhodná doba na návštěvu.“

„Ach, proč zraňuješ moje city?“ Lindino našpulení rtů bylo půvabné i účinné, což také dobře věděla. Její světle modré oči vyzařovaly dotčení, měkká růžová ústa se jemně a bezbranně chvěla.

„To jsem nechtěla. Jenom... máme dneska akci a...“

„Ty máš *stále* nějakou akci,“ odmávla to Linda. „Pro vlastní matku můžeš ušetřit pět minut.“ Během řeči si Linda odložila plášť přes židli. „Jela jsem takovou cestu, abych ti poděkovala za lázně. A omluvila se.“ V jejích modrých očích naskočily city a neskrývané slzy. „Neměla jsem být na tebe tak nevrlá,

zejména potom, kdy jsi ty byla na mě tak hodná. Je mi to moc líto.“

Mac věděla, že to myslí vážně. Alespoň ve chvíli, kdy to říká.

Než by brala tento sentiment na vědomí, raději šla pro hrnek. Nabídni jí kávu a dostaň ji pryč, řekla si v duchu. „Hezké šaty. Na pouhé zaskočení ke mně jsi nějak moc vyfintěná.“

„Ach, tyhle?“ Linda se v křiklavě červených šatech zvýrazňujících její křivky a záplavu světlých vlasů otočila dokola. „Jsou úžasné, vid’?“ Zaklonila hlavu a zasmála se tak, až se Mac musela také usmát.

„To jsou. Zejména na tobě.“

„Co myslíš, sednou k nim ty perly? Nevypadá to příliš usedle?“

„Na tobě nevypadá usedle nic.“ Mac jí nabídla hrnek s kávou.

„Ach, zlato, to nemáš decentnější šálek s podšálkem?“

„Ne. Kam máš v těch šatech namířeno?“

„Jdu na oběd do města, do Elmo. S Arim.“

„S kým?“

„S Arim. Seznámila jsem se s ním v lázních. Bydlí tady ve městě. Ale vlastní olivové sady a vinice – no, nejsem si úplně jistá, ale na tom nezáleží. Obchod teď řídí hlavně jeho syn. Ari je vdovec.“

„Aha.“

„Možná je to ten pravý.“ Místo aby sáhla pro hrnek s kávou, přitiskla si Linda ruku na srdce. „Ach, Mac, okamžitě jsme pocítili takové splynutí myslí a duší. Musel to být osud, co mě poslalo do lázní v době, kdy tam byl i on.“

Tam tě poslaly moje tři tisíce dolarů, pomyslela si Mac.

„Je velmi hezký, takovým distingovaným způsobem. Cestuje po celém světě. Má druhý dům na Korfu, byt v Londýně a letní dům v Hamptons. Ještě jsem prakticky nevyšla ze dveří lázní a už mi volal, aby mě pozval na dnešní oběd.“

„Tak si to užij. Měla bys vyrazit, do města je to dost daleko.“

„To je. A moje auto včera vydávalo nějaké divné zvuky. Potřebuji si půjčit tvoje.“

„Nemůžu ti půjčit svoje auto. Potřebuji ho.“

„Vždyť budeš mít moje.“

S podivnými zvuky, pomyslela si Mac. „Tvůj dvoumístný kabriolet mi nevyhovuje. Zítra mám schůzky s klienty a venkovní fotografování, což vyžaduje spoustu vybavení. Potřebuji svoje auto.“

„Vrátím ti ho ještě dneska večer. Bože, Mackensie.“

„To jsi říkala i posledně, když jsem ti ho půjčovala, a pak jsem auto ani tebe neviděla tři dny.“

„To byl spontánní prodloužený víkend. Tvůj problém je v tom, že nikdy neděláš nic spontánně. Všechno musí být podle rozvrhu a přesně uspořádané. Chceš, abych zůstala trčet někde na kraji silnice? Nebo měla nehodu? Nemůžeš myslet i na někoho jiného než pouze na sebe?“

„Promiňte.“ Carter stál pod schodištěm. „Nerad ruším. Dobrý den, vy jste zřejmě Mackensiina matka.“

KAPITOLA ČTRNÁCT

Podle Cartera si matka s dcerou nemohly být méně podobné. Jedna drobná, zaoblená blondýnka v perfektně padnoucích červených šatech a druhá rusovláska hubená jako proutek v obyčejném županu.

Ale shodně obě strnuly a obě na něj hleděly se směsicí zděšení a rozpaků. Pak se ale i tato podobnost vytratila, protože v Maciných očích se objevilo zděšení a v Lindiných potutelná vypočítavost.

„Ale, ale. Mackensie se nezmínila, že má společnost. A navíc tak pohlednou. Mackensie, kde jsi nechala dobré vychování? Bude si myslet, že jsi vyrostla ve stáji. Skutečně jsem Linda Barringtonová, Mackensiina matka.“ Stála na místě, ale natáhla ruku. „Je mi potěšením vás poznat.“

„Carter Maguire.“ Došel k ní a podával jí ruku. Sevřela mu ji do dlaní.

„Dobré ráno, Cartere. Kde se Mac podařilo vás najít?“

„Mám to potěšení si myslet, že to já našel ji.“

„A také sympaťák.“ Linda se smíchem pohodila hřívou vlasů. „Jste z Greenwiche, Cartere?“

„Ano. Žije tady moje rodina.“

„Maguireovi, Maguireovi. Přemýšlím, jestli je znám. Mackensie, proboha, nabídni tomu muži kávu. Posad'te se, Cartere.“ Poklepala na sedadlo židle. „A povězte mi úplně všechno.“

„To bych rád, kdyby byl čas. Jenže Mackensie a já se musíme připravit na dnešní akci.“

„Aha. Vy jste taky fotograf?“

„Ne, jenom pomáhám.“

Přelétla ho rychlým koketním pohledem. „Opravdu vypadáte, že umíte pomáhat. Tak mi alespoň dělejte společnost u kávy, než se Mac oblékne. Mac, běž nahoru a dej se dohromady. Vypadáš jako vagabund.“

„A já si zrovna myslel, jak vypadáš hezky,“ pronesl Carter k Mac. „Přesně na nedělní ráno.“

Linda se perlivě zasmála. „Říkala jsem, že jste sympaták. To já poznám. Dávej si pozor, Mackensie. Nějaká by ti ho mohla ukrást. Ale teď mi pojdte říct o sobě úplně všechno. Trvám na tom.“

„Vezmi si auto.“ Mac popadla klíčky z košíku na pultě. „Vezmi si auto a jdi.“

„No tohle, Mackensie. Nemusíš být tak hrubá,“ ohradila se Linda, ale vzala si klíčky.

„Chceš auto, tak máš klíčky. Nabídka platí třicet sekund.“

Linda vystrčila bradu a zvedla plášť. „Omlouvám se za chování své dcery, Cartere.“

„Není třeba. Vůbec ne.“

„Doufej, že tenhle muž je tolerantní, jinak skončíš sama. Zase.“ Linda na Mac naposled pohlédla a odplula pryč.

„Tak to byla síla. Podle mě jsi jí ty klíčky neměla dávat,“ začal Carter a vykročil k Mac.

Mac ho zvednutím ruky zastavila. „Ne. Prosím, neříkej to. Je mi líto, že ses k tomu nachomýtl, ale prosím, neříkej to.“

„Co nemám říkat?“

„Cokoliv.“ Mac zvedla ruku ještě o něco výš a ustoupila o krok dozadu. „Nevím, co jsem si myslela. To ví jen bůh. Říkala jsem si, že je to chyba. Věděla jsem, že to mám zastavit, zastavit dříve, než se to příliš zkomplikuje. Ale nechala jsem se lapit. Je to moje chyba.“

„Mám dojem, že už nemluvíš o své matce.“

„Omlouvám se. Je mi to moc líto, Cartere. A tohle? Ta záležitost nás dvou? To nejde. Nemůžu jít tam, kam chceš jít ty. Není to tebou, je to...“

„Ne,“ umlčel ji. „Nedělej z toho kliše. Na to jsi příliš dobrá. Oba jsme na to příliš dobří.“

„Je to *mnou*.“ Jelikož hrozilo, že se jí zlomí hlas, zostřila ho. „Nejsem na tohle stavěná. Nejsem dívka na dlouhou dobu. Jsem

ten typ, co propadá panice a prchá z tvého bytu, protože se tam cítí příliš příjemně.“

„Aha. Tak tohle to vysvětluje.“

„Prostě jsem taková. Dokážeš to pochopit? Nejsem ta, kterou hledáš.“

„Mackensie, můžeš mi říkat, co chceš ty, ale ne to, co chci já.“

„Jasně že můžu. Jsi... příliš poblázněný, jestli sis představoval, že my dva můžeme mít společnou budoucnost. Přesně takhle bys to chtěl. Jsi tradicionalista až do morku kostí, Cartere. Nepotrvá dlouho a budeš chtít pevný svazek, manželství, rodinu, dům a třínohého kocoura. Je to tvoje přirozenost, a já teď říkám, že je to v naprostém rozporu s tím, co je přirozené pro mě.“

Odhodila šlehačí metličku do dřezu. „Vždyť mě ani neznáš. Tohle byl flirt, sexuální omámení, návrat něčeho starodávného. Zamilovanost, která tebe obloudila a mně zalichotila, takže jsme ji nechali příliš rychle zajít příliš daleko. Hnali jsme se po té cestě nikam, protože byla tak snadná. Jenže dál jsou na ní díry a hrboly. Bože, vždyť jsme se ještě ani nepohádali, tak jak si můžeme myslet...“

„To je v pořádku,“ přerušil ji. „Právě se k tomu chystáme. Nejsem si jistý, co si myslíš o téhle chvíli, natož o sobě nebo o mně. Dobrá, chci pevný svazek, manželství, rodinu, dům a zatraceného kocoura – toho už mám, takže díky. Nakonec to určitě budu chtít. Ale to ještě ze mě nedělá idiota.“

„Neřekla jsem...“

„Říkáš díry a hrboly? Vítej na zemi. Jsou na každé cestě. Dají se označit, dá se jim vyhnout, přejet přes ně na druhou stranu. Tvůj problém spočívá v tom, že jedeš rovnou do díry, kterou představuje tvoje matka, a dovoluješ jí, aby způsobila karambol ještě před koncem výletu. Ale za tvoji špatnou navigaci nemůže ona, nýbrž ty.“

„Vím moc dobře... Počkej. Špatné navigační schopnosti?“
Její tváře poprvé zrudly hněvem. „Vím, kam mířím a jak se tam dostanu. Jenom jsem se vydala objížd'kou. Přestaňme mluvit v metaforách.“

Vytáhl obočí. „Myslím, že ty jsi s tím začala. Bože, objížďka! Jenže my máme leccos společného. Možná to ani jeden z nás neočekával, ale je to tak.“

„Mám tě ráda, Cartere. Samozřejmě že mám. Právě proto ti říkám, že musíme udělat krok zpátky. Potřebujeme náš vztah přehodnotit.“

„Proč jí dovoluješ, aby ti ničila život?“

„Cože? To nedělám.“

„Je to sobecká, sebestředná žena, která tě vykořisťuje, protože jí to sama dovoluješ. Vzdáváš se, dáváš jí, co chce, místo aby ses jí postavila.“

„To je směšné a nefér!“ Její hněv kontrastoval s jeho klidem, takže se cítila hloupě. „To zatracené auto jsem jí půjčila, abych ji dostala odtud. A to nemá s naší záležitostí nic společného.“

„Pak bych tedy řekl, že jestli potřebuješ něco přehodnotit, je to ten váš zjevně nezdravý vztah.“

„To je moje věc.“

„Ano, to je.“

Mac se nadechla a pak ještě jednou. „Nechci se s tebou hádat. Nemůžu se s tebou teď hádat, i kdybych chtěla. Musím pracovat, připravit se na dnešní akci a... bože!“

„Chápu. Jdu ti z cesty.“

„Cartere, nechci, abychom byli na sebe nahněvaní.“ Když si bral plášť, pročísla si rukou vlasy. „Nechci tě zranit. Nechci, abys měl pocit, jako by to všechno pro mě nic neznamenal.“

„To je spousta záporů, Mackensie.“ Oblékal si plášť a díval se na ni. „Možná by sis měla hodit mincí a zjistit, co vlastně chceš.“ Zamířil ke dveřím. „A ještě jedna oprava. Nejsem do tebe zamilovaný. Já tě miluji. To je to, s čím se budeme muset oba vypořádat.“

Vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Přenesla se přes to. Ať se v jejím srdci či nitru odehrávalo cokoli, během akce jí to nesmělo proniknout do hlavy. Oprosti se od toho, přikázala si, protože dnes tady nikdo není jen kvůli tobě, stejně jako včera tu nikdo nebyl kvůli tomu idiotskému bratrovi ženicha.

„Můžeš mi říct, co se děje?“ zeptala se jí Emma, když obcházel kolem tanečního parketu.

„Ne. To sem nepatří.“

„Viděla jsem před tvým ateliérem auto tvojí matky. Tvoje ne.“

„Teď ne, Em.“

„Už to tady pomalu končí. Promluvíme si později.“

„Nechci si promluvit. Nemám čas zobat cukroví a brečet někomu na rameni. Musím pracovat.“

To určitě, pomyslela si Emma a vyhledala Parker. „S Mac není něco v pořádku.“

„Ano, já vím.“ Parker stála u dlouhého stolu v hale a dohlížela na odnášení dárků do limuzíny stojící venku.

„Probereme to později.“

„Bude se tomu chtít vyhnout.“ Podobně jako Parker, i Emma udržovala na tváři klidný úsměv. „Dělám si starosti, protože neběsní. Přitom po setkání s matkou je obvykle pořádně naštvaná.“

„Teď s tím nemůžeme nic dělat. Blíží se poslední tanec,“ kalkulovala Parker s pohledem na hodinky. „Bude chtít pořídit venku pár snímků odjezdu hostů. Jestli má vážně o čem přemýšlet, bude mít snahu vytratit se hned potom k sobě. Zabráníme jí v tom a zjistíme, o co jde.“

Kdyby Mac používala hlavu, věděla by, že se na ni kamarádky chystají. Ale čirá úleva, že to má za sebou, že odvedla práci, se kterou může být spokojená, zablokovala všechno ostatní.

Když se limuzína rozjela, spustila ruku s fotoaparátem.

„Krátká schůzka, pak volno,“ oznámila Parker.

„Poslyš, mám resty v práci v ateliéru. Domluvte se beze mě a já si pak okopíruju tvoje poznámky.“

„Nepotrvá to dlouho. Musíme se ujistit, že při zítřejší prezentaci bude všechno tak, jak má být. Dobrou noc. Bezpečnou jízdu,“ usmála se Parker na odjíždějící skupinu hostů. „Myslím, že tohle jsou poslední. Pro jistotu to tady projdeme. Ty si vezmi první poschodí, Mac, ano?“

Roztrpčená Mac dupala po schodišti nahoru. Zatraceně, chtěla jít domů. Chtěla být sama a pracovat. Pracovat tak, až se

jí bude všechno rozplývat před očima. Potom vlézt do postele a vyspat se z téhle mizérie.

Ale ne, napřed je třeba zjistit, jestli je všechno na svém místě. Takový je Parkeřin zákon.

Pomocníci už dali apartmá nevěsty a ženicha do pořádku, ale pro každý případ zkontrolovala koupelny. Jednou našli ve vaně v koupelně u nevěstina apartmá spícího hosta – až ráno.

Během této bezpečnostní kontroly zvažovala, že vyběhne bočními dveřmi, aby se vyhnula schůzce. Ale tím by ostatní jenom popudila. Šly by po ní.

Nepřála si další konfrontaci, další emocionálně vypjatou scénu. Svoji kvótu už jsem vyčerpala, pomyslela si. Takže budu hodná holka, zúčastním se závěrečného shromáždění a přečkám pokyny pro zítřejší akci.

Koneckonců je to tak lepší, usoudila. Aspoň jí zbude méně času na úvahy. Přemýšlení bylo na samém konci seznamu aktivit, které chtěla vykonávat.

Nepřekvapilo ji, když uviděla, že Laurel připravuje čaj a jednohubky. Schůzky *Manželského slibu* tradičně zahrnovaly nějaké menší občerstvení.

„Šlo to hezky,“ komentovala akci Laurel. „Nikdo nikoho nepraštil do obličeje. Žádné zvracení do křoví, a pokud víme, tak nikdo nepoužil příslušenství k nemístnému sexu.“

„Nedělní akce bývají krotké.“ Emma si zula střevíce a natáhla nohy.

„Zapomínáš na svatbu Greenburg-Fogelmanová.“

„No jasně. Ti tu prováděli všechno zmíněné a ještě další.“

Mac nedokázala sedět v klidu, a tak přešla k oknu. „Začíná sněžit. Naštěstí až teď, když to máme za sebou.“

„Téměř,“ řekla Parker, která právě vešla dovnitř. „Úklidová četa začala v tanečním sále. Paní Seamanová se tam možná bude chtít zítra znovu podívat, tak potřebujeme, aby byl v plném lesku. Laurel, jak bude vypadat menu?“

„Různé drobné pečivo, káva, čaj, pomerančový džus. Během své prezentace chystám nakonec ochutnávku koláčků. Mám také připravené různé čokolády se jmény nevěsty a ženicha nebo jejich monogramy. Použila jsem různé styly. Předložím fotografie a kresby různých dortů – svatebních, případně i

dalších pro hosty, kdyby si je přáli, a také zákusky pro dezertní bar. A mám nachystané dárkové krabice čokolád pro nevěstu a její matku a několik dalších navíc, kdyby s nimi přišel ještě někdo. Pro jistotu.“

„Dobře. Emmo?“

„Nevěsta má ráda tulipány a naznačila, že by je chtěla jako hlavní motiv pro celou událost. Vidím to jako zahradní svatbu, protože se bude konat v dubnu. Budu mít spoustu tulipánů – v čirých vázách různých tvarů a velikostí. Pochopitelně také růže. Aranžmá v jarních barvách a vůních. Plus kytičky do knoflíkových dírek. Bílý tulipán se snítkou levandule. Uvázala jsem tři hedvábné kytice speciálně pro nevěstu. Jedna je zhotovená z jejích oblíbených tulipánů. Myslím, že půjde právě s ní. Pokud tedy vůbec půjde.“

Emma se odmlčela, a zatímco procházela seznamem svých poznámek, masírovala si levé chodidlo. „Nachystala jsem i několik variant kytic pro družičky – opět v jarních barvách, protože nevěsta zatím nesdělila jejich barvy. Kromě vlastních vzorků předložím také fotografie dalších verzí. Sice většinu z nich už viděla při předchozí konzultaci, ale něco jsem trochu pozměnila a přizpůsobila jejímu vkusu.“

Laurel mi pomohla nakreslit pár aranžmá pergoly. Líbila by se mi svída. Mladé keře v květináčích pro pozadí. Můžeme je ověšet žárovičkami. Pro matky chci navrhnout místo živůtkových kytíček malé kytice do ruky. Uvázala jsem jich několik na ukázkou. Potom jim je zabalím domů.“

„Pro svatby na jaře máme dostatek fotografií výzdoby všech prostorů,“ obrátila se Parker k Mac.

„Vybrala jsem z nich ty, o nichž si myslím, že budou této klientce nejvíce vyhovovat. A také ty s ukázkami detailů. Už jsme mluvily o tom, že v dubnu je počasí nejisté a že si přejí stany.“

„Hedvábné stany.“

Mac přikývla. „Četla jsem tvůj návrh. A viděla Laureliny skicy. Fotografie tohoto konkrétního uspořádání nemáme, ale máme takové, které se mu hodně přibližuje. Sestavila jsem opravdu přesvědčivé portfolio portrétů – zasnubních i svatebních, a další s fotografiemi, které vyšly v časopisech. Při

předchozí návštěvě si prohlížely fotky a ty jsi se zmínila, že matce zazářily oči při myšlence na sestavení uměleckého alba. Tak přinesu nějaké na ukázkou. Během zítřejší prezentace se chystám udělat portrét matky s dcerou. Pak ho hned vytisknu, zarámuji, zabalím a věnuji matce.“

„To je skvělé,“ usmála se Parker. „Bezvadné. Já mám nachystané tři scénáře různého stylu, které je povedou od hlavní zkoušky až po odjezd. Procházela jsem je všechny tam a zpátky, ale pak jsem se rozhodla pro jeden, jenž mi připadá nejlepší.“

„Pohádková princezna jedenadvacátého století,“ tipla si Emma. „Můj nejoblíbenější. Mám z něj moc dobrý pocit.“

„Ty máš dobrý pocit skoro ze všeho. Jestli to bude zrovna tenhle scénář, potom mě čeká hora práce,“ poznamenala Laurel.

„A co bolí tebe?“ otočila se Parker k Mac.

„Hlavně nohy.“

„Jenom to vyklop,“ vybídla ji Laurel a vzala si jednohubku.

„O nic nejde. A nevidím důvod, proč bychom se měly zpovídat pokaždé, když některá z nás nemá náladu.“

„Jsme ženské,“ připomněla jí Emma. „Tvoje matka má tvoje auto.“

„Ano, moje matka má moje auto. Přepadla mě dneska ráno. Jsem podrážděná. A budu podrážděná, až se mi ho rozhodne vrátit, nepochybně s prázdnou nádrží, možná i s pomačkaným blatníkem. Konec příběhu.“

„Poznám, kdy jsi podrážděná.“ Parker zvedla nohy pod sebe. „Dneska to není.“

„Teď už jsem.“

„Protože auto je ta menší příčina. Když tě přepadla, byl u toho Carter, je to tak?“

„Vrhla se na něho způsobem, jaký používá u všeho, co má penis. Umíte si představit ten trapas?“

„Zlobil se?“ zeptala se Emma.

„Na ni?“ Mac se otočila od okna. „Nevím, nejsem si jistá. Byla jsem příliš zahanbená, abych si toho všimla. Tak jsem jí dala klíčky, abych ji dostala pryč.“

„Neptám se, k čemu potřebovala tvoje auto.“ Laurel si nalila šálek čaje. „Jaký by v tom byl rozdíl? Zajímalo by mě, proč jsi ty našťvaná na Cartera.“

„Nejsem. Jsem vzteklá sama na sebe. Že jsem dovolila, aby se to stalo, aby to zašlo tak daleko, aniž bych *přemýšlela*, aniž bych zůstala alespoň poblíž planety jménem Realita.“

„Teď už nemluvíš o Děsivé Lindě,“ usoudila Laurel.

„Ach, Mac.“ Emminy tmavé oči potemněly soucitem. „Ty ses s Carterem pohádala.“

„Ne. Ano. Ne.“ Frustrovaná Mac se odvrátila. „S někým jako on se nejde pohádat. Lidé při hádce křičí nebo pobíhají. Říkají věci, kterých později litují. Jenže on byl naprosto slušný a mírný.“

„Zatracený chlap,“ ucedila Laurel, čímž si vysloužila Macin zlostný pohled.

„Zkuste si to. Zkuste přesvědčit někoho jako Carter, aby pochopil, že jste se vydali špatným směrem. Všechno, co říkáte, jako by se odráželo od zdi jeho chladné logiky.“

„Rozešla ses s ním.“ Podle tónu hlasu se Emminy sympatie prudce otočily v Carterův prospěch.

„Nevím, co jsem udělala. Kromě toho, jak se můžeš s někým rozejít, když jste si neřekli, že spolu chodíte? Oficiálně? Jsem to já, je to moje chyba, a on si to ani nevyslechl. Vím, že to zašlo příliš daleko. Nechala jsem se lapit, unést. Něco takového. A když ráno vešla dovnitř moje matka, byl to solidní políček, který mi pomohl k návratu do reality.“

„Chceš ji nechat, aby tě měla v hrsti i v tomhle?“ otázala se Parker.

„Ne. Tak to není.“ Mac to pronesla zprudka, protože v skrytu duše se obávala, že to tak je. Přesně tak. „Nechci mu ublížit. A právě k tomu to směřuje. Myslí si, že mě miluje.“

„Jen myslí?“ opakovala Laurel. „Ne jen *„Miluje mě“*?“

„Romantizuje si to. Mě. Všechno.“

„Přitom by to měl být tentýž muž, který dokáže být pouze rozumný. Ztělesnění chladné logiky.“ Parker našpulila rty a naklonila hlavu na stranu. „Ale podle tebe vězí ve světě fantazie?“

„Má více vrstev,“ namítla Mac. Náhle se cítila unavená a poražená.

„Řekla bych, že otázka, která leží na stole, nezní, co k tobě cítí nebo necítí Carter, ale co cítíš nebo necítíš ty k němu. Jsi do něho zamilovaná, Mac?“

Mac se na ni zahleděla. „Záleží mi na něm. V tom to vězí.“

„Z toho se nevymluvíš,“ ozvala se Laurel. „Na tu otázku lze odpovědět pouze ano nebo ne.“

„Já nevím. Nevím, co si mám počít se všemi těmi pocity, které se ve mně hromadí. Vstoupil do mého života, praštil hlavou do zdi, a přitom jsem to já, kdo trpí závratí. Říkaly jste hned na samém počátku, že není můj typ. A měly jste pravdu.“

„Tak já si myslím, že to byl jeden z mála případů, kdy jsme se mylily. Ale rozhodnout se musíš sama. Co mě však na tom štve, Mac, je to, že pokud jde o lásku, používáš jako svoje měřítko právě Lindu. Tos mě trochu zklamala. Protože tou se nedá poměřovat nic.“

„Potřebuji nějaký čas, to je všechno. Potřebuji čas, abych našla svou rovnováhu, svůj rytmus. Když jsem mu nablízku, tak tohle zřejmě nedokážu.“

„Tak si ho dej,“ poradila jí Parker. „Získej jistotu.“

„Udělám to. Musím.“

„Ale ještě jedno. Jestliže tě miluje, tak já jsem na jeho straně.“

V pondělí přijely Kathryn Seamanová s dcerou Jessicou přesně v deset dopoledne. Mac věděla, že je to ten druh přesnosti, jenž vyhovuje Parkeřině výkonné nátuře. Ale ji osobně to poněkud děsilo.

Když seděla v salonu s partnerkami a potenciálními klientkami, jejím nitrem se převalovala směsice přepracování, nervozity a emočního zmatku. Záplava Emminých tulipánů vnesla do místnosti vytopené ohněm praskajícím v krbu jaro. Parker vytáhla pro tuto příležitost nádherné čajové a kávové soupravy z míšeňského porcelánu zděděné po babičce. Křišťál a stříbro vytvářely dokonalý doplněk k Laurelinu luxusnímu pečivu.

Kdyby potřebovala zachytit pohromadě obraz bohatství, rafinovanosti a ženskosti, tak tady se jí nabízel přímo na dlani.

Po krátkém formálním rozhovoru o počasí šla Parker rovnou na věc. „Jsme tak vzrušené tím, že zvažujete využití naší agentury *Manželský slib* pro váš velký den. Chápeme, jak je důležité, abyste byly spokojené a měly jistotu o každém detailu. Z těch se nakonec poskládá celá svatba, která by měla vystihnout osobnost snoubenců a to, co pro sebe Jessica s Joshem znamenají. Přejeme si, abyste se těšily z každého okamžiku toho dne a všech dní předtím, které k němu vedou, s vědomím, že to vy jste ohniskem našeho konání. Chceme to, co chcete vy, perfektní a nádherný den plný vzpomínek, které vám vydrží po zbytek vašeho života.

S tímto cílem na mysli jsme připravily několik návrhů. Než vám ukáží ten první, máte nějaké otázky?“

„Ano.“ Kate Seamanová otevřela zápisník na klíně. Zatímco dcera se zasmála a obrátila oči v sloup, matka zasypala Parker dotazy.

Parker neměnně odpovídala na všechny ano. Zajistí to, zvládnou to, mají takový zdroj nebo vzorek. Když se otázky stočily na prostředí, ujala se odpovědí Emma.

„Kromě svatebních květin použijeme květiny ze zahrady a skleníků, které pečlivě zvolíme tak, aby odpovídaly celkovému ladění, které si Jessica vybere. Uvědomuji si, že svatba se má konat na začátku sezony, ale slibuji, že ve váš svatební den tady bude jaro v plném květu.“

„Kéž by s ní počkali na květen.“

„Mami.“ Jessica poklepala matku po ruce. „Seznámili jsme se v dubnu a rozhodli se být sentimentální. Zdá se, že je to ještě dlouho, že je dost času na plánování. Jenže je tady milion detailů.“

„Právě proto jsme tady my,“ poznamenala Parker.

„Momentálně jde o zasnuby v klubu a oznámení data sňatku.“

„Můžeme to kompletně zajistit.“

Jessica našpulila rty. „Opravdu?“

„Samozřejmě. Stačí, když nám předáte seznam hostů. Můžeme vám nabídnout několik typů oznámení. Kdybyste chtěli, může na něm být třeba i zasnubní fotografie nebo jiný snímek vás s Joshem.“

„Tahle myšlenka se mi líbí. Co tobě, mami?“

Takže jdu na to, pomyslela si Mac. „Zásnubní fotografie vám může pomoci v rozhodování, jestli se vám ten styl líbí, nebo si budete přát něco tradičnějšího. Stanovení data, místa konání, stanovení oblečení a zásnubní fotografie, to všechno jsou počáteční detaily. Jakmile je budete mít vyřešeny, máte klidnou mysl a čas na ostatní věci. A také jsou to věci, které určí tón vaší svatby.“

„Máte vzorky fotografií, které jste pořizovala?“

„Ano.“ Mac se zvedla pro portfolio zásnubních fotografií a podala je Kate. „Domnívám se, že zásnubní fotografie je stejně důležitá jako svatební portrét. Ilustruje příslib, úmysl, radost a očekávání. Co svedlo tyto lidi dohromady? Proč si dali tento první slib? Mou prací je přizpůsobit portrét tak, aby oznámil přátelům, rodině a dalším lidem, že Jessica a Josh našli jeden ve druhém toho pravého.“

„Ve vašem ateliéru?“ zeptala se Kate.

„Ano, ale také kdekoliv jinde, kde to bude páru vyhovovat.“

„V klubu,“ určila Kate. „Během zásnubní oslavy. Jessie má ohromující róbu. Ona a Josh vypadají ve společenském oděvu úžasně. A Jessie bude mít na sobě rubíny mé matky.“

Kate se zamlženými očima stiskla dceři ruku.

„To je dobrý nápad a ráda ho pro vás realizuji. Ale osobně mám o tomto portrétu další představu. Vy a Josh jste se seznámili v jízdárně a ježdění na koních je vaše společná vášeň. Ráda bych vás vyfotografovala na koni.“

„Na koni?“ zamračila se Kate. „Tady nejde o nějakou momentku. Nechci mít na zásnubním portrétu Jessicu v rajkách a jezdecké přilbě. Chci, aby zářila.“

„Mám na mysli o něco jemnější třpyt. Romantický, poněkud snivý. Máte kaštanově hnědého koně. Troopera.“

„Jak to víte?“

„Znát své klienty je součástí naší práce. Tím nemyslím nic vlezlého, čeho byste se museli bát,“ dodala Mac a Jessica se zasmála.

„Vidím vás na Trooperovi společně s Joshem. Josh je oblečený ve smokingu, má uvolněnou kravatu, horní knoflíčky košile rozepnuté. Vy sedíte za ním v nádherné splývavé róbě – a

s rubíny vaší babičky. Objímáte Joshe kolem pasu, vlasy rozpuštěné, vlající ve větru. V pozadí jenom modř a obrys horizontu.“

„Můj bože.“ Jessica se zhluboka nadechla. „Tak to se mi líbí. Opravdu. Mami?“

„Zní to... úžasně. Magicky.“

„A řekla bych, že tato představa předesílá téma samotné svatby. Parker.“

Parker vstala a přistoupila k připravenému malířskému stojanu. „Máme fotografie, na nichž si můžete prohlédnout to, co jsme dělaly v minulosti a co můžeme udělat i nyní. Ale jelikož vaše svatba má být jedinečná, načrtly jsme vizi pro váš den.“

Odhalila roušku z první skicy. „Pohádková země,“ řekla a Mac si uměla představit, že každá z jejich partnerek pocítila stejné vzrušení, když nevěsta jenom užasle zalapala po dechu.

„Podle mě to máme v kapse. Nemyslíte, že jsme je přesvědčily? Bože, jsem tak vyčerpaná.“ Emma se natáhla na pohovku. „A je mi trochu špatně. Snědla jsem příliš mnoho sladkého na uklidnění nervů. Tak co, myslíte, že to máme?“

„Jestli ne, tak seberu celou kolekci a hodím ji Kathryn Seamanové na hlavu.“ Laurel zvedla nohy na hromádku alb na konferenčním stolku. „Ta ženská je pořádný mezek.“

„Miluje svou dceru,“ poznamenala Parker.

„Jistě, to bylo jasně vidět, ale bože, prakticky jsme u toho vykrvácely, a ona se nedokázala jednoznačně vyslovit.“

„Udělá to. V opačném případě nebudeme tu kolekci potřebovat. Vlastnoručně ji uškrtním.“ Parker si promnula zátylek. „Potřebuje si to nechat rozležet, probrat s manželem, stejně jako Jessica s Joshem. To je pochopitelné. Normální.“

„Kormidlo má v ruce Kate,“ poukázala Mac. „Myslím, že nás chce jenom mučit. Nad svatebním dortem v podobě královského paláce byla totálně pať.“

Laurel se kousla do rtu. „Myslíš?“

„Dívala jsem se na ni. Pozorovala jsem ji jako kočka myš – nebo já byla myš a ona kočka? Ale pozorovala jsem ji. Nad tím dortem jí zazářily oči. Přímo jsem slyšela, jak uvažuje: ‚Nikdo

kromě její holčičky takový dort ještě neměl.‘ Udeřily jsme na správnou strunu. Ale nad Emminou svídou a žárovíčkami se zasnily obě. A kaskádovitá kytice z tulipánů? Jessie ji okamžitě chtěla. A co teprve, když se matka zmínila, že její manžel má obě nohy levé, a Parker vytáhla ze své kouzelné sbírky vizitku osobního instruktora tance!“

„To bylo fakt dobré,“ souhlasila Emma. „V každém případě matinka chce to, co chce její děťátko, a děťátko chce nás. Cítím to.“ Dlouze vzdychla a zvedla se. „Musím jít nasadit pětapadesát narcisů do květináčů na večírek pro nevěstu. Normálně všichni vždycky volí tulipány.“

„Já jdu zjistit, jestli mám zpátky auto. Čeká mě focení venku a hromada pochůzek.“ Mac se podívala na Parker. „Pokud tam nebude, smím si půjčit tvoje auto?“

Někteří lidé, přemítala Parker, by řekli, že se vměšuje, že jí do toho nic není. Lidé, kteří ji neznají.

Ale ona napravuje problémy. A kdyby se přinejmenším nepokusila napravit problém jedné ze svých dlouholetých kamarádek, tak jaký by mělo smysl napravovat něco u jiných lidí?

Vcházela do Coffee Talk rozhodnuta udělat pro každého to nejlepší.

V nedělní podvečer plnil kavárnu tichý šum hovoru hostů. Rozhlížela se kolem sebe a slyšela syčení pěnové trysky a vrčení mlýnku kávovaru. Carter seděl u stolku pro dva a usmál se na ni, když si přisedala.

„Ráda tě vidím, Cartere. Díky, že ses se mnou sešel.“

„Jasně. Dneska jste měly akci.“

„Odpoledne. Šlo to moc dobře.“ Není důvod plýtvat časem, pomyslela si. „Mac je nešťastná a rozrušená, ale kvůli zákazníkům to odsunula do pozadí.“

„Je mi líto, že jsem ji rozrušil.“

„A jí je líto, že rozrušila tebe. Ale,“ Parker pokračovala dříve, než stačil něco namítnout, „za tím vším stojí její matka. Myslím, že to víme všichni tři, i když na to reagujeme odlišně.“

„Byla tak zahanbená. Myslím Mackensie. Nemusela být. Kvůli mně určitě ne.“

„S její matkou je to tak vždycky.“ Parker se podívala na servírku, která se zastavila u jejich stolu. „Prosím jasmínový čaj, díky.“

„A pro vás, pane doktore Maguire?“

„Totéž, takže dvakrát.“

„Cartere, chci ti trochu objasnit pozadí, abys pochopil, proč se tohle děje. Jak to s Mac vyřešíte, je na vás.“

Parker si během řeči stáhla rukavice a rozeprala plášť. „Nevím, kolik ti toho řekla, a bude na mě královsky nahněvaná, jestli ty informace rozšířím, ale považuji to za nutné. Její rodiče se rozvedli, když měla čtyři roky. Její otec, kterého Mac zbožňovala, odešel stejně snadno od ní jako od Lindy. Je to bezstarostný člověk. Ne tak vypočítavý jako Linda, prostě bezstarostný. Vyrůstal jako privilegované dítě s tučným svěřeneckým fondem. Ode mě to může znít licoměrně, ale...“

„Ne, nezní. Ty s Delem i vaši rodiče jste vždycky mysleli na jiné. O tom není pochyb.“

„Děkuji. Geoffrey Elliot jednoduše jde, kam se mu zachce, dělá, co se mu zlíbí, a snaží se vyhnout jakýmkoli otřesům. Linda prochází životem s neustálým rýpáním, naléháním, louděním. Macin otec Lindu zabezpečil, ale ona většinu z toho stačila rychle rozházet.“

Parker se usmála. „Děti všechno slyší, i když se u nich neočekává, že by věděly, co to znamená.“

„Děti potřebují pevnou oporu.“

„Ano. Mac nestrádala z hlediska bydlení, stravování nebo oblékání. Stejně tak ani její matka. Oba Macini rodiče uzavřeli další manželství, když bylo Mac sedm. Linda se do dvou let znovu rozvedla.“

Servírka jim přinesla čaj a Parker se na chvíli odmlčela. „Pak následovalo hodně mužů, hodně milostných aférek, velká dramata. Linda potřebuje drama. Geoffrey se také rozvedl a znovu oženil. S třetí manželkou má syna a většinu času tráví v Evropě. Linda má další dceru s druhým manželem.“

„Ano, Mac mi říkala o dvou nevlastních sourozencích.“

„Vidí se jen zřídka. Eloisa trávila a tráví většinu času u otce, jenž ji má zjevně velmi rád.“

„To musí být pro Mac tvrdé. Vidět, že sestra má to, co ona ne.“

„Ano. A kvůli tomu, že doma byla většinou jenom Mac, Linda uplatňovala svá očekávání a požadavky především vůči ní. Zneužívala ji. Potom se znovu provdala. Při každém sňatku se stěhovaly do jiného domu, jiné čtvrti. Pro Mac to znamenalo další změnu školy. Když se Linda rozvedla s třetím manželem, stáhla Mac z akademie. Potom ji tam za dva roky poslala zpátky, nakrátko, protože se, jak se ukázalo, zapletla – a provdala – za jednoho z členů správní rady.“

„Takže žádná stabilita. Nic, na co by se Mac mohla spolehnout,“ zamumlal Carter.

Parker vzdychla. „Celý život měla matku, která jí brečela na rameni kvůli naprosto povrchní srdeční záležitosti nebo jakémusi podobnému problému. Lindu vychovali tak, aby se považovala za střed vesmíru, a ona se ze všech sil snažila, aby k tomuto přesvědčení dovedla i Mac. Naše Mac je silná žena. Chytrá, samostatná, skvělá v tom, co dělá. Ale tohle její zranitelné místo je jako otevřená rána. Linda jí z ní neustále strhává strup. Mac vyrůstala v necitelnosti a bojí se, že bude necitelná i ona.“

„Nedůvěřuje nám, protože nic v jejím životě jí k důvěře nikdy neposkytlo základ.“

„Umíš naslouchat. To je jedna z prvních věcí, kterou mi o tobě řekla. Chtěla jsem ti poskytnout výhodu, Cartere, další věc, za niž by mi Mac nepoděkovala. Dávám ti ji proto, že ji miluješ.“

„Využiji to k dobré věci.“

Parker položila ruku na jeho. „Nikdy jsem Mac neviděla takovou, jaká je nyní, když je s tebou. Nikdy jsem ji neviděla, že by si dělala tolik starostí. A právě to, jaká je, když je s tebou, a co s tebou nachází, ji tolik děsí.“

„Něco podobného jsem si i myslel, alespoň to o jejím strachu. Jelikož ji máš ráda, co mi radíš, abych udělal?“

„Doufala jsem, že se na to zeptáš,“ usmála se Parker. „Dej jí trochu prostoru, trochu času – ale ne příliš. A nevzdávej to s ní. Jedinými konstantami v jejím životě jsme já s mou rodinou, Emma a Laurel. Potřebuje tě.“

„Nemůžu se jí vzdát,“ prohlásil Carter prostě. „Čekal jsem na ni většinu svého života.“

KAPITOLA PATNÁCT

V pondělí se neobjevilo ani její auto, ani matka. V úterý, když Mac došla trpělivost, její telefonáty matce na pevnou linku i mobilní telefon končily v hlasových schránkách.

Ve středu si vážně pohrávala s myšlenkou, že nahlásí krádež auta. Jenže to by potom musela zaplatit za matku kauci, aby ji dostala z vězení.

A tak šla do hlavní budovy vyloudit snídani.

„Parker jela na neodkladnou návštěvu. Sobotní nevěsta se probudila s uhry nebo něčím takovým na obličej. Emma čeká na jakousi dodávku, takže jsme tady samy.“

„Znamená to, že nebudou lívance?“

„Nemám na ně čas – a bože, kéž by paní G. ze sebe otřepala ostrovní písek a vrátila se domů. Musím vyrobit kvítky a lístky. Dej si muffin.“

„Má Parker nějakou představu, kdy se vrátí?“

Laurel zvedla oči od zpracovávání marcipánové hmoty. „Pořád nemáš auto zpátky?“

„Auto i Linda jsou nezvěstné. Nechala jsem jí tučet vzkazů. Upadnou jí uši, až to bude poslouchat. Pohrozila jsem jí nahlášením krádeže.“

„Udělej to. Telefon je tamhle.“

„Asi by strčili do vězení mě, když jsem byla tak hloupá a dala jí klíčky. Chystám se zajet k ní. Mám další focení a potřebuji vyzvednout balicí potřeby, které v pondělí neměli připravené. A také myslím, že si koupím nějaké střevíce.“

„Carter se ti neozval?“

„Proč se ptáš?“

„Protože se chystáš kupovat obuv, což je pro tebe uklidňující prostředek. Volalas mu?“

„Abych mu řekla co? Že lituji? To už jsem mu řekla. Udělala jsem chybu? Ano, vím, že jsem ji udělala, ale to nemění nic na tom, jak se cítím.“

„A jak?“

„Zmatená, vystrašená, pitomá. To všechno dvojnásob, protože se mi po Carterovi stýská,“ přiznala Mac. „Chybí mi rozhovory s ním. Takže si myslím, že je lepší, když ho nevidím a nemluvím s ním.“

„To nezní moc logicky.“

„Stejně je pravděpodobné, že ani on mě nechce vidět nebo mluvit se mnou.“

„Zbabělče.“

„Možná. Bez auta jsem jako bez ruky.“ Čekala mlčky, zatímco Laurel vyvalovala hmotu. „Mohla bys mi půjčit svoje.“

„Mohla. Ale to by jenom umocnilo pokračování tvé ústupnosti Lindě. Na to tě mám příliš ráda.“

„To není umocňování. Tady jde o podnikání. Mohla bych narvat svoje vybavení do její směšně malé hračky, ale, zasměj se, nechala mi auto, jenže klíčky ne. To, že jsem jí ustoupila nebo že je tak sebestředná a nevrátila mi ho, není chyba našeho klienta.“

„To rozhodně není.“ Laurel vzala šablonu a začala pečlivě vyřezávat z hmoty první květinu.

„Jsem příšerně naštvaná. Připouštím, že část téhle naštvanosti mi pomáhá vypořádat se s trápením ze situace s Carterem, ale v tuhle chvíli se budu radši trápit, jen když budu mít v čem jezdit. Proč tohle matka *děla*? A neříkej, že proto, že jí to dovoluji. Přísahám a stvrzuji to vlastní krví, že jsem neměla ani v nejmenším v úmyslu jí to ztracené auto půjčit. Nebýt těch mimořádných okolností, nikdy bych se do téhle pozice nedostala.“

„Ráda bych tomu věřila, jenže ty jsi tady a jako vždycky platíš svou cenu. Zatímco ona jako vždycky neplatí nic. Nemá to pro ni žádné důsledky. Vráti ti to auto, až bude sama chtít. Ty jí to vyčteš, postěžuješ si. Ona na tebe vytáhne všechny ty známé kecy. Potom na celou věc zapomene, protože dostala, co chtěla, udělala, co chtěla, a dosáhla toho tím, že je středobodem tvého světa, i když se vzpouzíš a nadáváš.“

„A co bych měla udělat? Umlátit ji k smrti svým stativem?“

„Pomůžu ti ukrýt její tělo.“

„Věřím.“ Mac vzdychla. „Jsi opravdová kamarádka. Ale v ostatních záležitostech nejsem takový zbabělec nebo padavka.“

„Ne, to nejsi. Ale jen v ostatních. Myslím, že právě kvůli tomu mě dráždí do morku kostí, když jsi takováhle. Nech ji pro jednou zaplatit, Mackensie. Vsaďím se, že když to uděláš, tak příště už to bude snazší.“

„Jak? Věř mi, když říkám, že to chci udělat. Jenže teď vážně nemůžu volat policii. Ty zatracené klíčky jsem jí dala sama. A myslím si – vím,“ opravila se, „že když mi nenechala svoje klíčky, byl to od ní svým způsobem útok, i když...“

„Tak tenhle pohled se mi líbí. Není to pohled zbabělé padavky. I když co?“

„Nechala mi svoje auto.“

„No tak jí tu hračku rozmlátíme. Vezmu si kabát a Delovu starou baseballovou pátku.“

„Ne. Bože, ty máš násilnickou duši.“

„Ráda rozbívám. Má to léčebné účinky.“

„Ne, její auto nerozbijeme. To je v tom nevinně. Ale hodlám ho nechat odtáhnout.“

„To není špatný nápad, ale když ho dáš odtáhnout k jejímu domu, tak se nebude muset obtěžovat přijít si pro ně.“

„K jejímu domu ne.“ Mac zamyšleně přimhouřila oči. „Vzpomínáš si, jak před několika měsíci někdo naboural do zadní části Delova nového auta? Musel ho dát odtáhnout. Mechanik, kterému Del zavolal, se o všechno postaral. Měl odtahový vůz, servis a tak. Sakra, jak se jmenoval? Kde je Parker se svojí magickou sbírkou vizitek?“

„Zavolej Delovi. Bude si ho pamatovat. A dovol, abych řekla, že tohle je to, proč jsme kamarádky. Když se do něčeho zakousneš, Mac, jsi skvělá.“

„Tak mi půjč svoje auto.“

„Vyříd' ty telefonáty a potom je tvoje.“

Cítila, že udělala správnou věc. Cítila se silná. Když dokončila fotografování, vyřídila pochůzky a koupila Laurel tenký šperkařský drát, usoudila, že si zaslouží nové střevíce. A když

vezme v úvahu traumata a triumfy posledních několika týdnů, tak možná i nové náušnice.

Náušnice za Lindu, střevíce za Cartera. Blahopřání a kondolence.

Třeba by se cestou mohla za Carterem zastavit. Dokud se cítí silná a v právu. Jsou přece dva rozumní lidé, jimž záleží na tom druhém. Určitě mohou nalézt kompromis, střední cestu, nějaké řešení.

Nechci ho ztratit, přemýšlela. Nechci jít životem bez Cartera.

Procházela nákupním centrem, až došla k oddělení s obuví.

Možná potřebuje i nové kotníkové boty. Bot člověk nikdy nemá dost. Dvoje nové boty jí mohou dodat ten pocit sebejistoty, který potřebuje, pokud půjde za Carterem. Koupí láhev vína jako gesto smíru. Budou si povídat a on se na ni bude dívat tím způsobem, jakým se na ni vždy díval. Také ho může pozvat na večeři k sobě. Bylo by to něco jako prolomení ledu. Koukni, přinesla jsem ti víno. Co kdybys přišel ke mně na večeři a vzal je s sebou? Samozřejmě by se potom musela zastavit na nákup surovin. Nebo může vyplnit zásoby připravené paní G.

Ne, ne, pomyslela si, když zvedala pár třeptivě modrých kotníkových bot značky, která se shodovala s jejím jménem. Musí *uvařit*. Musí mu dát najevo, že jí stojí za takové úsilí. Záleží jí na něm. Na všem jí záleží.

Právě proto se tak souží.

„Vy jste... Meredith, že ano?“

Mac se otočila a spatřila nejasně povědomou blondýnku. „Ne, je mi líto.“

„Ale jste svatební fotografka, nebo ne?“

„Ano. Ale jmenuji se Mackensie.“

„No ovšem! Promiňte. Jsem Stephanie Gordenová. Setkala jsem se s vámi v sobotu na svatbě svého bratrance.“

„Ach ano. Jak se máte?“

„Obklopená botami skvěle. To jsou úžasné boty! Corrina a já si dneska odpoledne hrajeme na záškolačky. Corrino! Pojď sem a seznam se z Mackensíí.“

Ach bože, pomyslela si Mac. Jak mi může osud dát do ruky nádherné boty a současně mě kopnout do zadku?

„Corrino, to je Mackensie. Je svatební fotografka a *velmi* dobrá přítelkyně Cartera.“

„Ano?“

Corrina vypadá perfektně, pomyslela si Mac. Takže kromě kopance ještě i políček do tváře. Prohlédla si ji od luxusních vpředu vykrojených červených střevíčků až po lesklé tmavé vlasy splývající v romantických kadeřích na ramena. Hluboké a smyslné oči hleděly na Mac a hezky tvarované rty se chladně pousmály.

„Těší mě.“

„Mě také. Hezké střevíce.“

„Ano. Myslím, že budou brzy moje.“

Má i perfektní hlas, pomyslela si trpce Mac. Hluboký a trochu hrdelní.

„Takže vy znáte Cartera Maguireho,“ poznamenala Corrina.

„Ano. Chodili jsme na stejnou střední školu. Ale jen kratší dobu.“

„Opravdu?“ Corrina roztržitě zvedla jedny sandály na podpatku. „Nikdy se o vás nezmínil. Žili jsme nějakou dobu spolu.“

„Corrina a Carter,“ zvolala zvesela Stephanie. „Bylo to prakticky jedno slovo. Je legrační, že jsme na vás takhle narazily. Zrovna jsem Corrině říkala, že jsem se doslechla, že Carter s někým chodí, a že jsem s ním viděla na Brentově svatbě právě vás.“

„Ano, to je legrační.“

„A jak se má Carter?“ zeptala se Corrina a odložila sandály zpátky do regálu. „Stále je pohřbený mezi knihami?“

„Zdá se, že má i čas vyjít na vzduch.“

„Nevídáte se s ním příliš dlouho, vidíte?“

„Dost dlouho.“

„Vy dvě byste si mohly porovnat poznatky.“ Stephanie přátelsky šťouchla loktem do Corriny. „Corrino, mohly byste s Mackensii porovnat některé ze svých poznatků s Carterem.“

„To by mohlo být zábavné. Ale já ráda objevuji. Carter je fascinující a vzrušující muž, takže pár poznámek by určitě

nestačilo. Ale omluvte mě. Hledám nějaké sandály s řemínkem přes patu.“

Zatímco Mac mířila do jiné části prodejny, Stephanie zvedla obočí. „Vzrušující? Carter? Tak to se musel hodně změnit od doby, kdy jsi ho odkopla, Cor. Musím říct, že v sobotu vypadal fakt dost sexy. Možná ses ho měla držet o něco déle.“

„Kdo tvrdí, že ho nemůžu mít zpátky, když budu chtít?“ Corrina se podívala dolů na střevíce. „Vlastně bych si mohla vzít tyhle nové boty na menší návštěvu.“

Stephanie se ušklíbla. „Ty jsi ale zlá holka.“

„Jsem znuděná holka.“ Corrina vyslala zachmuřený pohled směrem k Mac. Pomyslela si, že ty kotníkové boty by měla mít ona. Určitě by na ní vypadaly lépe než na nějaké hubené, odměřené ženské s oranžovou hlavou. „Kromě toho, proč by měla mít Cartera ona? Já ho viděla první.“

„Myslela jsem, že tě Carter nudí.“

„To bylo předtím.“ Corrina se s dlouhým povzdechem posadila a hleděla před sebe na menší horu bot, z nichž vybírala. „Potíž s tebou, Steph, je v tom, že jsi vdaná. Zapomnělas na vzrušení z lovu, na soupeření. Na honbu za body.“

Zula červené sandály a vklouzla do dalších, metalicky růžových na velmi vysokých podpatcích. „S muži je to jako s botami. Máš je vyzkoušet a nosit jen tak dlouho, dokud na tobě vypadají dobře. Potom je odhodit do skříně a koupit si další.“

Corrina vstala a prohlížela se v zrcadle. „A tu a tam vytáhneš některé z té skříně, znovu je vyzkoušíš a zjistíš, jak vypadají.“

Ohlédla se a zamračeně pozorovala, jak si Mac zkouší modré kotníkové boty. „Jediná věc, kterou bys neměla udělat, je nechat hrabat ve svojí skříně někoho jiného.“

Rutina, přemítal Carter, má svůj smysl. Zajistí odvedení práce, nabízí jisté pohodlí a zaměstnává ruce a mysl. Pověsil plášť a vydal se do pracovny. Položil práci na večer na stůl a zkontroloval vzkazy.

Pocítil bodavou bolest, když místností nezazněl Macin hlas, ale i to byla rutina.

Parker radila trochu času a prostoru. Dá ho Mac ještě o něco více. Další den nebo dva.

Může počkat. V čekání je dobrý. A uvědomil si, že nejvíce ze všeho si přeje, aby to byla Mac, kdo udělá první krok.

Sešel dolů, aby nakrmil kocoura a uvařil si čaj. Pil ho u linky a procházel denní poštu.

A přemýšlel, jestli jeho život může být ještě obyčejnější, ještě usedlejší. Zůstane v těchto vyjetých kolejích další rok? Bože, další desetiletí?

Než do jeho života znovu vstoupila Mackensie, byl docela spokojený.

„Ne že bych plánoval, že zůstanu celý život sám,“ řekl kocourovi. „Přinášelo to ale spoustu času, ne? Čas vychutnat si rutinu, těšit se z domova, práce, svobody, která pochází z toho, když je člověk sám. Prokristapána, je mi sotva třicet.

A mluvím tady s kocourem, což není zrovna způsob, jakým bych chtěl trávit večery po zbytek svého života. Bez urážky. Ale nikdo se nechce jenom usadit. Být s někým jenom proto, že jedinou další možností je být sám. Láska není pouze nějaký amorfní koncept vytvořený pro romány a poezii a jinak nedosažitelný. Je reálná a vitální, a také je *nezbytná*. Sakra. Mění věci. Všechno. Nemůžu být tím, čím jsem byl, než jsem ji začal milovat. Očekávat od někoho něco takového je směšné.“

Kocour zkonzumoval své žrádlo. Posadil se, věnoval Carterovi dlouhý pohled a pak se začal umývat.

„No, ona není tak rozumná jako ty. Povím ti ještě něco, když už jsme u tohoto tématu. Jsem pro ni ten pravý. Potřebuje přesně někoho takového, jako jsem já. Rozumím jí. No dobře, tak ne, nerozumím. Beru to zpátky. Ale znám ji, což je něco úplně jiného. A vím, že ji můžu udělat šťastnou, jakmile překoná tu svoji paličatost a připustí to.“

A právě v tu chvíli se rozhodl, že jí poskytne ještě čtyřadvacet hodin. Pokud za ním v tomto časovém rámci nepřijde, musí převzít kontrolu nad situací on. Potřebuje něco jako plán, osnovu toho, co je třeba říct a udělat.

Zvedl se, aby si podal blok a tužku.

„Proboha. K čertu s plány a osnovami. Prostě se s tím vypořádáme.“ Přibouchl si prst do zásuvky. Typické, pomyslel

si a bolestí nasál vzduch. Utěším se opečeným sýrovým sendvičem.

Kdyby měla Mac rozum, byli by teď spolu, možná by si připravovali skutečné jídlo. Takové, při němž by si mohli povídat. Chtěl vědět, jestli dostala tu velkou zakázku. Chtěl s ní oslavovat. Podělit se o radost.

Chtěl jí vyprávět legrační krátký příběh, se kterým přišel jeden z jeho studentů – a o výmluvě dalšího, jenž nedokončil zadání.

Musel uznat, že svádět nesplnění úkolu na přechodnou ztrátu paměti bylo vynalézavé.

O to vše se s ní chtěl podělit. O velké i malé věci, o útržky a kousky, z nichž se skládají jejich životy. Musí jí pouze ukázat, že to chce i ona. Ne, ne jenom že to chce, opravil se. Musí jí ukázat, že to může mít.

Vložil sendvič na pánev a otevřel skříňku s talíři. Když zaznělo zaklepání na vstupní dveře, jen o vlásek minul hlavou otevřený roh skřínky.

Mackensie, pomyslel si a vyběhl z kuchyně.

Před vnitřním zrakem měl její obraz, takže když otevřel dveře, trvalo mu několik neobratných sekund, než si uvědomil, že je to Corrina.

„Cartere,“ rozesmála se a půvabným pohybem mu skočila kolem krku. Zaklonila hlavu a s jiskřením v tmavých očích přitiskla rty na jeho.

„Překvapení,“ dodala předoucím tónem.

„Ano. To tedy ano, Corrino.“ Vymanil se z jejího objetí. „Jsi... vypadáš dobře.“

„Ach, jsem troska. Musela jsem třikrát objet kolem bloku, než jsem našla odvahu zastavit. Nelam mi srdce, Cartere, a řekni, že mě rád vidíš.“

„Ne. Chci říct... rozhodně jsem to nečekal.“

„Nehodláš mě pozvat dál?“

„Už jsi uvnitř.“

„Pořád tak doslovně přesný. Zavřeš dveře, nebo mě necháš stát v té zimě?“

„Promiň.“ Zabouchl dveře. „Zaskočilas mě. Co chceš, Corrino?“

„Víc, než si zasloužím.“ Svlékla si plášť a nabídla mu ho společně s prosbou v očích. „Vyslechně mě, nebo ne?“

Lapený mezi dobrým vychováním a zmatkem její plášť pověsil. „Myslel jsem, že to už jsem udělal.“

„Byla jsem tak hloupá a bezohledná. Měl jsi plné právo vyhodit mě na ulici.“ Přešla do obývacího pokoje. „Když se ohlédnu na to, co jsem udělala, co jsem řekla... Cartere, já se hrozně stydím. Byls na mě tak hodný. Udělals mě lepší, než jsem byla. Přemýšlela jsem o tobě. Hodně.“

„A co...“ musel to jméno lovit v paměti, „James?“

Obrátila smyslné oči v sloup. „Můj omyl. Můj trest za to, že jsem tě zranila. Netrvalo mi dlouho, než jsem si uvědomila, že to bylo obyčejné dobrodružství. Ve srovnání s tebou to byl malý kluk, Cartere. Prosím řekni, že mi odpouštíš.“

„To už je stará záležitost, Corrino.“

„Chtěla bych to odčinit, jestli mi to dovolíš. Dej mi šanci.“ Vrátila se k němu a přejela prstem po jeho tváři. „Pamatuješ, jaké to bylo, jak nám bylo dobře? Můžeme to mít znovu. Cartere.“ Ovinula se kolem něho. „Můžeš mě zase mít. Musíš si mě vzít.“

„Myslím, že bychom měli...“

„Rozumní budeme později.“ Tiskla se k němu, i když se ji snažil odtlačit. „Chci tě. Moc tě chci. Nedokážu myslet na nic jiného.“

„Počkej. Přestaň. Tohle ne...“

„Dobře. Ty jsi šéf.“ Na rty se jí vrátil jiskřivý úsměv a ona pohodila vlasy. „Tak si nejdříve promluvíme, když chceš. Co kdybys mi nalil sklenku vína a... Nehoří tu něco?“

„Já nevím... Sakra.“

Carter běžel do kuchyně a Corrině zmrzl úsměv na rtech. Tak tohle bude potřebovat více času a úsilí, uvědomila si. Ale má ráda výzvy. Vlastně to, že Carter jí nepřiskočil k noze, jak čekala, ho dělalo ještě lákavějším. A svést ho bude znamenat větší uspokojení.

Vždyť ve skutečnosti byla postel jediné místo, kde ji nenudil.

Když slyšela, že se vrací, znovu se sladce usmála.

„Promiň, něco jsem si opékal. Corrino, cením si omluvy a... nabídky, ale... Promiň,“ opakoval, protože někdo zaklepal na vstupní dveře.

„To je v pořádku. Počkám.“

Carter zavrtěl hlavou a šel otevřít. Jeho mozek, už nyní přetížený, málem explodoval, když spatřil Mac.

„Nazdar. Nabízím mír.“ Mac zvedla láhev vína. „Pojala jsem věci špatně a doufám, že mi dáš šanci, abych to udělala lépe. Pokud jsi pro, myslela jsem, že bys mohl přijít dneska na večeři. A třeba přinést láhev vína. Podívejme, to je hezký plášť.“

„Já – tedy...“

„Kdo je to, Cartere?“

Tohle není dobré, to bylo jediné, na co Carter dokázal pomyslet. Bylo mu to jasné, ještě než Corrina vyšla z pokoje. Neuniklo mu, že po tváři Mac přelétl šok.

„To není...“

„Ach, víno, jak milé.“ Corrina vzala láhev z Carterovy ochromené ruky. „Carter mi právě chtěl nalít sklenku.“

„Vlastně já... Mackensie Elliotová, a to je Corrina Meltonová.“

„Ano, já vím. Tak si to víno vychutnejte.“

„Ne.“ Carter vylétl ze dveří a popadl Mac za paži. „Počkej. Jenom počkej. Pojď dovnitř.“

Setřásla jeho ruku. „Žertuješ? Ještě jednou se mě dotkni,“ varovala ho, „a budeš mít víc než modrou čelist.“

Když rázovala k autu, Carter si uvědomil, že není její. Vtom Corrina zavolala ze dveří: „Cartere! Drahoušku, pojď dovnitř, než se nachladíš!“

Je možné, že myslel na rutinu? Opravdu se bál, že sklouzne do vyjetých kolejí?

Mac vtrhla do domu. „Kde sakra všichni jste?“ zakřičela.

„Tady v kuchyni! Zkoušely jsme se ti dovolat na mobil,“ ozvala se Emma. „Pojď za námi.“

„Nebudete věřit, jaký jsem měla den. Nejdříve jsem narazila v prodejně obuvi na Carterovu expřítelkyni, což mi téměř sebralo radost z toho, že jsem nechala odtáhnout matčino auto.“

Proč se mi žádná z vás neobtěžovala říct, že je tak oslnivě krásná?“ postěžovala si Mac a odhodila plášť na židli.

„A jako by celý ten sexy vzhled Carterovy bývalky v pohádkových červených sandálech a se smyslným hlasem nebyl dost zlý, utratila jsem šedesát dolarů za láhev vína, která měla být nabídkou míru Carterovi, a dalších osmdesát v tržnici, abych nakoupila všechny ty *hovadiny* na přípravu večeře pro něho. A co při příchodu do jeho bytu najdu? Co tam najdu? Povím vám to. *Ji*. Ji v černém kašmírovém svetříku s výstřihem až sem, ze kterého vykukoval jen takový kousíček růžové krajky pod ním, aby říkal: *sáhni si sem, zlato*. A on tam stál nervózní a zmatený a *představil* nás!

Ted' tam ta ženská popíjí moje zatracené víno.“

Parker zvedla obě ruce. „Tak počkat. Carter byl s Corrinou – svojí bývalou?“

„Copak jsem to právě neřekla? A ona: ‚Ach, drahoušku, pojď dovnitř, než se nachladíš.‘ Tedy tím svým sexy hlasem. A Carter něco vařil. Bylo to cítit. Sice jako připálený toust, ale i tak. Trošku se nepohodneme a on jí hned dělá tousty a nalévá ji mým vínem?“

„Nevěřím, že by se k ní Carter vrátil,“ zavrtěla hlavou Emma. „To v žádném případě.“

„Byla tam, ne? S tou růžovou krajkou ve výstřihu.“

„V takovém případě jsi měla kopnout do zadku Cartera, potom Corrinu a vzít si zpátky to víno.“ Laurel popošla k Mac a pohlédla ji po zádech. „Ale mám tendenci souhlasit s Emmou. Zkusme se vrátit k té prodejně s botami. Tak za prvé, koupila sis něco?“

„Co myslíš?“

„Ukážeš nám to později. Jak jsi věděla, že je to Carterova bývalá? Nebo jak věděla ona, kdo jsi ty?“

„Byla s ní ta, jak-se-jen-jmenuje? Sestřenice sobotního ženicha. Poznala mě. Hned se na mě vrhly, což se mi nelíbilo. Fakt nelíbilo. Ta jak-se-jen-jmenuje se zachichotala a navrhla té bývalce: ‚Mohly byste s Mackensií porovnat některé ze svých zkušeností s Carterem.‘ Pitomá coura.“

„A nepřipadá ti to jako hodně divná náhoda,“ ozvala se Parker, „že večer ve stejný den, kdy se tohle odehrálo, ji najdeš s Carterem? Copak to žádné z vás nesmrdí jako spiknutí?“

Laurel s Emmou přikývly.

„Kristepane.“ Mac se znechuceně posadila na židli. „Zahrála to na mě. Byla jsem příliš ohromená a rozzlobená a, no dobře, žárlivá, aby mi tohle došlo. Ale vždyť nemohla vědět, že se u Cartera zastavím.“

„Myslím, že to byla jenom třešnička na dortu. Já ji trochu znám,“ poznamenala Emma. „Vždycky byla ten typ, který si myslí: ‚Chci to samé co ty, ale více chci to tvoje.‘ Pravděpodobně se tam vydala zjistit, jestli by ti ho mohla odloudit zpátky, a potom...“

„Jsem jí dala tu láhev vína.“ Mac složila hlavu do dlaní. „Jsem idiotka.“

„Ne, nejsi. Prostě nejsi tak zlá a vypočítavá jako ona. A takový není ani Carter,“ prohlásila Parker. „Nebyl s ní, Mac. Jednoduše tam jenom přišla.“

„Máte pravdu. Absolutní pravdu. A já odpochovala a vyklidila jí pole. Ale představil nás.“

„Byl z toho na větvi, o tom nepochybuji,“ vysvětlila Parker. „Co chceš teď dělat?“

„Nevím. Je toho tolik. Jsem emočně na dně. Myslím, že si dám zmrzlinu a budu trucovat.“

„Měla bys jíst kaviár a oslavovat,“ odvětila Parker.

Mac se na ni zamračila. „Oslavovat co? Idiotství vztahů?“

„Ne. Vítězství naší agentury *Manželský slib*, protože jsme podepsaly smlouvu se Seamanovými. Máme tu zakázku.“

„Juchú. Ne, promiňte, dejte mi minutku na přehození výhybky.“ Mac si přejela dlaněmi po obličeji a snažila se setrást ze sebe hněv a najít chuť slavit. „Opravdu ji máme?“

„Jasně, a jako důkaz máme taky šampaňské Cristal a běluhu. S vystřelením zátky jsme čekaly na tebe.“

„Tak to je fakt divný den.“ Mac přitiskla prsty na oči. „Zatraceně divný den. A víte co? Tohle je vážně dobrý způsob, jak ho zakončit. Otevři tu flašku, Parker.“

„Jakmile zátky střelí, začíná platit zákaz špatné nálady.“

„Už teď je pryč.“ Mac vyskočila na nohy. „Cítím, že začnu tancovat štěstím. Střílej!“ zavelela Mac a doprovodila bouchnutí hlasitými ovacemi.

„Na nás,“ zvedla sklenku Parker. „Navždy věrné kamarádky a zatraceně chytré ženské.“

Přitlukly si a pily. A Mac si pomyslela, že dokud je všechny má, dokáže překonat cokoli, cokoli, co přijde.

KAPITOLA ŠESTNÁCT

Bob hleděl na Cartera přes stůl v Coffee Talk s vykulenýma očima a pokleslou čelistí. „Do háje.“

„Nezvedala telefon. Když jsem konečně dostal Corrinu z bytu, hned jsem jí telefonoval. Do jejího domu, na obě pevné linky, na mobil. Neodpovídala. Napadlo mě, že bych tam mohl zajet, ale když nezvedala telefon... Myslela by si, že bych... Neměla si to myslet, jenže vzhledem k té situaci jí to nemůžu mít za zlé. To rozhodně ne.“ Carter zamyšleně zíral do svého zeleného čaje. „Musím jí to vysvětlit. To je jasné. Jenže jsem bezradný. Nevím, kde začít.“

„Takže po tobě jdou dvě ženské. Dvě. Člověče, Cartere, ty jsi neřád. Obrovský neřád.“

„Proboha, Bobe, tobě totálně uniká smysl.“

„Vůbec ne, kamaráde.“ Bobova pokleslá čelist se přesunula do obdivného úsměvu. „Faktem je, že máš na krku dvě nažhavené kočky. Kromě toho jsem zaslechl, že sis taky vyrazil s Parker Brownovou. Takže trio koček.“

„Já... Cože? Kdo... Ne. Z čeho to vzniklo?“

„Seděli jste spolu v útulné kavárně, tak co se divíš?“

„Bože, kdy se z toho stal televizní seriál? Dali jsme si kávu a mluvili o Mackensii. Jsme přátelé. Nic víc. Vlastně ani to moc ne.“

„To je dobře.“ Bob mu moudře pokývl. „Protože jinak bych ti musel říct, že *nikdy* nemáš randit s přítelkyněmi. To je nejenom neomalené, ale přímo smrtící. Vyrvaly by ti vnitřnosti a potom by šly spolu nakupovat.“

„Dík za radu, Bobe.“ Carter viděl, jak jeho sarkasmus neškodně přelétá nad Bobovou hlavou. „Ale já s Parker nerandím. A odkdy si nemůže nějaký muž zajít s nějakou ženou

na kávu – čaj – na veřejné místo, aniž by... Ale to je jedno.“ Carter cítil, jak ho začíná bolet hlava, a tak to nechal být. „Na tom prostě nezáleží.“

„Správně. Zpět k tématu. Dvě nažhavené kočky bojují o Cartera. Vsadím se, že kdyby ta zrzka šla dál, zažil bys pořádnou rvačku. Kočky peroucí se o tebe, Cartere.“ Bobovy oči zářily představami. „Jsi fakt velký, zkažený neřád.“

„Já nechci být neřád.“ Věděl, proč si má během pracovního dne nechat tento incident pro sebe. Tak proč teď propadl šílenství a uvěřil, že jinde a v jiném čase získá od Boba nějakou rozumnou radu? „Snaž se v tom zůstat se mnou, Bobe.“

„Já se snažím, jenže pořád vidím před očima ty peroucí se holky. Však víš, válejí se po podlaze a rvou jedna z druhé oblečení.“ Bob zvedl sklenku se skořicovým latté. „Je to hodně živý obraz.“

„K žádné rvačce nedošlo.“

„Ale mohlo. Tak dobrá, ty nechceš zkusit balamutit obě dvě. Osobně si myslím, že k tomu máš schopnosti, ale cítím, že chceš, abych ti poradil, kterou z nich si máš vybrat.“

„Ne. Ne.“ Carter spustil hlavu do dlaní. „To nejsou kravaty, Bobe. Tady nejde o srovnávací studii. Já Mackensii miluji.“

„Vážně? No ale to jsi mi ještě neřekl. Myslel jsem, že je to jenom románek.“ Bob se opřel a mnul si bradu. „Tak to je jiná rovnice. Jak moc byla naštvaná?“

„Zkus hádat a potom to znásob dvěma.“

Bob moudře pokývl. „Tady nestačí květiny a omluva. Budeš muset vrazit nohu mezi dveře, to je jasné. Něco takového, když jsi v tom nevinně... Jsi v tom nevinně, ano?“

„Bobe!“

„No jo. Budeš ji muset nechat, aby tě nejdříve nakopla do zadku, to je moje rada.“ Bob přemýšlel a napil se kávy. „Potom jí musíš vysvětlit, jak jsi nevinný. Načež ji odprosíš. A v případě, jako je tenhle, to musíš završit něčím třpytivým.“

„Šperkem? Jako úplatek?“

„Nesmíš se na to dívat jako na úplatek. Je to *omluva*. Je úplně jedno, že jsi nic neprovedl, Cartere. Vždycky. Jestli z toho chceš ven, vrátit věci do původního stavu, mít Mac zpátky a

milovat se s ní ještě v tomto desetiletí, tak utíkej pro něco nablýskaného. Stejně se blíží den svatého Valentýna.“

„To je plytké a manipulativní.“

„Jasně že je.“

Carter se zasmál. „Ponechám si to *něco třpytivého* jako záložní plán. Ale myslím, že ve zbytku máš pravdu... Zejména v tom, že se musím nejdříve nechat kopnout do zadku. Vypadá to špatně. Hodně špatně.“

„A povalil jsi tu brunetku na postel?“

„Můj bože, ne.“

„Tak to jsi čestný chlap. Pamatuj si to. Jsi čestný chlap, Cartere. Ale také jsi velký, zkažený neřád. Jsem pyšný, že tě znám.“

Mac ve svém ateliéru dokončila sadu fotografií pro zákazníka. Zabalila ji včetně účtu, vizitky a nabídkového seznamu dalších možností zpracování.

Zalétla pohledem k telefonu a gratulovala si, že měla dost hrlosti, aby *neodpovídala* na Carterova volání. Možná že Corrina hraje nějakou hru. Pravděpodobně ano. Ale Carter je na tom hřišti také.

Tohle vyžaduje víc než pár omluvných telefonátů, aby to napravil. Kromě toho, jestli nic neudělal, tak za co se omlouvá?

To je jedno, připomněla si.

Chystala se odměnit za produktivní den sama. Dopřeje si bublinkovou lázeň, skleničku vína a večerní popcorn u televize. Někáký akční film, usoudila. Kde létá spousta věcí do vzduchu a není v tom ani nejmenší náznak romantiky.

Vložila dokončenou zásilku do doručovací obálky *Manželského slibu* a pak se při zvuku otevírání dveří prudce otočila.

Dovnitř vtrhla Linda plná vzteku. „Jak ses opovážila? Jak sis mohla dovolit dát odtáhnout moje auto do jakéhosi druhořadého servisu? Víš, že za jeho vydání teď po mně požadují dvě stě dolarů? Raději mi okamžitě vypiš šek.“

Fajn, pomyslela si Mac, právě zazněl zvonec ohlašující tohle kolo. A pro tentokrát jsem připravená. „Ne, ani kdyby ti šlo o život. Vrať mi moje klíčky.“

„Dám ti je, když ty mi dáš šek na dvě stě dolarů.“

Mac popošla dopředu, popadla matčinu kabelku a vysypala její obsah na podlahu. Lindin naprostý šok poskytl Mac čas na to, aby dřepla, sebrala svoje klíčky a strčila je do kapsy.

„Jak...“

„Se opovažuji?“ dopověděla Mac chladně. „Opovažuji se, protože sis půjčila moje auto na neděli, protože jsi mi je nevrátila a nezvedala moje telefony celých pět dní. Opovažuji se, protože se dál odmítám nechat zneužívat a napadat. A věř mi, když říkám, že je konec. Skončilo to.“

„*Sněžilo*. Nemůžeš přece ode mě čekat, že budu riskovat jízdu z New Yorku ve sněhové vánici. Mohla jsem havarovat. Mohla jsem...“

„Zatelefonovat,“ přerušila ji Mac. „Ale když tohle nechám stranou, tak žádná vánice nebyla; v neděli nasněžilo maximálně centimetr.“

„Ari nechtěl ani slyšet o tom, že bych jela domů. Pozval mě, abych zůstala u něho, tak jsem to udělala. Zašli jsme na nákupy, do kina. To nemůžu mít nějaký život?“

„Ale samozřejmě že můžeš. Ale někde jinde.“

„No tak, nebuď jako malá, Mackensie. Nechala jsem ti svoje auto.“

„Nechalas mi auto, které jsem nemohla použít, i kdyby ses obtěžovala nechat mi k němu ztracené klíčky.“

„Zapomněla jsem. Ten den jsi mě vystrčila ze dveří tak rychle, že není divu, když jsem na to zapomněla. Tak mě teď neproklínej.“ Linda propukla v pláč, z rozrušených modrých očí kanula spousta hezkých slziček. „Jak se ke mně můžeš chovat takovým způsobem? Jak mi můžeš nepřát šanci na trochu štěstí?“

Tohle nezabere, říkala si Mac, i když se jí sevřel žaludek. Tentokrát ne. „Víš, stejné otázky jsem si kdysi kladla já, pouze jsem přehodila osoby. Odpověď jsem nikdy nedokázala najít.“

„Je mi to líto. Opravdu. Jsem *zamilovaná*. Ty nevíš, jaké to je, když tohle k někomu cítíš. Jak to odsune všechno ostatní stranou, takže jste pouze vy dva. Vždyť jde jenom o auto, Mackensie.“

„Jenže o *moje* auto.“

„Podívej, co jsi provedla s mým!“ Přestože na Lindiných tvářích se ještě leskly slzy, na povrch vyplul vztek. „Nechalas je odtáhnout – do toho špinavého servisu. Fotíš city, ale sama je nemáš. Teď mě trestáš za to, že já je mám.“

„Tak dobře.“ Mac znovu dřepla, shrnula rozsypané matčiny věci a naházela je zpět do kabelky. „Nemám žádné city. Jsem hrozná dcera. Takže proto teď chci, abys odešla. Běž pryč.“

„Potřebuji peníze na vyplacení svého auta.“

„Ode mě je nedostaneš.“

„Ale... musíš...“

„Ne.“ Mac vrazila kabelku Lindě do ruky. „Nemusím. Tak je to, mami. A ani to nehodlám udělat. Je to tvůj problém, vyřeš si ho sama.“

Lindě se roztřáslы rty i brada. Žádná manipulace, pomyslela si Mac, už nikdy. To já jsem tady obět'.

„A jak se mám dostat domů?“

Mac zvedla telefon. „Zavolám ti taxi.“

„Ty nejsi moje dcera.“

„Je to sice smutné pro obě z nás, ale víš, že jsem.“

„Počkám venku. V zimě. Nebudu stát v jedné místnosti s tebou už ani minutu.“

„Taxi tě vyzvedne před hlavní budovou.“ Mac se otočila a při zabouchnutí dveří zavřela oči. „Ano, potřebuji přistavit taxi k sídlu Brownových. Co nejdříve je to možné.“

S břichem staženým do nepříjemného uzlu se vrátila ke dveřím a zamkla. Ke svému relaxačnímu plánu na večer budu muset přidat aspirin, pomyslela si. Celou lahvičku, aby zabral. Možná si vezmu aspirin a ulehnu do tmavé ložnice. Zkusím se vyspat z citů, které údajně nemám.

Vzala si prášek a zapila ho plnou sklenicí ledové vody s nadějí, že uklidní pálení v jejím hrdle. Pak se jednoduše posadila na podlahu v kuchyni.

Seděla tam, dokud se jí nepřestala třást kolena a nezastavilo se bušení v hlavě. Dokud nepřešlo nutkání propuknout v neovladatelný pláč.

Když zazvonil telefon, natáhla ruku a podařilo se jí sundat ho z linky. Podívala se na displej. Parker. „Jsem v pořádku.“

„Jsem tady.“

„Já vím. Díky. Ale jsem v pořádku. Zavolala jsem jí taxi. Mělo by tu být každou minutu. Nepouštěj ji dovnitř.“

„Dobře. Jsem tady,“ opakovala Parker. „Kdykoliv budeš potřebovat.“

„Parker? Ona se nikdy nezmění, takže jsem to musela udělat. Netušila jsem, že to bude tolik bolet. Myslela jsem si, že se budu cítit dobře, dobře a spokojeně. Možná i trochu vítězoslavně. Ale ne. Je to nepříjemné.“

„Kdyby tě to nebolelo, tak bys to nebyla ty. Udělala jsi správnou věc, jestli ti to nějak pomůže. Správnou věc pro sebe. A Linda je splachovací. To přece víš.“

„Chci zuřit.“ Unavená a rozcitlivělá Mac položila obličej na zdvižená kolena. „Bylo by to mnohem snazší, kdybych na ni byla našťvaná. Proč mi to láme srdce?“

„Je to tvoje matka. Na tom se nic nezmění. Mimoto se cítíš mizerně, i když jí dovolíš, aby tě využívala.“

„Tohle je horší. Ale máš pravdu.“

„Taxi je tady. Odjíždí.“

„Dobře.“ Mac znovu zavřela oči. „Opravdu jsem v pořádku. Promluvíme si zítra.“

„Zavolej, kdybys mě potřebovala dříve.“

„Jasně. Díky.“

Nedokázala v sobě najít dostatek nadšení pro bublinkovou lázeň, svíčky a víno, ale dopřála si alespoň horkou koupel. Oblékla si nejstarší flanelové kalhoty, které byly pohodlně měkké. Už nechtěla spát a napadlo ji, že řešením může být fyzická námaha. Uklidí ložnici, udělá pořádek ve skříni, v prádelníku, vydrhne koupelnu.

Domácí práce jsou způsob, jak trávit čas, a vydrží jí na dlouhé hodiny. Možná dny. Nejlepší ze všeho je ale to, že očisťují, usoudila. Symbolický akt, jenž je v souladu s jejím vztahem k Lindě.

Pryč ze starého, vzhůru do nového. Až úkol dokončí, bude všechno svěží a spořádané. Její nový život dostane svůj řád.

Otevřela skříň, nafoukla tváře a vyfoukla z nich všechn vzduch. Jediný možný způsob, jak dosáhnout změny, uvažovala

Mac, je ten, který ukazují v televizních pořadech o vylepšování domácností. Vytáhnout všechno ven, roztrídít, vyhodit.

Možná by mohla jednoduše všechno spálit a začít znovu. Stejně se zdá, že jejím současným hlavním tématem je pálení mostů. Napřímila ramena, popadla plnou náruč oděvů a hodila ji na postel. Při třetím nákladu se ptala sama sebe, k čemu potřebuje tolik hadrů. Je to nemoc, to je jasné. Nikdo nepotřebuje patnáct bílých halenek.

Padesát procent, rozhodla se. To bude její cíl. Vyřadit padesát procent šatníku. A koupí si ty hezké vypořádkované věšáky. Seřadí věci podle barvy. A pořídí si úhledné, skladné krabice na obuv. Tak, jako to má Parker.

Když obsah její skříně ležel na hromadě na posteli a na pohovce, s poněkud vyděšenýma očima se zastavila. Neměla by napřed koupit ty věšáky nebo krabice? A také sadu skříňových organizérů. Dělicí příčky do zásuvek. Teď má jen tuhle obrovskou, úděsnou spoušť a žádné místo na spaní.

„Panebože, jak je možné, že dokážu vést svoje podnikání, být v něm praktická, a nejsem schopná dát do pořádku sama sebe? Tohle je tvůj život, Mackensie Elliotová. Obří hromada věcí, s nimiž si nevíš rady.“

Napraví to. Změní to. Vyřeší to. Bože, vykopla z domu vlastní matku, tak snad se dokáže vypořádat s oblečením, botami a taškami. Omezí nepořádek ve svém životě, ve své hlavě. Minimalizuje ho, rozhodla se.

Půjde cestou zenu.

Její domov, její život, její zatracená skřín se stanou místem míru a klidu. Uloženými v průhledných plastových krabicích na obuv.

Začne okamžitě. Dneska se rodí nový den, nový start a nová, tvrdší, chytřejší, hrozivější Mackensie Elliotová. S třpytem v očích se vydala dolů pro krabici pevných pytlů na odpadky.

Zaklepání na dveře v ní vyvolalo tak hlubokou úlevu, až se zachvěla. Parker, pomyslela si. Díkybohu. To, co právě teď potřebovala, byly nadpřirozené síly téhle slečny organizátorky.

S šílenstvím v očích a vlasy stojícími všemi směry prudce otevřela dveře. „Parker – ach. Ach. Samozřejmě. No to je gól.“

„Nebralas telefon. Vím, že se zlobíš,“ pokračoval Carter. „Jestli mě pustíš dovnitř, jen na pár minut, vysvětlím to.“

„Jistě.“ Mac vymrštila ruce vzhůru. „Proč ne. To už je jenom poslední kapka. Dejme si drink.“

„Nechci drink.“

„Správně. Řídíš.“ Máchla rukama do vzduchu a pochodovala ke kuchyni. „Já ne.“ Bouchla lahví vína na linku a vytáhla otvírák. „Copak? Dneska večer žádné rande?“

„Mackensie.“

Nějak, pomyslela si, zatímco útočila na zátku, se mu podařilo udělat z mého jména omluvu a současně mírné pokárání. Ten chlap je prostě machr.

„Vím, jak to mohlo vypadat. Jak to pravděpodobně vypadalo.“ Došel k opačnému konci linky. „Ale tak to nebylo. Corrina... Ukaž, udělám to,“ řekl při pohledu na její zápas s korkem.

Vystřelila na něho prstem.

„Jenom zaskočila. Zastavila se.“

„Něco ti povím.“ Sevřela láhev mezi kolena a vztekla potáhla zátku. „To, že jsme se pohádali, že jsem cítila, že potřebuji stanovit určité hranice, ještě není důvod k tomu, abys o pět minut později hostil svou tajemnou, sexy bývalku.“

„Tak to vůbec nebylo. Zatraceně,“ zavrčel Carter a naklonil se, aby jí sebral láhev přesně v okamžiku, kdy se jí podařilo uvolnit zátku.

Její pěst ho zasáhla přímo do brady. Síla úderu ho odmrštila o krok zpátky.

„Už se cítíš líp?“

„Já nechtěla... Tvůj obličej se tam nějak připletl.“ Postavila láhev na linku a přitiskla dlaň na ústa, aby ztlumila náhlý smích, který hrozil přechodem v hysterický záchvat. „Bože, je to čím dál směšnější.“

„Nemohli bychom se posadit?“

Zavrtěla hlavou a přešla k oknu. „Nedokážu sedět, když jsem namíchnutá. Na rozumnou debatu nemám v sobě dostatek klidu.“

„Myslíš, že mi říkáš něco nového? Odešlas. Jednoduše jsi utekla bez toho, abys mi dala šanci vysvětlit situaci.“

„Jedno je jasné. Jsi volný hráč. Neodsouhlasili jsme nějakou exkluzivitu, dokonce jsme o tom ani nemluvili.“

„Domníval jsem se, že je to samozřejmé. Spali jsme spolu. Ať jsou hranice, které si přeješ, jakékoliv, jsem s tebou. Jenom s tebou. A očekávám totéž. Jestli tím působím starosvětsky nebo mravoučně, nedá se nic dělat.“

Otočila se zpátky k němu. „Mravoučně. Tak tenhle výraz člověk neslyší každý den. A nepůsobíš, Cartere. Působíš tím čestně. Pokouším se ti jenom sdělit, že jsem neměla právo nechat se tak vyvést z míry. V téhle rovině jde o naprostou hovadinu. Jenže na drahé straně jsme mezi sebou měli určitou neshodu, a když jsem se to pokusila jít s tebou urovnat, byl jsi s ní.“

„Nebyl jsem s ní. Ona tam jenom byla.“

„Byla tam. Naléval jsi jí víno. Dal jsi jí moje víno.“

„Nedal jsem jí tvoje víno.“

„No tak to už je něco.“

„Nenalil jsem jí žádné víno. Řekl jsem jí, že musí odejít. Rozbrečela se.“ Carter si při této vzpomínce promnul zátylek. „Poslal jsem ji pryč v slzách a ty jsi nebrala telefon. Kdybys počkala, kdybys šla dál, dala mi příležitost...“

„Tys nás zdvořile představil.“

Zarazil se a zamračil se na ni. „Já... ano.“

„Málem jsem tě v tu chvíli praštila tou lahví vína. Ach nazdar, Mac, tohle je žena, se kterou jsem žil skoro jeden zatracený rok a o níž jsem se snažil říct ti, co nejméně to šlo. A ona tam stojí s tím hlubokým výstřihem a dokonalými vlasy a brouká na tebe, ať jí naliješ sklenku vína, které jsem jako idiotka přinesla.“

„Já...“

„Nemluvě o faktu, že jsme se jen pár hodin předtím setkaly v obchodě s obuví.“

„Kdo? Co? Kdy?“

„Vaše společná přítelkyně jak-se-jen-jmenuje nás už představila, když byla s tvou ex v *mém* oddělení obuvi během *mojí* terapie nakupováním bot.“

Už jenom při pouhé myšlence na tohle se Mac vařila krev v žilách. „Hezky si mě tam okoukla v těch svých zatracených

červených sandálech a s jedním jízlivě povytaženým obočím a afektovaným úsměvem.“ Mac do něj šťouchla prstem. „*Afektovaným úsměvem* dokonale tvarovaných rtů. Ale nechala jsem to plavat, kašlala jsem na ni i její reakci. Koupila jsem si úžasné modré kotníkové boty, zbožňováníhodné stříbrné sandály a láhev opravdu dobrého vína, které jsem chtěla vzít k tobě, když jsem se ještě zastavila u pultu MAC pro nové oční linky, abych se dala trochu do pucu, protože jsem chtěla vypadat dobře, až přijdu k tobě. Zejména potom, co si mě tvoje ex tak omrkla. Ve výprodeji jsem ještě objevila skvělé sako DKNY a kašmírový svetr. To proto se teď dávám cestou zenu. Tedy zčásti i kvůli té odtahovce a emočnímu chaosu, ale tohle je základ.“

Nervově otřesený Carter dlouze vydechl. „Změnil jsem názor. Můžu dostat sklenku vína?“

„A nechápu, jak sis mohl třeba jen na minutu myslet, že tam zůstanu,“ pokračovala Mac, zatímco sahala pro sklenku. „Co? Očekávals, že se s ní pustím do boje zblízka. Že svedeme řeckořímský zápas.“

„Já ne. To Bob.“

„Kdybys vlastnil ten jednoduchý mozek, který si muži mezi sebou zřejmě půjčují, tak bys mě jí představil jako ženu, se kterou chodíš. Ne jenom tak, jako bych byla nějaký poslíček.“

„Máš absolutně pravdu. Udělal jsem to špatně. Mou jedinou omluvou je to, že situace byla nad moje síly. Všechno bylo tak zmatené a nevysvětlitelné a ke všemu jsem spálil sýrový sendvič.“

„Připravoval jsi pro ni *sendvič*?“

„Ne. Ne. Dělal jsem ho pro sebe, když přišla. Zapomněl jsem, že mám na sporáku pánev, protože Corrina...“ Došlo mu, že zmiňovat se o tom, co se stalo mezi Corrininým příchodem a spálením sendviče není zrovna dobrý nápad, a tak se dlouze napil vína. „Vyrušila mě. Pro každý případ, pochopil jsem správně, že jsi narazila na Corrinu a Stephanie Gordenovou, když jsi nakupovala?“

„Přesně to jsem řekla.“

„Kromě jiného,“ zamumlal. „Jasně. To nesporně vysvětluje...“ Další bažinatá půda, uvědomil si. „Můžu říct

pouze jedno, ale zásadní: Nechtěl jsem ji tam. Chtěl jsem tebe. Chci tebe. Miluji tě.“

„Nezačínej s láskou, když mám krizi. Chceš, abych se pomátla ještě více?“

„A je to vůbec možné? Ale ne, to opravdu nechci.“

„Měla svůdné oblečení.“

„Prosím?“

„Nemysli si, že nevím, proč si k tobě jen tak ‚zaskočila‘. Podívala se na mě a pomyslela si, *pchá*, když ji nemůžeš odstřelit takhle, tak se svůdně oblékni a jdi po něm. Šla po tobě, nezapírej.“

Jeho ramena toužila poklesnout. Musel sebrat psychické i fyzické síly, aby je držel rovně. „Chystal jsem si sendvič. Copak to o něčem nevypovídá? Opékal jsem si sendvič a myslel na tebe. Jak jsem mohl očekávat nebo se připravit na to, že přijde a políbí mě?“

„Ona tě *líbala*!“

„Bože. Měl jsem koupit tu třpytivou věc. Ona – jednoduše mě překvapila.“

„A tys měl hned po ruce ten velký klacek, aby ses bránil jejímu nevídanému pokusu o sblížení?“

„Já ne... Ty žárlíš? Opravdu kvůli tomuhle žárlíš?“

Založila si paže. „Zjevně ano. Ale neber to jako poklonu.“

„Promiň, asi se tomu neubráním.“ Usmál se. „Corrina pro mě nic neznamená. Celou dobu jsem myslel na tebe.“

„Velmi humorné.“ Zvedla svou sklenku a usrkla. „Je krásná.“

„To je.“

Věnovala mu spalující pohled. „Ty to nevíš, co máš správně říct? Potřebuješ Bobův seznam, který by ti řekl, že se od tebe očekává, že řekneš něco jako ‚s tebou se nemůže srovnávat‘?“

„Nemůže. Nikdy nemohla.“

„Prosím tě. Má přece rty, jako by do nich píchla včela, oči pichlavé jako trnky, košíčky D.“ Znovu se napila vína a postrčila sklenku k němu. „Vím, že je ode mě povrchní, když ji nenávidím pro její vzhled, ale nemám moc jiných možností. Přitom je toho tolik. Chápu, že tě přistihla nepřipraveného. Ale fakt je, Cartere, že mě zasáhla na nejslabším místě. Dvakrát.

Jediné, co vím, je to, že jsi měl s touto ženou vážný vztah, že jste spolu žili a že ho ukončila ona. Ne ty, ale ona. Miloval jsi ji a ona tě zranila.“

„Nemiloval jsem ji. A že mě zranila? Domnívám se, že to je relativní, závislé na okolnostech. Uvědomuji si, že když jsem o svém vztahu s Corrinou mlčel, tak působil mnohem komplikovaněji a důležitěji než ve skutečnosti, ale chtěl jsem se vyhnout mluvení o ní. Nebylo to moje nejšťastnější období. Seznámili jsme se na nějakém večírku u Gordenových. Společných přátel. To jsem byl zpátky poměrně krátkou dobu. Zpočátku jsme se scházeli jen tak obyčejně. Později vážněji.“

„Začali jste spolu spát. Umím číst mezi řádky, profesore.“

„Hm. Myslela si, že se nakonec vrátím na Yale, a nedokázala pochopit, proč chci učit a bydlet tady. Ale to byla původně jen drobnost. Ke společnému životu jsme se dostali víceméně náhodou.“

„Jak se může něco takového stát náhodou?“

„Stěhovala se na nové místo. Do většího bytu. Něco na tom nevyšlo, detaily si nepamatuji. Ne přesně. Ale zmínila se o tom, kde bydlí, a že se musí vystěhovat. Měl jsem dost místa a mělo to být pouze na několik týdnů, možná měsíc. Než si najde jiný byt. A tak nějak...“

„Žádný jiný byt nenašla.“

„Umožnil jsem, aby se to stalo. Bylo příjemné mít někoho, s kým můžeš doma večeřet nebo si někam vyrazit. Když teď na to myslím, tak jsme na ty večere spíše chodili ven. Líbila se mi její společnost, fakt, že mám někoho, s kým se vracím domů. Vyhovoval mi pravidelný sex. Zřejmě mám potřeby Cyrana.“

„Každý má rád pravidelný sex.“

„Uvažoval jsem, že ji požádám o ruku. Potom jsem si uvědomil, že o tom přemýšlím, protože se to ode mě očekává. Všichni prostě předpokládali... Následně jsem se cítil provinile, protože jsem ji nechtěl žádat, aby si mě vzala. Žil jsem s ní, spal jsem s ní, platil její účty, dělal...“

Mac zvedla ruku jako dopravní policista. „Ty jsi platil její účty?“

Pokrčil rameny. „Zpočátku se snažila našetřit na svůj byt, potom... Stal se z toho zvyk. Chci tím říct, že jsme spolu žili

podobně jako sezdaný pár a já ji nemiloval. Chtěl jsem. Musela to vycítit a já viděl, že není úplně šťastná. Vycházela stále častěji ven. Proč by měla trčet doma s někým, kdo je ponořený do knih a písemek? Pochopila, že zřejmě nebudu tím, koho chce, ani jí nedám to, co chce, a tak si našla někoho jiného.“

Díval se na skleničky na lince. „I když jsem ji nemiloval, tak být odvržen kvůli někomu jinému, být podváděn, stejně bolí. Je to ponižující. Měla aférku, k níž jsem byl netečný. Připouštím, že k tomu nemuselo dojít, kdybych jí věnoval více pozornosti. Opustila mě kvůli němu, a přestože jsem se cítil zraněný a zahanbený, současně to byla úleva.“

Mac potřebovala chvíli, aby to vstřebala. „Dovol mi to všechno shrnout, dospět k základnímu schématu. Protože tohle já velmi dobře znám. Zmanipulovala tě, abys jí poskytl ubytování – za které ti nic neplatila.“

„Těžko jsem po ní mohl žádat nájemné.“

„Nepodílela se na žádných výdajích na domácnost, naopak tě sladkými řečmi přiměla, abys platil její výdaje. Pravděpodobně jsi jí čas od času i půjčoval peníze. Nikdy jsi už je neviděl. Kupovals jí věci – oblečení, šperky. Pokud ses vzepřel, použila slzy nebo sex, aby tě obměkčila a dostala, co chtěla.“

„No, asi ano, ale...“

„Nech mě to dokončit. Když ji něco přestalo bavit nebo uviděla něco trpytivějšího, lhala, podváděla, zrazovala a potom to všechno vyložila jako tvoji chybu, že ti na ní dost nezáleželo. Jsem blízko pravdě?“

„Ano, ale to není faktor...“

Mac ho opět umlčela zvednutím ruky. „Je to celá Linda. Je to... Corinda. Stejný typ jako moje matka, jenom v mladším vydání. V takovémhle kolotoči jsem prožila celý život, tedy vyjma sexu. A vím, že je snazší dívat se na něj zvenčí. Ty a já, Cartere, jsme párek ťulpasů. Hůř, dovolili jsme jim, aby nás přesvědčily, že jejich sobecké, ponižující chování je naše vina. Kdybych tohle všechno věděla, tak bych ne... Ale ano, reagovala bych úplně stejně impulsivně. Byl to Linda faktor.“

„To ale nesmazává fakt, že jsem pomohl vytvořit tu situaci, nechal jsem ji pokračovat, i když jsem ji nemiloval.“

„Já svou matku miluji. Jen bůh ví proč, ale je to tak. Navzdory spalující zlosti, frustraci a běsnění ji stejně miluji. A vím, že pod tou její sobeckou, potupnou ukňouraností mě Linda – svým zvláštním způsobem – také miluje. Nebo přinejmenším si to ráda myslím. Nikdy však nebudeme mít zdravý vztah. Nikdy nebudeme mít to, co chci. Není to moje chyba. A to s Corindou nebudu nikdy brát jako tvoji chybu.“

„Kéž bych jí byl nedovolil tě takovým způsobem ranit. Kéž bych to byl zvládl lépe.“

„Až na ni narazíme příště, představíš mě řádně jako ženu, s níž chodíš.“

„Opravdu?“ Jeho klidné modré oči pohlédly do jejích. „My spolu chodíme?“

„Bude to stačit? Dokážeš pochopit, že se pokouším vypořádat s faktem, že můj emocionální život je zaneřáděný, neuspořádaný a v chaosu? Že netuším, jak dlouho mi potrvá, než ho dám do pořádku?“

„Miluji tě. To neznamená, že chci, abys se mnou zůstávala jen proto, že si myslíš, že se to očekává. Chci být tady, až ho dáš do pořádku, ale i během doby, kdy ho budeš dávat do pořádku. Chci vědět, že je to pravda, když mi řekneš, že mě miluješ.“

„Jestli to řeknu, pokud to budu schopná říct, tak to bude poprvé, kdy jsem to nějakému muži řekla. A bude to pravda.“

„Já vím.“ Uchopil její ruku a políbil ji. „Můžu počkat.“

„Tohle byl ten nejdivnější týden.“ Zvedla jejich spojené ruce ke své tváři. Cítila, že to tak má být. To, že je tady s ní, znamená, že je všechno v pořádku. „Myslím, že půjdeme nahoru a dokončíme tohle usmířování.“

KAPITOLA SEDMNÁCT

Políbila ho už na schodech a cítila, že události dlouhého dne zapadly na své místo. „Není divu, že nás to k sobě přitahuje.“ Krátce se k němu přivinula, než ho vzala za ruku a vedla dál nahoru. „Oba máme v sobě gen obětního beránka. Pravděpodobně působí jako feromon.“

„Mluv za sebe. Já nejsem žádný obětní beránek. Jsem jen od přírody slušný chlap a o nikom si nikdy nemyslím nic zlého.“

„Jasně. Takže beránek.“ Zasmála se na něho a pak se zprudka zastavila, když viděla šok v jeho obličeji. „Co je? Co – ach bože. Ach můj bože.“

Stála, kde byla, a zírala na svou ložnici, která vypadala, jako by se přes ni přehnalo tornádo. „Já zapoměla. Zapoměla jsem ti říct, že ve skutečnosti jsem dvojité agent. Do pátrání po tajném kódu vyrazilo o něco dříve moje druhé, opačné já. Byl to děsivý boj.“

„Rád bych tomu věřil.“

„Je to zen.“

„To tvoje druhé já?“

„Ne. Konečný cíl. Podívej, co kdyby ses vrátil dolů, než dám tyhle věci zpátky do skříně? Nepotrvá to dlouho.“

„Vypadá to tu jako v malém obchodě,“ poznamenal užasle Carter. „V butik.“

„Ano, pro dočasné šílence.“ Mac nabrala plnou náruč šatstva. „Vážně, dej mi deset minut. Není to tak strašné, jak to vypadá.“

„Tleskám tvému optimismu, Mackensie. Je mi líto, že tě ta událost tak rozhodila.“

„Jak víš...“

„Mám dvě sestry a matku. Zním projevy zlostné uklízení.
mání.“

„No jistě.“ Odhodila náruč oděvů na pohovku. „Zapomněla
jsem na tvoje znalosti základního schématu.“

„Pomůžu ti to dát zpátky. Někam. Svým způsobem v tom
mám taky prsty.“

„Ne. Ano. Chci říct, že ano, máš v tom prsty. Ale to, na čem
máš podíl ty, je jen špička ledovce. To hlavní se skrývalo pod
ní. Je to jako s Titanikem. Počínaje matčinou pokořující
návštěvou a konče Corrindou...“

Znovu nabrala z postele další náruč oblečení. „Matka se tak
dobře bavila v New Yorku, že mi nevrátila auto. A nebrala ani
telefon.“

Pověsila věci, které držela v náručí, do skříně, otočila se a
zjistila, že Carter stojí za ní s dalším nákladem. „Díky. Také se
neobtěžovala nechat mi klíčky od svého auta, takže jsem ho
nemohla použít, ani kdybych chtěla. Včera ráno jsem byla
připravená vraždit, ale potom jsem měla krátký rozhovor s
Laurel, která netoleruje žádný podraz od nikoho. Přesně to na ní
obdivuji. Takže pak jsem dala matčino auto odtáhnout.“

„Tak to je skvělé. Patřičné následky pro nepatřičné
chování.“

„Tak to jenom zní, doktore Maguire. Patřičné asi ano, ale
také zlomyslné, protože ten chlápek z odtahovky se zná s Delem
a souhlasil, že naučtuje Lindě platbu za odtažení a uskladnění.“

„Jasně, když jsem před domem viděl tvoje auto, hned mi
došlo, že ti ho matka konečně vrátila. Musela zuřit, když zjistila,
že jsi dala její auto odtáhnout.“

„To si piš. Bylo to ošklivé. Velmi ošklivé. A během té scény
jsem zjistila, že když si stojíš na svém a děláš, co je správné, tak
to bolí. Jako rána pěstí do obličeje, dalo by se říct,“ dodala a
pousmála se. „Detaily přeskočím. Skončilo to tím, že jsem
matce zavolala taxi, vyhodila ji z domu a zamkla dveře.“

„Výborně. Teď si dvakrát rozmyslí, než něco podobného
zopakuje.“

„Vidíš to příliš optimisticky. Linda si nikdy nic nerozmýšlí
dvakrát, Cartere. Než začne uvažovat jinak, vyžádá si to mnoho

dalších takových kroků. Je to na mně. Vydržet ty rány do tváře, aniž bych ustoupila.“

„Ale uděláš to.“

„Musím. V každém případě jsem se rozhodla dostat ze sebe to rozrušení tím, že uklidím svůj nepořádek. Nejdřív jsem tady sice udělala ještě větší binec, ale s cílem odstranit chaos a všechno přeorganizovat. Symbolicky se tak snažím odhodit staré návyky a nastavení mysli. Takže...“

Odmlčela se, protože se otočila s dalším nákladem a zahlédla se v zrcadle. „Ježíši, vypadám, jako bych utekla z nějakého azylového zařízení. Tos mi nemohl říct, že moje vlasy vypadají, jako by se v nich porvaly kočky?“

„Mně se tvoje vlasy líbí.“

Prohrábla si je rukou. „Víš, tohle je další oblast, která mě irituje. Ten večer, když jsem přišla k tobě, jsem vypadala fakt dobře. Prodavačky MAC Cosmetics vědí, co je třeba. Kromě toho jsem zaskočila i do La Perla a měla jsem ten nákup na sobě. Moje kreditní karta sice dostala trochu zabrat, ale když jsme teď získaly zakázku pro Seamanovy, tak se zase slušně vzpamatuje. Takže...“

„Vy jste ji získaly?“ Zvedl Mac ze země a rychle se s ní zatočil. „Tak to je bomba.“

„Reaguješ skoro stejným způsobem, jaký jsem čekala.“

„Koupil jsem šampaňské na oslavu, jestli tu zakázku dostanete. Ale nepřinesl jsem ho s sebou.“

„Tys koupil šampaňské na oslavu se mnou?“ Nemohla jinak. Cítila, jak její zorničky dostávají tvar srdce, když na něho hledí. „Ty jsi ten nejsladší mužský na světě.“

„Oslavíme to zítra.“

„Zítra večer máme akci.“

„Tak tedy při první příležitosti. Gratuluji. Je to skvělá zpráva.“

„Ta nejskvělejší z nejskvělejších. Bude to událost roku. A zároveň to prověří naše schopnosti a posune nás to o kus dál.“

„Musíš... Co je to ta La Perla?“

Zvolna se usmála. „Takže dvě sestry a matka ti neřekly o ženách úplně všechno. Stále se musíš naučit pár věcí, profesore. Běž dolů.“

„Nechci jít dolů.“ Sklonil hlavu a zlehka ji políbil na rty. „Stýskalo se mi po tobě. Chyběla mi tvoje tvář. Toužil jsem se tě dotýkat. Podívej, už jsme vyklidili část postele. Je na ní dost místa.“

„Dolů.“ Přitiskla prst k jeho hrudi a postrčila ho zpátky. „Řeknu ti, kdy se máš vrátit. Poděkuješ mi.“

„Proč bych ti nemohl poděkovat hned teď a...“

„Ven.“

Strčila do něho.

Carter popocházel po ateliéru, prohlížel si Maciny fotografie, nakukoval do časopisů pro nevěsty. Přemýšlel, jaký výraz by byl vhodný pro to, co se nyní honilo v jeho nitru – intenzivní radost a netrpělivost. Mackensie je nahoře a to je úžasné. Mackensie je nahoře a on ne. Z toho se mohl zbláznit.

Zašel ke vchodovým dveřím a ujistil se, že jsou zamčené. Pomyslel si, jestli by měl vzít nahoru víno. Sám žádné nechtěl, ale ona...

„Proč nejdeš nahoru?“

Díkybohu, oddechl si a nechal víno tam, kde bylo.

Stíny a mihotání světla mu prozradily, že zapálila svíčky. Vzduchem se nesla jemná, lákavá vůně. Měl jsem vzít to víno, uvědomil si.

Když vešel do ložnice, zastavilo se mu srdce.

V pohyblivých stínech, ve zlatém světle, ve vznášející se vůni ležela na posteli otočená k němu, hlavu podepřenou loktem. Udělala si něco s vlasy, protože je měla uhlazené, rty zvýrazněné rtěnkou a oči exoticky nalíčené. A na dlouhém, krásném těle měla minimální prádlo z tenké černé krajky.

„Tak tohle,“ ozvala se a přejela si volnou rukou podél boku, „je La Perla.“

„Ach. Děkuji ti.“

Kývla na něho prstem. „Proč nejdeš ke mně a nepodíváš se zblízka?“

Pokročil k ní. „Bereš mi dech.“

Posadil se, pohladil ji po boku, obkroužil křivky. „Tohle jsi měla na sobě ten večer?“

„Mhm.“

„Kdybych to byl věděl, tak bys k tomu autu nedošla.“

„Opravdu? Tak co kdybys mi předvedl, co bys dělal, kdybys to byl věděl?“

Sehnul se na okamžik a jemně se dotkl rty jejích. Pak propadl vášni. Okamžitá potřeba, divoká a hříšná, ho hnala ke spěchu. Polkl její tlumené vydechnutí a žádal víc.

Jeho nitro bouřilo vzrušením, touhou, vrčelo zoufalou nenasytností mít její ústa a tělo pod sebou. Ochutnat ji, rozžehnout oheň v krvi.

Jeho ústa dobývala, jeho ruce plenily.

Její tělo pod ním vybuchlo, vzepjalo se, svíjelo, zatímco tahala za jeho košili. Vyhrnula ji vzhůru a ve svém spěchu ho poškrábala nehty, než mu ji přetáhla přes hlavu a odhodila. Při svíjení těl, kdy hledali jeden druhého, vzlykavě dýchala. Hledali temnější, hlubší rozkoš, při níž se pokožka stává kluzkou a srdce buší o závod.

Dotýkat se, ochutnávat, vlastnit.

Být takhle chtěná, takhle potřebná – a na oplátku stejně tak chtít a potřebovat – jí připadalo zcela nemožné. Bylo to jako hořet zaživa, uvědomovat si každíčký centimetr svého těla, jak plane.

Překulil se s ní na její záda a prudce zvedl její boky. Vnikl do ní. Na výkřik nenašla dech.

Ohromená, ochromená, bezmocná se zmítala a šátrala rukama po nějaké opoře. Sevřela v prstech zmuchlané prostěradlo, jako by to bylo záchranné lano. Chytil její dlaně do svých a vytáhl jí paže nad hlavu. Nořil se do ní znovu a znovu. Tvrdým, primitivním rytmem, jenž hnál oba na samý vrchol a přes něj.

Když se na ni zhroutil, jejich ruce zůstaly spojené. V blikajícím světle otočil hlavu. A políbil ji s neuvěřitelnou něhou.

Ležela bez hnutí, prosáklá něčím jako úžasem.

„Byl jsem hrubý,“ zašeptal Carter. „Měl jsem...“

„Víš co?“ přerušila ho s úsměvem. „Zajdu znovu do obchodu. Vykoupím všechny jejich zásoby La Perla. Cokoliv, co mají v mé velikosti, bude moje. Nikdy už nebudu nosit nic jiného.“

„Je to tvoje tělo, ne prádlo, co ve mně probouzí chtíč. Je ti zima?“

„Není, a možná už nikdy nebude. Můžeš zůstat?“

„Ano.“

„To je dobře. Dlužím ti ta míchaná vajíčka.“

Emmaline stála s rukama založenýma v bok uprostřed chaosu v Macině ložnici. „Netušila jsem, že jste s Carterem při sexu takoví divočáci.“

„Jsme. Ale tohle jsem si způsobila sama.“

„Což si žádá dotaz proč.“

„Uklízím.“

„V tomhle světě uklízení obvykle znamená ukládání věcí na místo.“

„I na to dojde. Nechceš tuhle kabelku? Nikdy jsem ji nepoužila.“

Emma popošla blíž mezi hory šatstva a doplňků a vzala do ruky hnědé psaníčko. „Tahle barva vypadá jako uschlé lejno. Možná jsi ji nepoužila kvůli tomu, že je tak ošklivá.“

„To opravdu je. Nechápu, na co jsem myslela, když jsem si ji kupovala. Hoď to k věcem na vyhození. Tamhle na tu hromadu,“ ukázala Mac rukou.

Emma odhodila kabelku na hromadu. „Zbavuješ se i těchto střevíců?“

Mac se ohlédla a viděla, že Emma si prohlíží limetkově zelené sandály s velmi vysokými podpatky. „Ničí mi nohy. Mám z nich pokaždé puchýře.“

„Ale jinak vypadají senzačně.“

„Já vím, jenže kvůli těm puchýřům jsem je nenosila.“ Mac potřásla hlavou nad třpytem v Emminých očích. „Nepadnou ti.“

„Já vím. Není fér, že Laurel a Parker mají stejnou velikost, zatímco ty a já máme skoro pánská čísla. To je nespravedlivé.“ Stále držela sandál v ruce a rozhlédla se po ložnici. „Jak se tady s Carterem dokážete milovat?“

„Zvládáme to. V poslední době stejně chodím většinou já k němu. Ale to je hlavně proto, že když Carter tohle vidí, chce mi pomáhat. Chlapa nemůžeš zapojovat do úklidu skříní a zásuvek. Začal mi počítat boty.“

„Tak muž boty nikdy nepochopí.“

„Když už jsme u obuvi, vrať ty sandály na hromadu k ponechání – tamhle. Na vyhození jsou příliš skvostné. Zkusím je nosit na akce, při nichž budu hodně sedět.“

„To je mnohem lepší nápad.“

„Vidíš, takhle by to Carter nikdy nevzal. Díval by se na mě se zamyšleně nakrbatěným čelem.“

„A kromě zamyšleně nakrbatěného čela spolu vycházíte dobře?“

„Přímo skvěle. Téměř perfektně. Nevím, proč jsem se tak kroutila a bláznila. Co tahle halenka? Je hodně podobná téhle. Měla bych se jedné z nich zbavit, ale které?“

Emma si prohlížela dvě černé sportovní halenky. „Jsou černé. Černých halenek není nikdy dost. Jsou základem šatníku.“

„Rozumím. Právě proto jsem chtěla, abys přišla.“

„Spíš bys tady potřebovala Parker. Říkalas, že jsi s tím začala ve čtvrtek. Mínulý čtvrtek.“

„Parker sem nemůže přijít. Stačil by jí jeden pohled a nervově by se zhroutila. Ležela by měsíce v kómatu. To jí nemůžu udělat. A objednala jsem si krabice na boty, věšáky a takovou tu věc s mnoha háčky na zavěšení tašek nebo pásků. Dívala jsem se i na skříňové organizéry, ale připadaly mi nepochopitelné. Kromě toho se chystám pětadvacet procent věcí vyhodit. Mělo to být padesát, ale to bylo předtím, než jsem přišla k rozumu.“

„Jenže na tom děláš už skoro týden.“

„Neměla jsem na to dost času mezi prací a Carterem, a také se v tom odrazilo moje podivné váhání. Dneska večer s tím určitě pokročím.“

„Nesejdeš se s Carterem?“

„Ve škole mají rodičovské schůzky. Mimoto se nescházíme každý večer.“

„Jasně. Nejste spolu jenom ve dny, kdy má svátek Dyndy. Vypadáš spokojeně. Carter tě dělá šťastnou.“

„To ano. Ale je tu jedna maličkost.“

„Ach ne.“

„Ne, opravdu jenom drobnost. Řekl, že bych si možná chtěla nechat u něho pár věcí. Mých věcí.“

„Mac. Myslел tím určitě něco na převlečení a kartáček na zuby.“

„Já vím. Já to vím. Je to logické a pozorné. Jenže já měla pocit, že se zase začnu kroutit a bláznit. Nestalo se, ale hrozilo mi to. A podívej na ty moje věci. Je jich taková spousta. Jestli je začnu míchat s jeho, jak budu vědět, kde je mám? A co když si u něho nechám něco, co budu najednou potřebovat tady?“

„Uvědomuješ si, že se jenom snažíš za každou cenu hledat kazy, bariéry, peřeje? Víš to, že ano?“

„I když vím, že je vyhledávám, to neznamená, že neexistují. Jenom se snažím zvyknout si na to, že jsem s ním – jako oficiální pár – a on už mi nabízí prostor ve svojí skříni. Přitom já se teprve pokouším vypořádat s tou svojí.“

„A odvádíš přitom pozoruhodný výkon.“

Mac pohlédla na hromady šatstva. „Je to nikdy nekončící činnost.“

„A tak je to také s tebou i se vztahem s Carterem. Lidé a vztahy se nikdy nepřestávají vyvíjet.“

„Vím, že máš pravdu. Jenom... Chci mít všechno na svém místě.“ Mac dlouze vydechla. „Chci mít svůj život uspořádaný a pod kontrolou. Mít jasno. Vědět, co s ním dělám, jakým způsobem to dělám.“

„Miluješ ho?“

„Jak tohle má člověk vědět? Ptám se na to sama sebe a dostávám odpověď ano. Miluji ho. Jenže lidé se odjakživa zamilovávají a odmilovávají. Období zamilování je těžké a vzrušující, ale rozchody jsou hrůzostrašné. Momentálně vše klapě dobře, tak bych to ráda zachovala takové, jaké to je.“

„Víš, jak moc si přeji, abych byla zamilovaná do muže, který mě miluje?“

„Nemyslím si, že by sis v tom případě hned vázala svatební kytku.“

„Tak to se mylíš. Kdybych měla to, co máš teď ty? Nestála bych uprostřed chaosu a nesnažila se zorganizovat si život. Dívala bych se do budoucnosti a strašně bych se na ten nový život těšila. Jestli ty...“

Nedořekla to, protože dole bouchly dveře.

„Hej, Mac? Jsi tady?“

„Co tady dělá Jack?“ podivila se Emma.

„Ach, zapoměla jsem. Nahoře!“ zvolala Mac. „Měl přijít projednat něco s Parker, tak jsem ji požádala, ať ho pošle za mnou. Když si nevíš rady se skříňovými organizéry, tak nezbývá než povolat architekta.“

„Ty chceš, aby ti nějaký architekt – chlap – *Jack* – dělal pořádek ve skříni?“

„Ne, jenom chci, aby mi poradil, jak to mám udělat.“

Emma vrhla na Mac pochybovačný pohled. „Tak teď vstupuješ na Parkeřino teritorium.“

„Možná. Ale vidělas její skříň? Vypadá jako ty v časopisech. Tak asi vypadá skříň anglické královny. Tedy až na ty podivné klobouky. Jacku! Přesně tebe potřebuji.“

Stál ve dveřích vysoký, v džínsech, sportovní košili a kotníkových botách – a velmi mužný. „Nechci jít dál. Na místě zločinu se nemáš ničeho dotýkat.“

„Jediný zločin tady je tohle.“ Mac ukázala na skříň. „Prázdná skříň s jednou pitomou tyčí a jednou policí. Musíš mi pomoci.“

„Říkal jsem ti, že potřebuješ zvětšit skříň, už když jsme to tady rekonstruovali.“

„Tenkrát jsem měla naspěch. Ted' ne. Je mi jasné, že potřebuji nejméně dvě tyče a asi ještě jednu nižší. A více polic. Možná i nějaké zásuvky.“

Jack se rozhlédl po hromadách šatstva. „Tak na tohle potřebuješ spíše loď.“

„Probírám to, tak nekomentuj.“

Jack popošel do místnosti a zavěsil palce za opasek. „Docela prostorné.“

„Ano, což je část problému. Mám nutkání ten prostor zaplnit. Něco s tím udělej.“

„Jasně. Nejlepší by byla skříňová sestava z Home Depotu.“

„Na tu jsem se dívala. Chtěla bych něco víc... Něco většího.“

„Chtělo by to cedrové dřevo. Máš tu dost místa i na vestavěnou skříň. Sem na tuhle stranu kratší tyč, tady možná nějaké zásuvky. Nevím. Budu o tom přemýšlet. Znáám chlápka, který by ti to tady spíchnul.“

Mac se rozzářila. „Věděla jsem, že si s tím poradíš.“

„Ale natahat tyhle věci zpátky bude na tobě.“

„To mi nemusíš říkat. Když už jsi tady...“

„Chceš, abych ti navrhl uspořádání úklidové komory?“

„Ne, ale díky. To bys jako chlap nesvedl. Chci se zeptat, co to znamená, když řekneš nějaké ženě, ať si u tebe nechá pár věcí?“

„Že mám otřes mozku.“

„Typické,“ zabručela Emma.

„Hele, ptala se, ne?“

„Myslela jsem ženu, se kterou máš určitý vztah. Intimní vztah,“ vysvětlila Mac.

„A teď si chce nechat v koupelně ty svoje podivné serepetičky. Potom bude potřebovat zásuvku. Než se naděješ, kupuje povlaky na polštáře a tvoje pivo musí udělat v chladničce místo na její dietní nápoje a nízkotučné jogurty. Nakonec lítáš po antikvariátech, místo aby ses díval v neděli odpoledne na fotbal.“

„A to je všechno?“ ozvala se Emma. „Takže se může válet v tvé posteli, může trhat prostěradla, ale nemůže si nechat v *tvójí* koupelně kartáček na zuby, co? Nebo zabrat pár centimetrů v nějakém šuplíku. To už je příliš vlezlé. Tak proč jednoduše nepoložíš na prádelník peníze a nenazveš to tím, čím to fakticky je?“

„Tak pr. Takhle jsem to ne...“

„Proč by se měla cítit pohodlně, proč by měla očekávat, že uděláš ve svém životě nějaké místo pro její potřeby? Chraňbůh, aby ti narušovala tvůj drahocenný čas, tvůj posvátný prostor. Jsi trapný,“ prohlásila Emma. „Oba jste trapní.“ A odpochovala.

Jack zíral na prázdné dveře. „Co to bylo? Proč se na mě tak nakrkla?“

„To kvůli mně. To já jsem to začala.“

„Příště mě varuj, abych se mohl vyhnout podobným odraženým střelám. Emma... chodí s někým, kdo jí dělá problémy?“

„Ne. S nikým mimořádným. Ale já jo. Emma je znechucená, protože si myslí, že si toho – jeho – dostatečně necením. Mýlí

se. Cením. Ale má pravdu v tom, že moje schopnost uvažovat jde pěkně do háje. Dopadne to přesně tak, jak jsi právě popsal. A má pravdu. Je to trapné.“

„Ale to nemusí dopadnout zrovna takhle. Někdy člověk přijde na chuť jogurtům nebo chození po antikvariátech. Záleží na tom...“

„Na čem?“

„Na tom, kdo si nechává svoje věci ve tvé zásuvce. Máš pivo?“

„Jistě.“

„Tak si ho pojďme dát. Něco ti naskicuji. Pokud chceš, dám tomu známému stolaři vědět, aby si to sem zašel poměřit. Pak ti to vyrobí a nainstaluje.“

„To za to pivo stojí.“

„Takže ty a Carter Maguire.“

„Já a Carter Maguire,“ potvrdila, zatímco scházeli po schodech. „Je to divné?“

„Proč by mělo být?“

„Nevím. Možná proto, že se svým způsobem známe už od střední školy, kdy já procházela svou volnomyšlenkářskou uměleckou fází a on byl šprt. A doučoval Dela, zrovna když jsem si odbývala povinné zbláznění do něj.“

„Ty jsi byla zblázněná do Dela?“

„Povinných pět minut,“ potvrdila a vytáhla z chladničky pivo. „Vlastně si myslím, že mi to vydrželo jenom tři minuty. Pět minut to trvalo Emmě.“

„Tak Emmě... hmm.“

„A Carter tehdy jaksi unikl mé pozornosti. A potom jsem si řekla och, tohle je přece ten chytrý kluk. Načež velmi rychle následovalo och, to je ten správný chlápek! Legrační.“

„Vypadá to, že ti to svědčí.“

„Mám dobrý pocit, alespoň většinu času.“ Podala mu plechovku a otevřela svoji. „Když mě to neděsí. Ještě nikdy jsem nebyla zamilovaná. Myslím vážně. Je to zcela jiná rovina příjemných pocitů a zároveň strachu. Dneska večer má povinnosti ve škole, což je další zvláštní a legrační stránka věci. Já a zamilovaná do učitele. Do doktora filosofie. Z nás všech jsem jediná nestudovala vysokou. Absolvovala jsem kursy

fotografování, podnikání, ale zcela mi unikly koleje, kampusy a takové ty věci. A teď jsem pať do chlápka, který známkuje písemky, zadává domácí úkoly, vede diskuze o Shakespearovi.

Když o tom tak přemýšlím, tak ty bys byl mnohem vhodnější volba.“

„Já?“ Jack na ni vytřeštil oči. „Vážně?“

„Nemusíš propadat panice. Chci jenom říct, že bys byl logičtější volba. Oba uvažujeme v obrazech, v konceptech. Potřebujeme mít představivost, tvořit. Oba podnikáme, pracujeme s klienty. Máme rozvedené rodiče a nevlastní sourozence, i když tvoji rodiče jsou moc milí. Máme společný okruh blízkých přátel. A rádi si občas dáme pivo.“

Plus,“ napadlo ještě Mac, „naše jména se rýmují.“

„Máš pravdu. Tak pojďme do postele.“

Zasmála se. „Tak tenhle vlak už nám ujel.“

„Myslím, že ano.“

Pobaveně pozvedla plechovku s pivem. „Nikdy ses o to nepokusil.“

„Kdybych to udělal, Del by mě umlátíl k smrti lopatou. Nikdo si nebude zahrávat s jeho děvčaty.“

„Víš, že všechny máme sex.“

„Rád předstírá opak, ale žádná z vás neměla sex se mnou. K mojí smůle. To je klíčové.“

„Tak v tom máš asi pravdu. Kromě toho, možná to vypadá, že se k sobě hodíme, ale nakonec bychom se rvali o místo v zásuvce a nenáviděli jeden druhého. Carter mi nechává prostor. Má vrozenou schopnost vycítit věci a akceptovat je.“

„Také vnesl jiskru do tvých očí,“ poznamenal Jack. „Ale jak se to v tomhle případě dělá? Kdo fotografuje, když dvorní fotografka kráčí k oltáři?“

„K oltáři?“ Málem se zalkla pivem. „O oltáři jsem nic neříkala. Já – my nic takového neplánujeme. Jak tě napadlo, že uvažujeme o manželství?“

„Nevím.“ Pootočil se na židli a ukázal rukou na stěny ověšené svatebními fotografiemi. „Možná je to tou jiskrou v očích i tímhle prostředím.“

„To je přece byznys. To, že neustále myslím na svatby, ještě neznamená, že myslím na vlastní svatbu.“

„V pořádku, není třeba hned šilet.“

„Já nešílím. Jenom...“ Ostře se nadechla. Šla k pracovnímu stolu a vrátila se s velkým blokem a tužkou. „Tady máš. Odpracuj si to pivo.“

Mac se po zbytek večera držela svého plánu. Jakmile hromady začaly být přehlednější, hladina jejího stresu poklesla a narůstal v ní dojem, že to dokáže. Opět měla místo na spaní a cítila, že získává nad věcmi větší kontrolu.

Bylo příjemné mít večer pro sebe, starat se jen o svoje záležitosti, mít svůj prostor. Mohla si to všechno užívat, a současně postrádat Cartera. Touto prací vlastně uspořádávala i jejich vztah.

Milovat ho, být s ním ráda, ale také se těšit z času tráveného o samotě. Dokud...

Když zazvonil telefon, zkontrolovala číslo.

Linda.

Mac zavřela oči a připomněla si, že hovoru s matkou se nemůže vyhýbat věčně. Nezvedat jí telefony by bylo dětinské. Postav se jí čelem, poručila si.

„Ano, mami.“

„Mackensie, musíš přijet! Prosím, prosím, přijed' hned ke mně.“

Její rozmrzelostí okamžitě prorazila obava a Macino srdce se rozbušilo strachem. „Co je? Co se stalo?“

„Pospěš si. Ach, musíš přijet. Nevím, co mám dělat.“

„Jsi zraněná? Máš...“

„Ano, ano, jsem zraněná. Pomoz mi prosím. Potřebuji tě. Prosím, pomoz mi.“

„Zavolej devět set jedenáct. Už jedu.“

Mac vyběhala z domu a oblékala si cestou plášť. Její myslí se proháněly tucty představ, každá horší než ta předchozí. Pokus o sebevraždu, nějaká nehoda, vloupání.

Je ledovka, silnice je nebezpečná, pomyslela si, když riskovala život a zdraví a řítila se mrznoucím deštěm. Možná že nějaký bezstarostný řidič podcenil situaci a Linda havarovala a rozsekala si tu svoji hračku, nebo...

Ne, to ne, volala přece z pevné linky, ne z mobilu. Takže je doma.

Mac se snažila udržet kontrolu nad volantem. Svírala ho oběma rukama tak pevně, aby se jí netřásl, když vybírala zatáčku ostřeji, než bylo bezpečné.

Smykem zastavila u obrubníku před matčíným domkem pro panenky na Cape Codu a utíkala po kluzkém chodníku ke dveřím. Našla je odemčené. Znovu ji napadlo vloupání.

Byla matka znásilněna? Zbita?

Přeskočila rozbitou vázu s růžemi a vběhla do obývacího pokoje. Linda ležela schoulená na podlaze a plakala.

„Mami! Mami, jsem tady.“ Padla vedle matky na kolena a pátrala po zraněních. „Kde tě bolí? Co ti udělal? Volalas policii, pohotovost?“

„Ach! Chci umřít!“ Linda otočila strhanou, slzami zalitou tvář k Mac a pak ji zabořila do jejího ramene. „Tohle nesnesu.“

„Ne, to neříkej. Není to tvoje chyba. Zavolám pomoc a potom...“

„Neopouštěj mě!“

„Neopustím.“ Kolébala Lindou a hladila ji po vlasech. „Všechno bude v pořádku, slibuji.“

„Jak by mohlo? Je pryč. Nechal mě tady.“

„Vidělas ho dobře? Byl to někdo, koho znáš?“

„Myslela jsem, že ho znám. Věřila jsme mu celým svým srdcem. A teď je pryč.“

„Kdo?“ V Macině nitru se pod strachem probouzel vztek. „Kdo ti to udělal?“

„Ari. Samozřejmě že Ari. Myslela jsem si, že pro něho něco znamenám. Tvrdil, že jsem vnesla světlo do jeho života. Říkal mi všechny tyhle věci, a potom mi provedl tohle. Jak mi to mohl udělat? Jak mohl být tak krutý?“

„To nic. Všechno bude v pořádku. Zaplatí za to.“

„Prohlásil, že je to naléhavé. Že není čas. Že tam musí být dneska večer. Copak několik dnů může znamenat nějaký rozdíl? Jak jsem mohla vědět, že mám propadlý pas?“

„Cože?“ Mac se odtrhla od matky. „Co to říkáš? Co přesně udělal?“

„Odletěl do Paříže. Do Paříže, Mac. Odletěl beze mě. Zatelefonoval mi ze svého letadla. Řekl, že musel letět už dneska večer. Nějaký byznys, který nemůže počkat, i když mi slíbil, že počká, až si vyřídím prodloužení pasu. Obchod.“ Záplavou slz se propálila zuřivost. „Lhář. Je v tom jiná žena, vím to. Nějaká francouzská děvka. Slíbil mi to, a teď je pryč!“

Mac se pomalu zvedla na nohy, zatímco Linda brečela do dlaní. „Ty jsi mi zavolala v tuhle noční dobu a nechalas mě, abych si myslela, že jsi zraněná.“

„Jsem zraněná! Podívej se na mě.“

„Dívám se na tebe a vidím rozmazlené, vzteklé děcko, které se vzteká, protože není po jeho.“

„Já ho *miluji*.“

„Ty ani nevíš, co to znamená. Bože, málem jsem se zabila, abych se sem dostala.“

„Potřebuji tě. Potřebuji někoho. Ty nikdy nepochopíš, jaké tohle je.“

„Doufám, že ne. Na podlaze máš plno vody a střepů. Měla bys to uklidit.“

„Neodjíždíš, že ne? Že mě nenecháš samotnou v tomhle stavu?“

„Ano, nechám. A příště nepřijedu. Proboha, Lindo, dospěj už konečně.“

Mac odkopla z cesty skleněný střep a odešla.

KAPITOLA OSMNÁCT

Mac si dávala dohromady vybavení pro generální zkoušku a procházela poznámky, zatímco Carter seděl nad známkováním písemek. Shora se ozýval zvuk nastřelovací pistole.

„V tomhle hluku se asi nemůžeš soustředit.“

„Učím pubertáky.“ Carter napsal červenou tužkou nějakou poznámku na okraj. „Dokážu se soustředit i při nukleární válce, když to bude třeba.“

Zvědavě mu nakoukla přes rameno. „Dvojka, to není špatná známka.“

„A u tohoto studenta opravdu pokrok. Dozrává. Jsi připravená k odchodu?“

„Ještě mám chvilku času. Promiň, zapomněla jsem ti říct, že večer musím pracovat.“

„Právě jsi mi to sdělila. V pořádku.“

„Valentýnská svatba, to je vždycky spousta úkolů. Parker a já s nimi musíme projít každý krok generální zkoušky. A zítra naplno.“ Sklonila se, aby ho políbila. „Lidé mojí profese v den svatého Valentýna obvykle pracují.“

„Chápu.“

„Pošlu ti e-mailem kýčovitou pohlednici. A něco pro tebe mám. Ode mě je to něco, jelikož dávám valentýnský dárek poprvé v životě.“

Přešla ke svému stolu a vytáhla ze zásuvky tenký balíček. „Dávám ti ho pro případ, že by se věci protáhly déle, než plánujeme, a ty ses rozhodl odejít.“

„Počkám. Tak ty máš pro mě dárek.“ Sundal si brýle a odložil je stranou. „To už je druhý, který od tebe dostávám. Po tom kardinálovi,“ připomněl jí.

„Tak to byl spíš symbol. Tohle je dárek. Rozbal to.“

Odvázal stuhu a rozbalil papír. „*Jak se vám líbí.*“

„Padla mi to oka, protože je tak opotřebovaná. Vypadá, jako by ji četli snad milionkrát.“

„To určitě a je to perfektní.“ Přitáhl si Mac k sobě. „Děkuji ti. Chceš dostat ten svůj dárek taky hned teď?“

„No jasně.“

Sáhl do svého kufříku a vytáhl maličkou krabičku zabalenou v lesklém bílém papíře a převázanou červenou stužkou. Její velikost a tvar způsobily, že Mac poklesl žaludek a pak vyskočil až do hrdla.

„Cartere.“

„Jsi moje nejmilovanější. Otevři to.“

Srdce jí prudce bušilo, když balíček rozbalovala. Se zatajeným dechem zvedla víčko. A zase vydechla, když spatřila třpyt náušnic.

Od dvou malých diamantových srdíček viselo na jemném řetízku třetí. Velmi elegantní, jemné trio. „Můj bože, Cartere, ty jsou nádherné. Jsou... páni!“

„Není to jenom moje zásluha. Pomohla mi je vybrat Sherry.“

„Jsou úžasné. Moc se mi líbí. Já...“ Slova jí uvízla na jazyku. Neschopná je vyřknout, vrhla se mu místo toho kolem krku. „Děkuji ti. Opravdu jsem tvoje nejmilovanější. Ach, musím si je hned připnout.“

Vrhla se k zrcadlu. Vytáhla z ušních boltců jednoduché kroužky a nahradila je novými náušnicemi. Pak se vrátila k němu. „Podívej, jak jiskří!“ Nakláněla hlavu ze strany na stranu, aby diamanty zachycovaly světlo.

„To, že sis je okamžitě nasadila, znamená, že se ti líbí.“

„Byla bych blázen, kdyby se mi nelíbily. Jak vypadají?“

„Poněkud tlumeně ve srovnání s tvými očima, ale ujde to.“

„Cartere, já nemám slov. Nikdy nevím, co – počkej.“ V náhlé inspiraci se rozběhla pro stativ. „Budu mít zpoždění, ale pohádkové náušnice trumfují nad dochvilností. To uzná i Parker, až je uvidí.“

„Co chceš udělat?“

„Potrvá to jenom dvě minuty. Zůstaň, kde jsi,“ řekla mu a vylovila z tašky fotoaparát.

„Chceš mě vyfotit?“ Pozoroval ji a potom se zavrtěl na židli.
„Na fotkách vždycky vypadám strnulý jako prkno.“

„Já to napravím. Nezapomínej, že jsem profík,“ usmála se na něho nad fotoaparátem, zatímco ho upevňovala na stativ.
„Vypadáš fakt kouzelně.“

„No tak teď se cítím úplně nesvůj.“

Nastavila záběr. „Světlo je myslím dobré. Zkusíme to.“
Vzala dálkový ovladač a došla k němu. „Šťastného svatého Valentýna.“ Ovinula mu paže kolem krku a přitiskla rty na jeho.

Oddala se polibku a nechala ho, aby si ji přitáhl o něco blíž.

Zachytila ten moment, a když se odtáhla, pohlédla mu do očí a udělala další snímek.

„A teď,“ zamumlala a přitiskla tvář k jeho. „Úsměv.“ Stiskla spoušť a pro jistotu ještě jednou. „A je to.“ Otočila se znovu k němu a jejich nosy narazily o sebe. „To nebylo tak špatné.“

„Možná bychom to měli zkusit ještě jednou,“ navrhl Carter. Přitiskl ruku na její zátylek a přitáhl si ji k sobě. „Myslím, že jsem mrkl.“

„Musím jít,“ řekla se smíchem Mac. Vymanila se mu a zkontrolovala snímky, než sejmula fotoaparát ze stativu.

„Já se nesmím podívat?“ protestoval Carter.

„Ne dříve, dokud si s nimi trochu nepohraji. Potom si můžeš vybrat, který chceš jako druhou část mého dárku.“

„Doufal jsem, že tu dostanu hned, jak přijdeš z práce.“

„Proč ne, doktore Maguire.“ Vložila fotoaparát do tašky. „V tom případě bude ten snímek tvořit až třetí část.“

Carter vstal, aby jí pomohl do kabátu. Mac zvedla tašku s vybavením. „Zatím ale musíš čekat.“

„V tom jsem dobrý,“ poznamenal a otevřel jí dveře.

Patrně ano, pomyslela si Mac a klusem zamířila k hlavní budově.

„Nevím, jak z toho ven, ale nějaký způsob musí existovat.“

„Mac.“ Parker zvedla sklenici na šampaňské proti světlu a zkontrolovala její čistotu, než ji postavila na stůl v nevěstině apartmá. „Jde jenom o večeři.“

„To ne. Sama víš, že nejde o pouhou večeři. Seznámím se při ní s jeho rodiči. Bude to *rodinná* večeře.“

„Chodíš s Carterem už dva měsíce, takže je nejvyšší čas.“

„Kde je tohle napsáno?“ zeptala se Mac. „Chci vidět ten zákon.“ Hodila na stůl ubrousky takovým způsobem, že Parker vzdychla a naaranžovala je znovu. „Víš přece, co to znamená, když tě nějaký mužský chce představit své matce.“

„Ano, vím. Znamená to, že si přeje, aby dvě nejdůležitější ženy v jeho životě poznaly jedna druhou. Chce se pochlubit oběma.“

„Já nechci, aby se mnou někdo chlubil. Nejsem pudl. Proč nemůžou věci zůstat tak, jak jsou? Jenom on a já.“

„Tomu se říká partnerský vztah.“

Ze zadní části domu přišla Laurel s tácem naloženým ovocem a sýry. „Jestli se v tomhle chceš chovat jako osel, Mac, tak proč jednoduše neřekneš ne?“

„To všechno způsobily tyhle diamantové náušnice.“ Mac zvedla obě ruce a ukázala prsty na diamantová srdíčka. „Oslepil mě jejich třpyt. Navíc Carter použil lest. Řekl to jen tak mimochodem, když jsem mu oznámila, že mám volný večer a mohli bychom si někam zajít. Lapil mě do pastí.“

„Chováš se jako osel,“ opakovala Laurel.

„Myslíš, že to nevím? Ale i když vím nejen tohle, ale i to, že ten osel je navíc posedlý fobií ze svojí matky, tak tím to není o nic lehčí.“

„To není,“ souhlasila Parker. „Ale to jsi měla říct jemu.“

„Pro Cartera je to moc důležité. Poznala jsem to z toho, jak to nanesl jen tak mezi řečí. Zaslouží si někoho, kdo půjde na rodinnou večeři a setká se s jeho matkou. Přeji si, aby to bylo později, nebo aby k tomu došlo už minulý týden a já to měla za sebou – jenže to byli jeho rodiče ve Španělsku. Ne že by na tom záleželo, protože kdyby tam nebyli ten minulý týden, přála bych si, aby to bylo o další týden zpátky.“

„I to víme moc dobře,“ usoudila Laurel, „protože Parker a já k tomu máme stejný přístup.“

„Pokaždé když si už myslím, že jsem to nebo ono zvládla, tak se zrodí něco nového. A jistě si umíte představit, jak si mě budou prohlížet a mluvit o mně.“

„Osobně si myslím, že je lepší to udělat jedním vrzem.“ Laurel poodstoupila a prohlédla si stůl. „Skočit do rodinného bazénu po hlavě než do něho lézt po centimetrech.“

„To je rozumné,“ prohlásila Mac po chvilce zvažování.

„Umíš jednat s lidmi,“ podotkla Parker. „Dokážeš je přimět, aby mluvili o sobě, prokouknout je. Tak toho využij.“

„Taky dobrá rada. Naštěstí existuje možnost, že se tahle příjemná, intimní svatba protáhne v celonoční pijatku.“

„Otec nevěsty vypadá na potíživu,“ poznamenala Laurel.

Povzbuzená Mac objala kamarádku kolem ramen. „Musím myslet pozitivně. Asi bych měla jít dolů a pomoci Emmě dokončit výzdobu. Za chvíli to začne.“

Ale nedošlo k žádným opileckým výtržnostem a únik před rodinnou večeří nebyl možný. Mac byla ráda, že trvala na tom, že se s Carterem setká až před domem jeho rodičů, protože takhle mohla jet sama a trochu se uklidnit.

Skok do bazénu, připomněla si. Je dobrý plavec. Aspoň většinou. Držela se popisu cesty, který jí dal Carter, až dojela do usedlé čtvrti.

Napadlo ji, že přesně takhle si to představovala. Solidní novoanglický dům střední třídy. Záplaty tajícího sněhu na stále zeleném trávníku, vzrostlé stromy, zastřižené zelené keře, úhledně natřené ploty.

Vypadá to tady důstojně, ale ne zatuchle. Udržovaně, ale ne snobsky.

Bože, co tady dělá?

Ztěžka polkla a vjela na širokou příjezdovou cestu. Zaparkovala za Carterovým volvem. Nějak hodně aut, pomyslela si. Příliš mnoho aut na dvoupatrový dům s příjemnou verandou na posezení.

Začala hledat v kabelce zrcátko, aby zkontrolovala make-up. Ale co když se někdo dívá ven? napadlo ji. To by působila marnivě. Bože, Mac, seber se.

Vystoupila, šla k zadním dveřím auta a vytáhla košíček květin. Toto gesto promýšlela několikrát. Květiny zbylé ze svatby jako dárek hostitelce. Není to laciné?

Odhlasovala si, že je to milé a pozorné, ale...

Ted' už bylo stejně pozdě.

Vyšla na verandu, letmo si pomyslela, že přece jenom měla ten make-up zkontrolovat, a zaklepala.

Trvalo to jenom sekundy – vůbec nebyla připravená –, ale pocítila úlevu, když spatřila známou tvář Sherry.

„Nazdar! Ach, to je krása! Márou to švihne. Vítej v blázinci Maguireových.“ Hnala Mac rovnou dál. „Slyšíš to?“ ukázala směrem k výkřikům. „Videohra. Koupili jsme ji otci k Vánocům. Nick a Sam – můj švagr – berou kluky na baseballové zápasy. Ukaž, podržím to, než si sundáš kabát. Většina je v obývacím pokoji. Och, ty máš na sobě ty náušnice! Nejsou nádherné? Ukaž, uložím ti ten kabát.“

Sherry vrazila Mac zpátky košík a odebrala jí plášť. Mac si uvědomila, že ještě neřekla ani slovo, a usmála se.

„Máma poletuje kolem plotny. Je hodně nervózní. A ty? Když jsem šla na první návštěvu k Nickově rodině, byla jsem nervózní tak, že jsem se dobrých deset minut schovávala v koupelně. Nikdy mě nenapadlo, že Georgie – to je Nickova máma – může být *taky* nervózní. Později mi řekla, že se třikrát převlékala, než jsem dorazila. Hned jsem se cítila líp. Moje máma je taky nervózní. Takže zachovej klid.“

„Díky. Budu se snažit.“

Sherry ji vedla dál a Mac okamžitě zaujal pohyb lidí ve světlém, otevřeném prostoru. Carter se smál s nějakým hezkým mužem s bílými vlasy a bradkou. Vzduch plnila vůně domácího jídla.

Skutečná rodinná pohoda, pomyslela si Mac. Nikdy takovou nezažila, ale poznávala ji.

„Haló, všichni, Mac je tady.“

Pak jako by se zastavil čas – zaseknutý obraz na videu, napadlo Mac – a pozornost všech přítomných se přenesla na ni.

Carter se pohnul jako první. Odrazil se od pultu, o který se opíral, a přistoupil k ní. „Stihlas to.“ Krátce ji políbil nad voňavými bílými liliemi a růžemi. Jelikož v rukou držela košík, položil zlehka dlaň na její rameno a otočil se. „Mami, to je Mackensie.“

Žena, která se k nim otočila od sporáku, měla výrazný obličej a jasné oči. Její úsměv byl zdvořilý, ale našla by se v

něm i špetka vřelosti. A také zdrženlivosti, pomyslela si Mac. „Ráda vás konečně poznávám.“

„Děkuji za pozvání, paní Maguireová.“ Nabídla jí košík. „Tyhle květiny jsou z dnešní akce. Aranžmá dělala Emma – znáte ji, vidíte? Myslely jsme, že by se vám mohly líbit.“

„Jsou fantastické.“ Pam se sklonila a přičichla k nim. „A nádherně voní. Děkuji. Sherry, postav je na konferenční stůlek, ano? Tam se z nich můžeme těšit všichni. Dáte si skleničku vína?“

„Ráda.“

„Diano, nalij Mac víno.“

„Moje sestra Diana,“ představil je Carter.

„Těší mě. Cabernet, nebo pinot? Budeme mít kuře.“

„Tak pinot, děkuji.“

„Můj otec, Michael Maguire. Tati.“

„Vítejte.“ Potrásl Mac rukou pevným stiskem. „Irský původ, ne?“

„Ach, vzdáleně.“

„Moje babička měla stejné vlasy jako vy. Září jako zapadající slunce. Prý jste fotografka.“

„Ano. Děkuji,“ řekla, protože Diana jí podala skleničku s vínem. „Moje partnerky a já vedeme svatební agenturu. Ale to už jistě víte, vždyť jsme zařizovaly svatbu Sherry.“

Věnoval jí škádlivý úsměv. „Jako nevěstin otec jsem dostával jenom účty.“

„No tak, tati.“

Mrkl na Mac, zatímco Sherry obrátila oči v sloup.

„S konečným vyúčtováním jsme vám poslaly i nějakou tu láhev.“

Jeho smích byl hluboký a sytý. „Tvé děvče se mi líbí, Cartere.“

„To mně taky.“

Než usedli k jídlu, Mac už se orientovala, kdo je kdo. Michael Maguire se rád smál a celá rodina ho zbožňovala stejně jako on zbožňoval ji. Byl sice lékař, ale byla to jeho manželka, kdo držel prst na tepu všech ostatních. Mac soudila, že pracují jako tým, a zřejmě velmi silný tým. Ale pokud došlo na detaily, tak rozhodovala Pam.

Sherry byla nejmladší, plná energie a legrace, milovaná a milující. Její manžel se choval podobně a rodina s ním jednala jako s vlastním synem. Mac soudila, že toto postavení mu zajistila nezpochybnitelná a očividná láska k Sherry.

Nejstarší Diana měla sklon k panovačnosti. Mateřství jí slušelo a její děti byly chytré a veselé, ale přesto se u ní projevovala určitá známka neuspokojení. Už nebyla nejmladší a nevstupovala teprve do života tak jako Sherry, a necítila se ve svém postavení tak spokojeně a bezpečně jako její matka. Její manžel působil dobrácky a dováděl s dětmi. Mac cítila, že jeho klidná povaha Dianu často dráždí.

Chápala, že tady vládne tradice, rodinné nedělní obědy, během nichž hovor koluje kolem stolu podobně jako mísa se št'ouchanými bramborami.

Ona byla X faktor. Vnější element, který – alespoň pro tuto chvíli – onen obraz měnil.

„O víkendech musíte mít vždycky spoustu práce,“ poznamenala Pam.

„Obvykle ano. Hodně akcí, které organizujeme, se odehrává právě o víkendech.“

„Ale spousta práce je i během týdne,“ poukázal Carter. „Všechny detaily se musí předem naplánovat. Nejde jen o to objevit se na akci s fotoaparátem. A potom následuje zpracování snímků. Viděl jsem několik alb, která Mackensie udělala. Jsou to umělecká díla.“

„Ted' je přece všechno digitalizované.“ Diana pokrčila rameny a zapíchla vidličku do kuřete.

„To je pravda. Ale já pořád občas pracuji s filmem. To je výborné jídlo, paní Maguireová. Je vidět, že vás vaření baví.“

„Ráda připravuji slavnostní menu. Líbí se mi, jak se čtyři ženy, čtyři kamarádky, daly dohromady a společně podnikají. Vést vlastní agenturu vyžaduje hodně energie a odevzdání, a také velkou kreativitu.“

„Ale je to tak radostné podnikání,“ vložila se Sherry. „Jako nekonečná oslava. Květiny, krásné šaty, hudba, šampaňské.“

„Svatby jsou čím dál propracovanější. Tolik času, stresu, nákladů, a všechno jenom kvůli jednomu dni.“ Diana pokrčila rameny a zatvářila se odmítavě. „Lidé se více starají o to, kdo

kde sedí nebo jaká barva byla použita na stuhu, než aby mysleli na to, co manželství znamená. A ti, co se berou, jsou tak utahaní a vystresovaní, že mají ten den v paměti jenom jako rozmazanou šmouhu.“

„Ty sis svůj den užila, Di,“ ozvala se Sherry s drobným plamínkem v očích, „a já zase svůj.“

„Říkám tím pouze to, že v době, kdy jsem stanula před oltářem, jsem byla tak vyčerpaná, že jsem málem zapomněla říct ano.“

„Ale řeklas ho,“ usmál se na ni její manžel. „A vypadalas přitom nádherně.“

„Ať je to, jak chce...“

„Máte absolutní pravdu,“ skočila jí do řeči Mac. „Může to být nesmírně namáhavé. Z události, která má být nejhezčí a nejvýznamnější ve vašem životě, se pak stává únavná, a dokonce fádňá záležitost. Právě tomu se my snažíme předejít. Věřte mi, kdyby vám svatbu plánovaly moje společnice, tak by vám ten den nepřípadal jako rozmazaná čára.“

„Nechci být kritická, opravdu ne, k tomu, co děláte. Říkám jenom, že kdyby lidé necítili povinnost pořádat podobné svatby, tak by nepotřebovali agentury podobné té vaší, které všechno zařídí.“

„To je asi pravda,“ přikývla klidně Mac. „Nevěsta je i v tomto případě vystavena stresu a starostem, ale všechny detaily může přenechat nám. Tolik detailů, kolik si přeje. Nevěsta – promiňte, Nicku,“ dodala s úsměvem, „je ve svatební den středem pozornosti všech, ale pro nás je středem pozornosti celé měsíce, které tomu dni předcházejí. Přesně tohle je naše práce.“

„Nepochybuji, že jste velice dobré. Všechno, co jsem o vás a vaší agentuře slyšela, to dosvědčuje. Jenom si myslím, že jednoduchost je lepší.“

„Je to záležitost vkusu a individuality, že ano?“ Pam se natáhla pro košík s pečivem. „Dá si někdo?“

„Já nechtěla jednoduchou svatbu. Chtěla jsem se bavit,“ prohlásila Sherry.

„A podařilo se to, ne?“ Mac k ní vyslala krátký úsměv. „Jednoduchost opravdu může být lepší, ale i ta nejjednodušší svatba vyžaduje pozornost k detailům. Zrovna dneska jsme měli

takovou malou, tichou svatbu. V pozdním dopoledni a s jednou družičkou, sestrou nevěsty. Nevěsta měla malou ručně uvázanou kytičku a ve vlasech květiny místo závoje. Potom proběhl oběd se šampaňským a k tanci zahrálo džezové trio. Bylo to velmi hezké. Nevěsta jen zářila. Odhaduji, že naše agentura věnovala této akci přibližně sto padesát hodin práce, aby všechno klaplo. A nepochybuji, že nevěsta si z toho zapamatuje každický okamžik.“

Když večer skončil a ocitli se u Cartera, počkal, dokud nebyli uvnitř, než ji objal. „Děkuji. Umím si představit ty nervy, které jsi potřebovala k setkání s takovou hordou.“

„Řeknu jediné: no nazdar. Myslíš, že jsem prošla?“

„Rozhodně.“

Sklonila se a pohládila kocoura, který je přišel uvítat. „Máš velmi milou rodinu. Přesně tak jsem si ji představovala. Máte se rádi. Bylo to vidět.“

„Ano. Mám se omluvit za Dianu? Ráda se dívá na věci z té horší stránky.“

„Ne. Rozumím jí, protože sama dělávám totéž. I když to dávám míň najevo. Cítím k nim sympatie, dokonce i k Dianě. Jsou všichni tak normální. Závidím ti, že máš takovouhle rodinu.“

„Můžeš ji sdílet se mnou. A přeji si, abych to mohl říct, aniž bys měla takový výraz v očích.“

„Já taky. Je to můj fatální defekt, ne tvůj.“

„To jsou sračky!“

Poklesla jí čelist. Carter nemluvil sprostě. „Je to...“

„Nemáš žádný fatální defekt. To, co předvádíš, je hluboko zažraný zvyk dívat se na manželství, na to svoje, z jediného úhlu pohledu. A z toho úhlu vidíš všechno jako svůj nedostatek.“

„To je možná pravda, asi ano. Ale s tebou jsem ten úhel poněkud posunula, víc než s kýmkoliv jiným. Nevím, jestli jsem schopná něčeho víc.“

„Nehodlám na tebe tlačit, ale nebudu lhát a neřeknu, že jsem nad tím neuvažoval. Že jsem nepřemýšlel o životě s tebou. Je pro mě těžké, když pohlédnu do svého nitra a zjistím bez jediné

pochybnosti, že přesně tohle chci, a pak se podívám na tebe a vím, že ty si to nemyslíš.“

„Nechci ti ublížit. Nevím, jestli dokážeš pochopit, že toho se bojím mnohem víc, než že bude ublíženo mně.“

„Nepotřebuji tvoji ochranu.“ Natáhl ruku a dotkl se její diamantové náušnice. „Když jsem ti tohle dával, myslela sis, že v té krabičce může být zásnubní prsten. Tvářila ses vyděšeně.“

„Cartere...“

„Přemýšlím, co bys řekla, kdyby tam opravdu byl. Nezeptám se na to. Nazveme to rétorickou otázkou. Rád bych ti tady a teď slíbil jednu věc. Něco, co by tě mělo uklidnit. Neřeknu už ani slovo na tohle téma, dokud mě o ten snubní prsten sama nepožádáš.“

„Jsi na mě až příliš hodný.“

„Musím se opakovat. To jsou sračky.“

„Tak to ne. Já jsem taky trochu přemýšlela. Měla bych tady klečet na kolenou a ptát se tě, jestli mě chceš. Ale nemůžu to ze sebe dostat. Uvázlo to. Uvázlo to přesně tady.“ Přitiskla si pěst na hrud'. „A pokaždé, když se to začne jen trochu uvolňovat, něco to srazí zpátky. Vůbec si tě nezasloužím.“

„Tohle mi nedělej.“ Uchopil ji za ramena. „Nestavěj mě někam, kde nechci být.“

„Nevím, co bych řekla, kdyby byl v té krabičce opravdu prsten. A děsí mě to. Nevím a netuším, jestli by to, co bych v tom případě řekla, bylo pro nás oba dobré nebo špatné. To musím teprve zjistit. Víím, že tento úhel pohledu je špatný. Navíc je i vadný objektiv, a já to víím.“

Poodstoupila od něho. „Ale chci to změnit, což je v mém životě poprvé.“

„I to už je něco. Prozatím se s tím spokojím.“

„Neměl by ses spokojovat s ničím. Tohle je můj cíl.“

„Neříkej mi, co mám dělat nebo koho mám milovat. Jsi moje jediná. A budeš moje jediná zítra i za padesát let.“

„Ještě nikdy jsem pro nikoho nebyla jeho jediná.“

Přistoupil k ní. „Zvykneš si na to.“ Zvedl její obličej k sobě a políbil ji.

„Proč? Proč jsem ta jediná?“

„Protože když jsem tě poznal, můj život se otevřel a zaplavily ho barvy.“

Pevně ho objala kolem krku. Vtiskla tvář do jeho ramene a přemohly ji city. „Kdyby ses teď zeptal, nemohla bych říct ne.“

„To by nebylo správné. Až se tě zeptám, chci slyšet ano.“

KAPITOLA DEVATENÁCT

Mac uslyšela bouchnutí a pak syknutí. Otevřela jedno oko. Zachumlaná v posteli pozorovala Cartera, jak se belhá pro svoje boty.

„Kolik je?“

„Brzy. Spi. Podařilo se mi vstát, osprchovat se a téměř se obléknout, než jsem do něčeho narazil a probudil tě.“

„Nic se nestalo. Stejně bych měla taky vstát a začít dneska o něco dřív.“ Ale opět jí klesla víčka.

Carter s botami v ruce a jen minimálním kulháním popošel k ní a políbil ji na temeno. Vydala potěšené zamručení a znovu usnula.

Když se opět probudila, svítilo slunce.

Tak tohle není zrovna brzy, přemýšlela a vykulila se z postele. Ale dnes měla před sebou jen samostatnou práci a neměla žádné dopolední schůzky s klienty, a tak si to mohla dovolit. Vydala se ke koupelně, ale pak zavrtěla hlavou a vrátila se, aby ustlala postel.

Tohle je nová Mackensie Elliotová, připomněla si. Pořádná ve všech oblastech svého soukromého i profesionálního života. Mac s novou, skvěle navrženou skříní, v níž všechno má své místo – a také na něm je.

Natřepala polštáře, narovnala prostěradla a úhledně rozprostřela přikrývku. Vidiš, říkala si jako každé ráno, zabralo to jenom dvě minuty. Prohlédla si ložnici se spokojeným pokývnutím hlavy.

Nikde žádné pohozené oděvy, žádné boty kopnuté pod křeslo, žádná bižuterie bezstarostně poházená na prádelníku. Tohle byl pokoj dospělého člověka, ženy s vkusem – a ženy, která má věci pod dohledem.

Osprchovala se a pak si připomněla, že má pověsit ručník. V ložnici si dopřála potěšení otevřít skříň a jen tak stát a dívat se.

„Přesně o tomhle mluvím.“

Její oděvy visely seřazeny podle účelu a barvy. Každý pár její působivé sbírky obuvi se nacházel v průhledné krabici, které se skládají na sebe. Večerní obuv, denní obuv, sandály, kotníkové boty.

Krása.

Kabelky a tašky byly setříděné podle funkce a barvy ve snadno přístupných prostorných přihrádkách. V lesklých bílých zásuvkách ve vestavěné části našly místo šály – kdysi ztracené v zamotaných uzlech nebo chaotických hromadách, nyní pěkně složené, podobně jako její módní svetříky a prádlo.

Za takového stavu bylo oblékání hračka. Už žádné lovení, žádné klení, žádný údiv, kam se ksakru poděla ta modrá halenka s nabíranými rukávy, takže když ji nenašla, musela se pak spokojit s jinou modrou halenkou.

To se nyní nemohlo stát. Modrá halenka s nabíranými rukávy visela přesně tam, kde měla.

V tuhle chvíli si vybrala bílé tílko, tmavomodré tričko s věčkovým výstřihem a džínsy. Vhodné oblečení pro dopolední práci a fotografování v časném odpoledni. Spokojeně vyšla z ložnice.

Vrátila se, aby uklidila pyžamo do prádelního koše.

Scházela ze schodů přesně v okamžiku, kdy vchodovými dveřmi vešla dovnitř Emma.

„Došla mi káva. Pomoz mi.“

„Jasně. Právě jsem se chystala... Och, Carter ji musel uvařit před svým odchodem.“

„Nechci tě nenávidět za to, že máš někoho, kdo ti, zatímco spíš, připraví kávu, ale napřed potřebuji, aby kofein probudil moji nesobeckou stránku.“ Emma přivoněla ke kávě, než si dala první doušek. „Život. Hned je to zase dobré.“

Mac si také nalila kávu a souhlasně se napila. „Chceš vidět moji skříň?“

„Už jsem ji viděla třikrát. Ano, je to královna všech skříní v zemi.“

„No, tak královnou je Parkeřina.“

„Parkeřina je bohyně skříní. Královnou je tvoje. Volala sobotní nevěsta,“ pokračovala Emma. „Chce změnit u květinové družičky košíček s růžovými okvětními plátky na malou světle růžovou kytičku.“

„Měla jsem dojem, že předtím změnila kytičku na košíček.“

„Ano. A taky svatební kytici z polokoule na kaskádovitou a pak zase zpátky.“ Emma zavřela hnědé oči a zavrtěla hlavou. „Tuhle budu mít ráda za sebou.“

„Je to ten typ, který potvrzuje to, co říkala Carterova sestra.“

„Sherry?“

„Ne, ta starší, která prohlásila, že svatby jsou stresující a zbytečně přehnané, a přitom jde jenom o jeden den.“

„Ale *jaký* den. Kromě toho sama víš, že právě tohle je naše živobytí.“

„Souhlas. Jenže s touto sobotní nevěstou opravdu budeme mít plné ruce práce, než projde uličkou. Mně volala včera a poslala mi faxem obrázek, který našla v nějakém časopisu. Chce, abych v sobotu udělala přesně stejný. Žádný problém, nebýt faktu, že její šaty jsou úplně jiné a zrovna tak typ její postavy, úprava vlasů a čelenka. A kromě toho bohužel nemáme po ruce kamenný oblouk z jakéhosi starého irského hradu, pod kterým by pózovala.“

„To jsou jenom nervy. Nervy bláznivé despotky. Potřebuji ještě jednu dávku, než se pustím do práce.“ Emma si nalila druhý hrnek. „Přinesu ti ho zpátky.“

„To říkáš vždycky.“

„Tak ti přinesu celou sbírku,“ slíbila Emma a uháněla k sobě.

Sotva opět osaměla, otevřela Mac skříňku. Kromě kávy to chce ještě trochu cukru a antioxidantů, pomyslela si. Před krabicí sušenek Pop Tarts našla nablýskané červené jablko a na něm lísteček se vzkazem: *Sněz i mě!*

Vybuchla smíchy, vzala jablko a položila lístek na linku. Fakt milý hoch, přemítala a ukousla první sousto. Zábavný. Čím se mu může v tomto stadiu odvděčit, vyjma souhlasu se sňatkem?

Už ho dostala s tím prádlem La Perla a uvařila mu opravdové jídlo. Co... „Fotka!“

Vrhla se k pracovnímu stolu a nastartovala počítač. Úplně zapoměla na třetí fázi svého dárku. Nebyla schopná se rozhodnout, který snímek vybrat a jak mu ho předat.

„Měla bych pracovat,“ mumlala. „Ale tohle zabere jen minutku.“

Zabralo jí to více než čtyřicet minut, ale konečně vybrala jednu z fotografií – tu hned po polibku, jejich tváře přitisknuté k sobě. Vypadá na ní tak uvolněně a šťastně a ona... úplně stejně, dumala, když si prohlížela konečný výsledek. Pak snímek zvětšila, ořízla, vytiskla, zarámovala. Hotovou fotografii vložila do krabice, ovázala červenou stuhou a pod mašli vsunula hedvábnou bílou lilii.

Potěšena vybrala další ze snímků pro sebe, vytiskla ho a také zarámovala. Dokončenou fotografii schovala do zásuvky. Ukáže mu ji, až mu předá tu jeho.

Pustila hudbu a ztišila hlasitost. Pracovala spokojená s celým světem, dokud jí časovač pípáním neoznámil, že je čas, aby se připravila na focení v ateliéru.

Zásnubní portrét. Žena lékařka a muž hudebník. Mac měla několik nápadů a požádala muže, aby si donesl kytaru. Tlumené šedivé pozadí, nevěsta se ženichem sedí na podlaze a...

Otočila se s tlustým polštářem k sezení na podlaze v rukou, když se rozlétly dveře. Do místnosti vtrhla její matka oděná v novém stříbrném norkovém kožíšku.

„Mackensie! Podívej se!“ Zatočila se kolem osy a zůstala stát v póze s vystrčenou jednou kyčlí.

„Teď tady nemůžeš být,“ řekla jí Mac rezolutně. „Čekám klienty.“

„Já jsem klientka. Přišla jsem na konzultaci. Jsem tady první. Ale musíme sem ještě dostat zbytek týmu. Ach, Mac!“ Linda popoběhla dopředu drobnými krůčky v úžasně elegantních střevících a přepychovém kožíchu. „Budu se vdávat!“

Mac, lapena v matčině napařfémovaném objetí, jenom zavřela oči. „Blahopřeji. Už zase.“

„Och, nebuď taková.“ Linda poodstoupila zpátky, půl sekundy špulila ústa a pak se opět se smíchem zatočila. „Buď

šťastná. Bud' šťastná pro mě. Já jsem tak šťastná! Podívej, ten kožíšek mi přivezl Ari z Paříže.“

„Ano, je krásný.“

„To tedy je.“ Linda naklonila hlavu na stranu a otřela tvář o kožešinu. „Ale to není všechno!“ Natáhla k dceři ruku a zatřepotala prsty. Na prostředníku měla obrovský diamant zasazený v platině.

Tak to je ale kámen, pomyslela si Mac. Zatím největší, jaký kdy dostala. „Velmi působivý.“

„Je to drahoušek. Bylo mu beze mě hrozně. Volal mi z Paříže ve dne v noci.“ Objala sama sebe a znovu se zatočila. „Samozřejmě že jsem s ním první tři dny odmítala mluvit. Bylo od něho ošklivé, když odletěl beze mě. Přirozeně jsem se s ním odmítla setkat hned, když se vrátil.“

„Přirozeně,“ souhlasila Mac.

„Prosil mě, ať přijedu do New Yorku. Poslal pro mě limuzínu s řidičem – a to auto bylo *plné* bílých růží. S láhví šampaňského Dom. Ale ještě předtím mi posílal každý den tucty růží. Každý den! Musela jsem se vzdát a jet k němu. Och, bylo to tak romantické.“

Linda zasněně zavřela oči. „Jako sen nebo nějaký film. Večeřeli jsme o samotě v jeho domě. Dal přivést všechno, co mám ráda, včetně šampaňského, svíček a dalších růží. Řekl mi, že beze mě nemůže žít a potom mi dal tohle. Už jsi někdy něco takového viděla?“

Mac se dívala, jak matka obdivuje prsten. „Doufám, že spolu budete šťastní. Opravdu. A jsem moc ráda, že jsi spokojená. Ale čeká mě focení.“

„Pchá,“ odsunula Linda její námitku mávnutím ruky. „Tak je prokristapána přeobjednej. Tohle je hlavní. Tvoje matka se vdává.“

„Počtvrté, mami.“

„A naposled. Za toho pravého muže. A pochopitelně chci, abys naši svatbu organizovala ty. Musí to být to nejlepší. Ari říkal, že na ceně nezáleží. Chci něco pohádkového, romantického, elegantního. Sofistikovaného a luxusního. Uvažuji o světle růžové róbě. Myslím že od Valentina, ta mi jistě padne. Nebo bych se mohla podívat po něčem retro, něčem

ze starého Hollywoodu. A spíše nějaký úžasný klobouk než závoj.“

S jiskřícíma očima si načečrala vlasy. „Hladce vyčesaný účes a ještě přiměju Ariho, aby mi koupil nějaké obdivuhodné náušnice. Asi růžové diamanty. Chci záplavu bílých a růžových růží. O tom si promluvím s Emmou. Potřebujeme okamžitě rozeslat pozvánky. Nepochybuji, že Parker se o to postará. A dort. Chci obrovský. Tádž Mahal mezi svatebními dorty, takže Laurel bude taky muset překonat samu sebe. A...“

„Kdy?“ přerušila ji Mac.

„Co kdy?“

„Na kdy tohle všechno plánuješ?“

„Aha. Na červen. Chci být červnová nevěsta. Chci jaro, zahradu a...“

„Letošní červen? To jako za tři měsíce? Tak to jsme plně zadané.“

„Jako by na tom záleželo.“ Linda s perlivým smíchem odmrštila takové prozaické věci stranou. „Jsem tvoje matka. Vyřaďte někoho. A teď...“

„My své klienty nevyřazujeme, mami. Nezničíme někomu svatbu jen proto, že ty chceš na poslední chvíli červnový termín.“

Na Lindině tváři se objevilo upřímné – Mac věděla, že je upřímné – dotčení a nepochopení. „Proč musíš být na mě tak zlá? Proč mi musíš tohle kazit? Nevidíš, jak jsem šťastná?“

„Ano, vidím. A mám radost. Ale jednoduše ti nemůžu poskytnout to, co chceš.“

„Chceš mě jenom potrestat. Nepřeješ si, abych byla šťastná.“

„To není pravda.“

„Tak co? Co je to? Chystám se provdat a moje dcera podniká ve svatební agentuře. Je naprosto normální, když od ní čekám, že zorganizuje moji svatbu.“

„Jistě, ale nemůžeme ji zorganizovat v červnu. Ten máme obsazený už dlouhé měsíce, prakticky celý rok.“

„Poslouchalas, co říkám? Peníze nejsou žádný problém. Zaplatí jakoukoliv částku. A jediné, co musíš udělat, je nějaká menší změna.“

„Tohle není otázka peněz a už vůbec ne nějaké menší změny. Je to věc závazku a cti. Nemůžeme ti poskytnout to, co chceš a kdy chceš, a hlavním důvodem je to, že už to má někdo jiný.“

„A ten je důležitější než já? Než tvoje vlastní matka?“

„Někdo si už zarezervoval termín, dal zhotovit pozvánky, naplánoval další souvislosti. Takže ano, v tomto případě je důležitější než ty.“

„Tak na to se ještě podíváme.“ Její hlas se zostřil hněvem a oči vypadaly jako rozžhavené malé nože. „Všichni vědí, že tomuhle byznysu velí Parker. To ona drží startovací pistoli. Ty musíš jen dělat to, co ti řekne.“

Linda vyrazila ke dveřím, ale ještě se otočila. „Měla by ses stydět za to, jak se ke mně chováš.“

Jakmile za sebou Linda zabouchla dveře, Mac unaveně přešla k pracovnímu stolu a zvedla telefon. „Omlouvám se,“ řekla, když se jí ozvala Parker. „Je mi to moc líto. Moje matka je na cestě k tobě. Obávám se, že to s ní budeš muset vyřídit ty.“

„Dobře.“

„Znovu se vdává.“

„No tak to jsem v šoku!“

Mac se zasmála i přes slzy, které ji štípaly v očích. „Díky. Chce mít svatbu tady. V červnu.“

„To nemůže. Jsme kompletně zadané.“

„Já vím. Řekla jsem jí to, ale podle ní jsi ty moje šéfka. Vlastně šéfka nás všech.“

„To vždycky tvrdím i já. Vyřídím to. Nestarej se.“

„Je to můj problém.“

„Jelikož jsem tvoje šéfka, je to i můj problém. Potom ti zavolám.“

Parker ve své kanceláři v hlavní budově vstala a přikročila k zrcadlu. Zkontrolovala svůj vzhled, uhladila si vlasy, obnovila nalíčení rtů – a usmála se, protože měla pocit, jako by se právě opásala do boje.

Těšila se na to.

Dala si se sestupováním ze schodů načas, i když zvonek nepřetržitě řinčel. Zastavila se a poopravila růži ve váze na

stolku v hale, než si nasadila chladný profesionální úsměv a otevřela dveře.

„Vítejte, Lindo. Slyšela jsem, že vám mohu gratulovat.“

„Neztrácela čas, co?“ Linda vplula do haly a rozhlédla se. „Musí být zvláštní, když otevíráte svůj dům za peníze neznámým lidem.“

„Mě to naopak velmi těší.“ Parker pokynula Lindě k salonu. „Můžeme se posadit tady.“

Linda si svlékala kožíšek a mířila k pohovce. Nedbale ho přehodila přes opěradlo, posadila se, pohodlně se opřela a přehodila nohu přes nohu. „Uvědomuji si, že jsem měla nejdřív jít za vámi, ale sentimentalita mě vedla k dceři. Chtěla jsem se s ní podělit o radostnou novinu.“

„Samozřejmě.“ Parker se posadila do křesla a napodobila Lindinu pózu. „Musíte být velmi vzrušená. To je nádherný prsten.“

„Že ano?“ U Lindy opět převládlo potěšení, když zvedla ruku a obdivovala šperk. „Ari je tak pozorný a romantický. Jsem tak nadšená.“

„Mac se myslím zmínila, že žije v New Yorku. Takže se budete stěhovat.“

„Velmi brzy. Ale musím se postarat o tisíc záležitostí. O svůj dům, o věci.“

„A o Eloisu. Je určitě nadšená, že bude moci trávit prázdniny v New Yorku, pokud zrovna nebude u svého otce.“ Linda se zatvářila netečně a Parker trochu naklonila hlavu na stranu.

„Ach, Eloisa už je připravená vyletět z hnízda. Samozřejmě že pro ni máme pokoj, když nás navštíví. Alespoň do doby, než si najde vlastní bydlení. Jenže teď musím naplánovat svatbu. Neumím si představit, že by někdo zvládl detaily lépe než vy. Přirozeně si přejeme takovou formu svatby, která bude odrážet Ariho postavení. Je to velmi významný muž a – jelikož mluvíme o obchodu – má dostatek prostředků, aby si mohl dovolit to nejlepší. Chci si promluvit i s ostatními dívkami o jejich úloze na celé akci, ale když jsem tady, ráda bych vás seznámila se svou celkovou představou.“

„Agentura *Manželský slib* vaši svatbu nemůže uspořádat, Lindo. V červnu nemáme žádný volný termín. Ve skutečnosti jsme zadané pro celé léto a podzim.“

„Parker, jste podnikatelka.“ Linda roztáhla paže. „Nabízím vám obrovskou událost, takovou, která vaši agentuře získá nevídanou pozornost a nesporně další klienty. Ari zná mnoho důležitých lidí, a tím myslím *významné* klienty. Jelikož uspořádání svatby právě tady, v domě starých přátel – kteří mi stále scházejí – je pro mě srdeční záležitost, vynahradíme vám to zkrácení času na přípravu. Na kolik odhadujete částku, kterou si vyžádá uvolnění termínu v červnu? Řekněme na třetí sobotu toho měsíce.“

„Máte pravdu, jsem podnikatelka.“ Parker se dívala, jak se Linda spokojeně usmála. „Podnikám v oblasti zajišťování služeb pro naše klienty. Na třetí červnovou sobotu už jednoho klienta máme. Podepsaly jsme s ním smlouvu. Když dám své slovo, tak ho dodržím. Opravdu byste měla zvážit svatbu v New Yorku. Mohu vám, pokud si přejete, dát kontakty na jiné organizátory svateb.“

„Já nechci jiné organizátory. Řekla jsem, že chci mít svatbu tady. Je to pro mě důležité, Parker. Chci se provdat na místě, kde se cítím doma, kde mám nějaké vazby, kde budou lidé, které mám ráda a můžu jim důvěřovat, že se o všechno dobře postarají. Chci...“

„Na mě slzy neúčinkují.“ Parkeřin hlas zchladl, když se Lindiny oči zaplnily slzami. „A je mi jedno, co chcete. Tady se vdávat nebudete.“ Parker vstala. „Pokud je to všechno, mám práci.“

„Vždycky jste se považovali za něco lepšího než my, shlíželi jste na nás svrchu, protože jste přece významnější. Brownovi z Connecticutu. A co jste teď? Pronajímáte svůj velký dům, roznášíte tady drinky a děláte poslíčky jiným lidem.“

„Jsem Brownová z Connecticutu, dodržuji starodávnou rodinnou tradici a vydělávám si sama na své živobytí.“ Zvedla Lindin kožíšek a podala jí ho. „Vyprovodím vás.“

„Až povím Arimu, jak jste se ke mně chovala, tak vás přivede na mizinu. Nebudete na tomhle místě moct pořádat ani pikniky pro děti. Zničíme vás.“

„Ach, Lindo, nemáte tušení, jakou mi vaše slova udělala radost, protože mi dovoluji říct vám něco, co v sobě zadržuji už léta. Všechny ty roky jsem se dívala, jak ničíte mou nejlepší kamarádku a citově s ní manipulujete. Celé roky jsem sledovala, jak ji střídavě dusíte nebo ignorujete, podle toho, co se zrovna hodilo vašim rozmarům.“

Šok sebral Lindě barvu z tváře. „Nemáte právo takhle se mnou mluvit.“

„Už se stalo. A teď to dokončím. V tomto domě nejste vítána. Vlastně jste v něm nebyla vítána nikdy, ale tolerovala jsem vás. Tomu je nyní konec. Těmito dveřmi smíte znovu vejít jen tehdy, když to bude chtít Mac. A teď zmizte z mého domu, nasedněte do auta a zmizte i z mého pozemku.“

„A to jsem si myslela, jakou vám prokazují laskavost.“

Parker stála ve dveřích a dívala se, jak Linda nasedá do auta a odjíždí. Neměla nejmenší pochyby, že Linda už v půlce cesty ke svému domu uvěří tomu, že se jim skutečně snažila prokázat laskavost. Počkala, až Lindino auto zmizelo z dohledu, a pak si vzala kabát a vydala se k Marinu ateliéru.

Mac ji čekala u dveří. „Parker, já...“

„Neomlouvej se mi. To bys mě okamžitě odehnala.“ Parker se rozhlédla po ateliéru a všimla si připraveného pozadí a polštářů na podlaze. „Za chvíli tě čeká fotografování. Zásnubní snímky,“ uvědomila si a pohlédla na hodinky. „Pospíším si.“

„Jak dopadla konzultace?“

„Nevzaly jsme tu práci.“

„Brečela, nebo ječela?“

„Trochu obojí, včetně podplácení a urážek.“

„To je šílené. Ona je opravdu přesvědčená, že svět se má točit kolem ní.“ Vyčerpaná Mac zvedla ruce k očím a promnula si je. „Za necelou hodinu všechno překroutí a bude tvrdit, že nám chtěla prokázat laskavost, když prosazovala svoje. Že se jí v duchu ulevilo, když jsme ten úkol nedokázaly splnit, pravděpodobně proto, že by to pro nás bylo příliš velké sousto.“

„Tahle představa v ní začala klíčit, už když vycházela ze dveří.“

„Ano, v tomhle je fakt dobrá... Třeba jí to manželství tentokrát vydrží. Ten chlap má evidentně peníze, spoustu peněz.“

„A víš, co je na tom pozitivního? Přestěhuje se do New Yorku.“

Mac chvíli mlčela. „Na to jsem nepomyslela. Tak to je opravdu hodně pozitivní.“ Mac přesto vzdychla a opřela si hlavu o Parkeřino rameno. „Bože, úplně mě odrovnala.“

„Já vím.“ Parker ovinula Mac paže kolem ramen a pevně ji stiskla. „Drž se,“ přikázala jí.

„Budu.“

„Nechceš přijít po focení ke mně na zmrzlinu?“

„Mohla bych.“

„Klienti už jsou tady. Jdu jim z cesty.“

„Parker? I kdybychom měli ten termín volný...“

„Ach, dítě,“ řekla Parker s jistým pobavením a mířila ke dveřím. „V žádném případě.“

Mac potřásla hlavou a přikázala si, že nebude pocíťovat vinu. Alespoň ne během focení.

Carter vložil hromádku eseji do svého kufříku. Ocitly se hned vedle další hromádky písemek. Můj domácí úkol, pomyslel si. Přemýšlel, jestli studenti mají tušení, kolik práce si takový běžný učitel odnáší každý den domů.

Na tabuli za ním stálo téma pro eseje, které dneska večer bude číst.

Projděte a porovnejte postoje a principy Rosalindy a Jaquese v lásce a uveďte, proč si myslíte, že je mají.

Optimismus proti pesimismu, napadlo ho, melancholie proti veselí. Chtěl studenty přimět, aby hledali pod povrchem hry, která na první pohled vypadá jako lehká romantická komedie plná žertů a škádlení.

Především ale chtěl, aby se studenti naučili přemýšlet.

„Promiňte. Pan doktor Maguire?“

Ohlédl se a spatřil ve dveřích ženu. „Ano. Přejete si?“

„Jsem Suzanne Byersová, Garrettova matka.“

„Paní Byersová, rád vás poznávám. Pojd'te dál.“

„Doufala jsem, že vás zastihnu, než odejdete ze školy. Dlouho vás nezdržím.“

„To není žádný problém.“

„Nemohla jsem přijít na rodičovskou schůzku. Ležela jsem s chřipkou. Přitom jsem moc chtěla přijít, hlavně za vámi. Asi víte, že minulý rok po nástupu na akademii nebyl pro Garretta zrovna nejlepší. A letos to také nebyla žádná sláva.“

„Myslím, že udělal pozoruhodný pokrok. Našel se. Je chytrý. Jeho účast na přednáškách se v posledním semestru velmi zlepšila a stejně tak jeho hodnocení.“

„Já vím. Právě proto jsem s vámi chtěla mluvit. Garrettův otec a já jsme uvažovali, že ho z akademie stáhneme.“

„Doufám, že ne. Garrett...“

„Došli jsme k tomu před nějakou dobou,“ přerušila ho. „Pracovali jsme s ním, vyhrožovali mu, upláceli ho, zkoušeli jsme doučování. Nic nepomohlo a my jsme měli pocit, že školné v podstatě vyhazujeme oknem. Ale to se před několika měsíci změnilo. Jako by se rozsvítilo světlo. Začal mluvit o knihách. Opravdu se učil. Byl velmi zklamaný, když od vás dostal z poslední písemky jenom dvojku. Když mi poněkud rozhorleně sdělil, že na další práci hodlá mít jedničku, úplně jsem ztratila řeč.“

„Klidně by se mu to mohlo podařit. Má na to.“

„Mluví jenom o vás. Doktor Maguire řekl, doktor Maguire si myslí. Ale zlepšil si známky i v jiných předmětech – ne o moc, ale jsou lepší než předtím. A to jste dokázal vy.“

„Nikoliv. Dokázal to Garrett.“

„Jenže vy jste v něm probudil zájem, aby to udělal. Dokonce mluví o tom, že se příští rok přihlásí do kurzu kreativního psaní. Myslí si, že by z něj mohl být spisovatel.“ V jejích očích se zaleskly slzy. „Loni prolezl jen s odřenýma ušima. Museli jsme jít za ředitelem. A teď mi vypráví o Shakespearovi a chce se stát spisovatelem.“

Zamrkala, aby se zbavila slz. Carter nevěděl, co říct. „Doktor Maguire, povídal Garrett onehdy, má drsně nabušenou mozkovnu. Chtěla jsem jenom, abyste věděl, že ať Garrett udělá cokoli, ať se stane čímkoliv, nikdy na vás nezapomene. Chtěla jsem vám poděkovat.“

~ ~ ~

Carter vtančil do Macina ateliéru s velkou pizzou. Seděla na pohovce s nohama položenýma na konferenční stůlek.

„Pizza,“ oznámil a šel ji položit do kuchyně na linku. „Věděl jsem, že odpoledne fotíš. Já mám plný kufřík písemek k oznámkování, tak jsem se rozhodl pro pizzu. Navíc je to jídlo pro šťastné chvíle. Měl jsem opravdu dobrý den.“

Trochu zasténala a přiměla ho tak, aby k ní ustaraně přistoupil. „Jsi v pořádku?“

„Ano. Téměř. Pizza. Mám v žaludku pět litrů zmrzliny. Možná deset.“

„Zmrzlina.“ Posadil se na konferenční stůlek. „Něco jsi slavila?“

„Ne. Tedy možná. Asi to záleží na tom, čemu říkáš slavení. Pověz mi o svém opravdu dobrém dni.“

Nadzvedl se, aby ji políbil, a opět si sedl. „Nazdar, Mackensie.“

„Nazdar, Cartere. Je na tobě vidět, že máš radost.“

„Zažil jsem jeden z těch velkých okamžiků, alespoň pro mě. Mám jednoho studenta. Představoval výzvu, takový ten typ, co se posadí a okamžitě je myšlenkami kdekoliv, jenom ne v učebně.“

„Ach ano, to znám. Taky jsem to dělala. Bylo to praktické, hlavně když se probírala válka o nezávislost nebo celní tarify. A dneska se ti s tím studentem něco povedlo?“

„Teď už si vede docela dobře. Stačilo najít tlačítko, které zapíná jeho zájem a myšlení. To zapnutí je mu vidět v očích.“

„Opravdu?“

„Garrett je student, jenž nutí učitele pracovat o něco usilovněji. A když najdeš to tlačítko, je to velká odměna. To je ten student, kterému jsem psal na písemku dvojku ve svátek svatého Valentýna. Nebo den předtím.“

„Ano, vzpomínám si. To je pro Garretta moc dobře.“

„Dneska mě přišla navštívit jeho matka. Když za učitelem přicházejí rodiče, tak to obvykle není proto, aby mu přinesli jablko. Ale ona mi jich přinesla celý sad. Poděkovala mi.“

„Poděkovala ti.“ Mac zvědavě naklonila hlavu na stranu. „To je ten sad?“

„Ano. Moje práce nespočívá jenom v učení faktům a teoriím nebo známkování. Její podstatou je i... nalezení toho tlačítka. Já našel to Garrettovo a ona mi přišla poděkovat. Proto mám takovou radost.“

„Změnils něčí život. To je úžasná schopnost.“

„Tak daleko bych nešel.“

„To není pravda, děláš to. Dobře si toho všímám. Je to strašně důležitá věc. Máš můj obdiv. Přinesu ti kus pizzy. Ale nedám si ji s tebou,“ dodala, už když vstala. „Jsem plná zmrzliny.“

„Proč jsi jí snědla tolik?“

„Nenažranost,“ pokrčila rameny. Carter ji následoval do kuchyně.

„Říkalas mi, že ke zmrzlině se uchyluješ ve chvílích citového rozbouření.“

Ohlédla se na něho přes rameno a vytahovala talíř. „Někdy zapomínám, jak dobře umíš naslouchat. Řekněme, že já jsem dobrý den neměla. Nebo možná měla,“ uvažovala nahlas. „To závisí na úhlu pohledu.“

„Povídej.“

„To není důležité. A máš tady Garrettovu pizzu. Chceš k ní sklenku vína?“

„Jenom když si dáš taky, zatímco mi budeš vyprávět. Můžeme strávit příštích několik minut chozením kolem horké kaše, nebo uspoříš čas a řekneš mi to hned.“

„Máš pravdu. Kroužení kolem by té záležitosti jenom dodalo na důležitosti, jakou si nezaslouží. Moje matka se znovu vdává.“

„Aha.“ Pozorně si prohlížel její tvář, zatímco nalévala víno. „Nelíbí se ti.“

„To netuším. Nikdy jsem se s ním nesetkala.“

„Chápu.“

„Ne, nechápeš.“ Krátce položila dlaň na jeho ruku. „Nedokážeš pochopit, jak se nějaká matka chystá provdat bez toho, že by její dcera tušila, jak vypadá její nastávající. Pravděpodobně se s ním nesetkala ani Eloisa. Lindu vůbec nenapadlo, že by nás měla představit. V každém případě Elliot/Meyers/Barringtonová... Bože, já ani nevím, jak se bude

jmenovat tentokrát. Příbuzenské styky Elliot/Meyers/Barringtonové lomeno to neznámé jméno nezahrnují rodinné večere, takže seznámení s tímto novým příbuzným není pro Lindu prioritou.“

„Je mi líto, že tě to rozrušilo.“

„Nevím, co to se mnou udělalo. Nevím, proč mě to překvapuje. Když jsem Lindu viděla naposled, bylo to poté, co mi sem o půlnoci hystericky telefonovala a já se hnala po zatracené ledovce k ní v domněnku, že ji znásilnili, napadli nebo bůhvíco.“

„Cože? Kdy to bylo?“ Otočil se a sevřel Mac paži. „Byla zraněná?“

„Ach, bylo to... tu noc, kdy jsi měl večer rodičovské schůzky. A ne, nebyla zraněná. Tedy ne v obvyklém slova smyslu. Ležela stočená na podlaze a *umírala*, protože Ari – to je ten její nový snoubenec – musel odletět obchodně do Paříže a nevezl ji s sebou. Málem jsem telefonovala na policii a záchranku, a ona potom brečí kvůli Paříži. Otočila jsem se na patě a odešla. Body pro mě, protože obvyklý modus operandi by bohužel vypadal tak, že bych tam zůstala, uklidňovala ji a uložila do postele.“

„Proč jsi mi o tom neřekla?“

„Nevím.“ Zavrtěla hlavou a dlouze vydechla. „Opravdu ne. Nebyl to jeden z těch momentů mezi matkou a dcerou, na které je člověk hrdý, tak jsem se asi snažila na to nemyslet. Na odchodu jsem jí řekla, že až zavolá příště, tak nepřijdu. A řekla jsem jí i další tvrdé věci.“

„Bylo potřeba, abys je řekla, stejně jako bylo potřeba, abys odešla.“

„Máš pravdu, jako většinou,“ souhlasila Mac. „A dneska sem přitancovala v novém kožichu a s diamantovým prstenem velkým jako lednička, jako kdyby se nic nestalo. Ty něco vykládej o přepínacích tlačítkách! V červnu se vdává. Arimu je díky kožichu, prstenu a žádosti o ruku odpuštěno. A Linda očekávala, že jí připravíme svatbu. Přitom v červnu je tady doslova přehlídka nevěst. Jsme totálně zamluvené. Když jsem jí to oznámila, rozvzteklila se a začala mě napadat. Potom se

vydala za Parker. To je na tom to nejlepší. Parker ji umlčela a ukázala jí dveře. Potom jsme si daly tu zmrzlinu.“

Mac se napila vína. „Tvůj den se mi líbí víc.“

„Nevěděla, že máte plno.“

„Ne, to opravdu ne. Ale upřímně řečeno, něco takového jí ani nepřišlo na mysl. Linda nevidí dál než na to, co chce ona. Nic jiného neexistuje. A i její hněv a šok, dokonce i ublíženost, když nedostane to, co chce, jsou upřímné. Vrozené. Má emoční zralost octomilky. Má v tom prsty její matka, která jí plnila každý vrtoch a učila ji, že je středem vesmíru. Linda je produkt této výchovy.“

„To ještě neznamená, že má dovoleno chovat se k tobě takovým způsobem.“

„Má. Měla dovoleno, co se jí zlíbilo. To já jsem zodpovědná za svoje reakce. Ale pracuji na tom. Garrett a já projevujeme jisté zlepšení. Nedostala, co chtěla.“

„To není splněný cíl, ale jen dílčí výsledek. Bude se to opakovat. Vráť se a znovu tě zraní. A až to udělá, bude mít co do činění se mnou.“

„Cartere, přece to nechceš brát na sebe. Je to od tebe milé, ale...“

„Není to milé. A bude jednat se mnou.“

Vzpomněla si, jak dostal ránu od vzteklého opilce. „Vím, že se umíš ovládat. Ale je to moje matka a musím to vyřídit já.“

„Stejná DNA z ní nedělá tvou matkou.“

Mac chvíli mlčela. „Ne,“ přikývla, „to opravdu ne.“

KAPITOLA DVACET

Před polednem začalo sněžit a v poledne svět mimo ateliér zachvátila bílá bouře. Sníh padal hustě a rychle a škrtl krátké období tání na konci února. Březen, napadlo Mac, přichází vyzbrojen lvími tesáky a drápy.

Nepřetržitě vířící vločky a vytí stále zuřivějšího větru v ní probouzely touhu zachumlat se do přikrývky s knihou a hrnkem horké čokolády v rukou. Až na to, že na pátou hodinu odpoledne měly naplánovanou generální zkoušku. Sobotní nevěsta, bláznivá pedantka, matce přírodě zjevně nedokázala vnutit svou vůli.

Ale Mac, dobře připravená i na drsné podmínky, se pustila do přípravy ochrany jak sebe, tak svého profesního vybavení na cestu do hlavní budovy. Sbalila poznámky, vytáhla ze zásuvky náhradní paměťové karty – a našla fotografii sebe s Carterem i tu druhou, kterou zabalila pro něho.

„Ještě pořád jsem nedodala třetí část dárku,“ pronesla nahlas a udělala si radost tím, že fotku, kterou si chtěla nechat, postavila na pracovní stůl. „Připomínka, abych nezapomněla,“ rozhodla se.

Zrovna stoupala po schodišti, aby se převlékla, když zazvonil telefon. „Haló, profesore. Kde jsi?“

„Doma. Zrušili odpolední vyučování. Venku je hrozně. Musel jsem se tu zastavit a vzít si pár věcí včetně kocoura. Nechci ho tady nechat pro případ, že bych se sem zítra nedostal.“

„Nedělej to.“ Odnese si telefon k oknu a dívala se, jak se stromy ohýbají v divokých poryvech vichru. „Nechod’ v tomhle nečase ven. Zůstaň doma – v teple a bezpečí, abych se nemusela

bát, že se ti něco stane na silnici. Stejně se zrovna chystám do hlavní budovy. V pět máme zkoušku.“

„V téhle slotě?“

„Máme i nouzové plány. Například se pokusíme rituálně zaříznout kuře, abychom přivolaly dobré počasí.“

„Mohl bych pomoci. Tedy kromě toho s kuřetem.“

„Mohl, ale také bys mohl skončit v závěži nebo narazit do stromu. Já musím pouze přejít ty metry k hlavní budově.“ Během hovoru se probírala oblečením a rozhodla se pro pevné manšestrové kalhoty a rolák. „Parker teď bude mít na drátě šéfa národní meteorologické centrály.“

„Žertuješ.“

„Ne, jenom trochu přeháním.“ Posadila se, aby si natáhla hrubé ponožky, a přidržovala si telefon u ucha ramenem. Pak si s kroucením boků svlékla flanelové kalhoty. „V případě nutnosti využíváme konferenční hovor nebo virtuální spojení, pokud je na to klient zařízen. Potom budeme odhazovat a odhrabávat sníh. Už jsme to tak dělaly i předtím. Zítřejší svatba proběhne, tomu by mohla zabránit jenom skutečná sněhová bouře. Možná bys mi mohl znovu pomáhat. A přiber kocoura. Tímto způsobem tady budeš moci zůstat celý víkend.“

„Přijdu. I dneska večer bych byl raději s tebou než tady s písemkami.“

Natáhla si manšestráky. „I já bych byla raději s tebou, než jednala s nějakou hysterickou, nechutně pedantskou nevěstou.“

„Myslím, že jsi vyhrála. Snaž se držet v teple. Možná mi budeš moci zavolat později, až skončíte. Řekneš mi, jak to dopadlo.“

„Určitě. Ale poslyš, je některá z těch písemek na opravu od Garretta?“

„Jistě.“

„Tak doufám, že dostane jedničku. Uvidíme se zítra.“

Ukončila hovor, svlékla mikinu a oblékla si rolák. Popadla taštičku s líčidly a náhradní kotníkové boty pro případ, že by se nevěsta rozhodla čelit živlům.

O pět minut později se prodírala ledovým větrem a sněhem. Pokud vánice v příštích několika hodinách neustoupí, tak už nás zachrání jenom zázrak. A i v tom případě se všichni účastníci

zkoušky pěkně nadřou. Bude muset uplatnit všechny své schopnosti, aby pořídila nějaké pořádné snímky nevěsty.

Nebo si dát něco na posilnění.

Odložila si věci v předsíni a dupáním setřásla sních z nohavic a bot. Nakoukla do Laureliny kuchyně.

Její kamarádka nanášela polevu ze světla růžového fondánu na třetí stupeň dortu.

„Co to je? Mám v poznámkách dort s bílou polevou, růžovými a fialkovými kvítky, nahoře tradiční postavičky nevěsty s ženichem.“

„Změna požadavku. Asi jsi nedostala poslední opravy – popravdě řečeno jsem neměla čas, takže jsem je možná ani neposlala.“

„Žádný problém. Doplním si tu změnu sama. Co myslíš, kolikrát vyměnila adepta na ženicha, než se rozhodla pro toho zítřejšího?“

„Hrůza pomyslet. Asi tak dvanáctkrát až osmnáctkrát. Ale vůbec si nejsem jistá nevěstou. Parker se s ní vybavuje od chvíle, kdy spadla první vločka. Emma je u sebe a připravuje květiny.“

„Pořád platí, že květinová družička bude mít malou kytku?“

„Zatím ano. Mým úkolem je dát fondánu stejný odstín barvy, jakou budou mít růže.“ Laurel zvedla poupě, které jí dala Emma, a porovнала jeho barvu s polevou. „Myslím, že se mi to podařilo. Ted' vypadni. Ještě musím nanést hektary polevy na další stupně, než tohle své dítě dokončím.“

„Jdu pomoci Parker.“

Parker ležela na podlaze své kanceláře a se zavřenýma očima a sluchátky na hlavě mluvila tichým, uklidňujícím hlasem do mikrofonu. „Já vím, Whitney. Je to tak nefér. Ale... Ne, vůbec vás neobviňuji. Cítím to stejně.“ Otevřela oči a vzhlédla k Mac. Pak je zase zavřela.

„Jsem tady pro vás. Všechny jsme tady pro vás. A máme několik nápadů, jak... Whitney! Chci, abyste přestala. Poslouchejte mě. Dýchejte zhluboka. Tak, a ted' poslouchejte. Neumíme poručit počasí. S některými věcmi v životě to tak prostě je. Záleží pouze na tom, abyste se zítra provdala za

milovaného muže a abyste mohli zahájit šťastný společný život. Na tom počasí nemůže nic změnit.“

Mac to poslouchala na půl ucha. Šla ke skřínce a přinesla kamarádce láhev s čerstvou vodou.

„Neplačte, drahoušku. Uděláme to takhle. Budeme myslet jenom na dnešek. V pět uskutečníme konferenční hovor s vámi, Vincem, svatebními hosty a vašimi rodiči. Projdeme krok za krokem to, co se bude zítra dít. Počkejte, prostě počkejte. Nejdříve se budeme soustředit na dnešek. Budeme to probírat tak dlouho, jak bude třeba. Víím, jak jste se na dnešní večerní zkoušku těšila.“

Parker stále se zavřenýma očima chvíli poslouchala. „Ano, Whitney, ale souhlasím s vaší matkou a Vincem. Nemá smysl riskovat jízdu po silnicích a snažit se dopravit všechny sem k nám nebo do restaurace. Ale chci domluvit, pokud s tím budete souhlasit, aby jedna z našich dodavatelek občerstvení dopravila všechno potřebné k vám. Bydlí jen několik bloků od vás. Všechno vám doveze a připraví. Whitney, můžete to pojmout jako veselý předsvatební večírek, nebo jako tragédii. Mluvila jsem s vaší matkou a ta souhlasí se vším, co jsem vám právě navrhla.“

Mac se sehnula a poklepala láhví na Parkeřinu ruku. Parker ji uchopila, ale jen ji držela.

„Líbí se jí představa, že má plný dům lidí a může uspořádat večírek na počest své dcery. Dáte si večeři, víno, bude kolem vás rodina a přátelé, v krbu bude hořet oheň. Bude to jedinečná, nekonvenční, příjemná a zábavná generálka na zítřek.“

„Sakra ty jsi dobrá,“ zašeptala Mac.

Parker otevřela oči a obrátila je v sloup. „To je pravda. Starosti o zítřek nechte na mně. Slibuji, že uděláme všechno pro to, aby to byl nezapomenutelný den. Ale nejdůležitější ze všeho je to, že si berete Vince. Nyní chci, abyste se uvolnila a pociťovala pouze radost. Uděláme z dnešního večera skvělou zábavu. Ještě vám zavolám. Ano. Slibuji. Běžte pomoci matce.“

Parker si stáhla sluchátka. „Bože!“

„Vsadím se, že teď už se nestará, jestli má družička mít košíček nebo kytku.“

„Ne, teď je zaneprázdněná proklínám bohů.“ Parker se posadila, odkroutila víčko láhve a dlouho, dlouho pila. „Nedivím se jí, že ztrácí nervy. Kdo by je neztrácel? Ale při svatbách v zimě se musí počítat s tím, že může sněžit. Connecticut prostě leží v takovém podnebném pásmu. Jenže podle ní je sních osobní urážka s cílem zničit jí život.“

Parker se znovu napila a pak pokračovala. „Musíme dát odhrnout cesty a parkoviště, uklidit chodníky a terasu.“ Pak udělala totéž, co radila Whitney: zhluboka dýchala. „Silniční čety jsou venku, takže doufejme, že odvedou svoji práci.“

„Co auta s pohonem všech čtyř kol?“

„Společnost zajišťující limuzíny může použít hummer. Ženich je ochotný zapomenout na limuzínu a naložit lidi do svého SUV. Mluvila jsem se všemi našimi pomocníky. Neměli by mít problémy.“

„Takže se asi taky poohlédnu po lopatě.“

V osm večer už sněžilo jenom nárazově. Mac seděla v kuchyni s kamarádkami a dávaly si dušené hovězí paní G.

„Kdy se vrátí domů?“ zeptala se Mac. „Už nám docházejí zásoby.“

„Prvního dubna,“ odpověděla Parker, „jako vždycky. Zvládneme to. A zvládneme to i zítra. Právě jsem mluvila se šťastnou, mírně opilou nevěstou. Skvěle se baví. Mají tam vybavení na karaoke.“

„My máme odhrnutý sních a předpověď na zítřek hlásí jasnou oblohu a čtrnáct stupňů Celsia. Vítr ustal už teď. Dort je v chladničce a je nádherný,“ oznámila Laurel.

Emma přikývla. „Květiny totéž.“

„Ráno nastoupí hoši na odházení chodníku a zametení terasy,“ doplnila Parker. „Takže tohle můžeme také odškrtnout.“

„Díkybohu,“ oddechla si Emma.

„Požádala jsem nevěstina otce, aby svým digitálním fotoaparátem udělal nějaké snímky večerní oslavy. Pohraji si s nimi a přidám je do jednoho z alb. Bude to dárek pro nevěstu.“ Mac vstala. „Teď jdu domů a ponořím unavené tělo do horké lázně.“

V mírném sněžení šla po osvětlené pěšině k domku. Připomnělo jí to ten večer s Carterem, kdy ji přemluvil k procházce sněhem.

Zavolá mu. Ponoří se do horké vody se sklenkou vína, několika zapálenými svíčkami – a Carterem na lince. Napadlo ji, jak by zareagoval na sex po telefonu, a zasmála se tomu. Neustále ji překvapoval. Vsadila by se, že se z něho vyklube šampion i v této oblasti.

Vešla do domku a naslouchala tichu. Měla ráda ticho a prostor. Zvláštní, že Carterova přítomnost tohle nenarušuje. Jenom z toho dělá společnou záležitost. Jejich ticho, jejich prostor.

Podivná úvaha.

Při svlékání pláště pohlédla na fotografii na pracovním stole. V rámečku spolu vypadali docela hezky.

Stadium, ve kterém se nyní nachází jejich vztah, je dobré, napadlo ji cestou po schodech. Žádné lpění na nějakém modelu, jenom pobyt v tom příjemném, klidném prostoru. Určitý řád i pohoda.

Vešla do ložnice a odhodila náhradní boty, které nemusela použít, ke skříni. Sundala si náušnice a položila je na prádelník.

Pak se zarazila, a když se rozhlédla, syčivě se nadechla. Ráno neustlala postel. Odhodila oblečení na křeslo. Na podlaze nechala ponožky. Její překrásný šatník... Ne že by to byla přímo katastrofa, přemítala, ale proč pověsila šedou halenku mezi bílé? A ta černá halenka patří do části s halenkami a ne se saky, mezi nimiž visí i Carterovo sako.

Vrátila jsem se ke starým zlovykům, pomyslela si znechuceně. Teď mám přece místo pro všechno, tak proč ty věci *nedávám*, kam patří? Proč nemám vládu nad vlastním prostorem, vlastními věcmi, vlastním...

Životem.

Protože jsem zmatená. Protože život je zmatený. Jestliže Carterovo sako visí mezi jejími, záleží na tom? Ponožky se ztratí, postel se zmuchlá. Matka je sobecká, otec bezstarostný.

A občas při generální zkoušce sněží.

Jak to řekla Parker?

S některými věcmi v životě to tak prostě je. Můžete z toho udělat veselý večírek, nebo tragédii.

Nebo, uvažovala Mac, můžete odmítnout udělat další krok. Odmítnout vzít si to, co chcete, protože se bojíte, že to můžete jednoho dne ztratit.

Seběhla dolů ze schodů a zvedla fotografii. „Carter se objevil jen tak,“ řekla tiše, zatímco se dívala, jak spolu vypadají. „Prostě se objevil v mém životě a všechno se změnilo.“

Zvedla oči k fotografii tří děvčátek pod loubím z bílých růží. K modrému motýlovi na kytici z polních fialek a pampelišek.

Roztřeseně vydechla a přitiskla ruku na srdce. Samozřejmě. Ovšem. Je to úplně jasné, stačí se na to podívat.

„Můj bože. Na co čekám?“

Carter ležel na pohovce s knihou a skleničkou whisky. Kocour mu zahříval nohy a v pozadí tiše hrála hudba.

Takhle trávil zimní večery a vyhovovalo mu to. Pouze litoval, že v pokoji nehoří oheň. Jenže to by musel mít napřed krb. Oheň dodává večerům dech domova. Takovou tu atmosféru linoucí se z filmových scén natáčených ve šlechtických sídlech.

Profesor sedící s kocourem před krbem, ponořený do četby.

Téměř viděl portrét, jaký by nafotila Mackensie, a tato představa ho potěšila i pobavila.

Litoval, že Mac není s ním. Ležela by na protější pohovce, takže když by zvedl oči od knihy, viděl by její tvář. Sdíleli by klid zimního večera a imaginárního ohně.

Snad jednou, napadlo ho, až bude připravená. On sám byl částečně připraven na okamžik, kdy ji zase uvidí, už od střední školy; nemělo smysl to popírat. A nyní byl připraven kompletně. A tentokrát to u něj bylo vzplanutí muže k ženě, nikoliv chlapce k dívce.

Jenže Mac v sobě neměla tuto jiskru, ten dávný plamínek, čekající na opětovné vzplanutí.

Neměl by ji vinit z toho, že potřebuje více času.

„No, trochu možná ano,“ řekl ke kocourovi. „Ne tak z té potřeby více času, ale z toho, že si nevěří. Jak může nějaká žena nedůvěřovat lásce, když jí má tolik v sobě? Já vím, já vím. Nejdražší matinka, absentující otec. Spousta zjizvené tkáně.“

Takže musí čekat. Bude ji milovat, bude s ní chodit. A bude čekat.

Vrátil se zpět ke knize a ponořil se do příběhu. Usrkl whisky. Leknutím škubl rukou a polil si košili, protože někdo zabušil na dveře.

„Zatraceně.“

Sundal si brýle a odložil je spolu s knihou na stůl. Triáda protestoval, když si uvolňoval nohy. „To není moje vina, za to může někdo, kdo je dostatečně šílený, aby byl v tomhle počasí venku.“

Váhavě vstal a pak ho napadlo, že někdo mohl mít nehodu a hledá pomoc. Rychlým krokem, před očima obrazy havárií na kluzkých silnicích, došel ke dveřím. Když je otevřel, do náruče se mu vrhla Mac.

„Cartere!“

„Mackensie.“ Strachem se mu sevřelo nitro. „Co je? Co se stalo?“

„Všechno.“ Otočila hlavu a drtila mu ústa svými. „Všechno.“

„V sídle Brownových?“ Napadl ho požár. „Hoří? Nebo...“

„Ne.“ Nepřestávala se k němu tisknout. „Našels mě.“

„Jsi ledová. Pojď do tepla. Potřebuješ se posadit. Ať se stalo cokoliv...“

„Zapomněla jsem na rukavice.“ Zasmála se a znovu ho políbila. „Zapomněla jsem zapnout v autě topení. Zapomněla jsem ustlat postel. Nevím, proč jsem si myslela, že je to důležité.“

„Uhodila ses?“ Zaklonil jí hlavu a podíval se jí do očí. Nezdálo se, že by byla v šoku, ale měla v nich trochu divokosti. „Pilas? A jela autem v takových podmínkách? Nemůžeš...“

„Nepila jsem. Uvažovala jsem o víně, vaně a sexu po telefonu, ale to bylo předtím, než jsem si uvědomila, že jsem neustlala postel a neuklidila ponožky do prádelního koše.“ Přičichla k němu. „Ale někdo tady pil. To je whisky? Ty piješ whisky?“

„Občas. Je studený večer, sníh a... Počkej minutku.“

„Vidíš? Neustále mě překvapuješ. Carter pije za zasněžených večerů whisky.“ Otočila se od něho, ale pak zase

zpátky. „A dostává rány do obličeje. Kupuje diamantové náušnice a směje se se svým otcem v kuchyni. Ach, tolik si přeji, abych tehdy měla fotoaparát. Mohla jsem zachytit ten okamžik a potom ti ho ukázat. Potřebuji k tomu mít další příležitost, kdy nebudu zápasit s nervy a závistí. Ale mám pro tebe jiný snímek.“

Zalovila v hluboké kapse pláště a podala mu balíček. „Třetí část dárku.“

„Proboha. Ty jsi jela celou tu cestu sem v tom nečase, abys mi dala nějakou fotku? Mohla ses zranit, mít nehodu...“

„Ano. Mohla. Takové věci se stávají. Ale nestalo se a jsem tady. Rozbal to.“

Pročísł si rukou vlasy. „Ukaž, pomůžu ti svléknout plášť.“

„Ten si umím svléknout sama. Rozbal to a podívej se.“ Sundala si kabát a přehodila ho přes zábradlí schodiště. „Přesně takhle to dělám. Odložím kabát kamkoliv. A tobě to ani nevadí. Možná někdy později ti to vadit začne. A co? Tak to rozbal, Cartere.“

Rozvázal stuhu a otevřel krabici. Usmívala se na něho a tiskla svou tvář k jeho. Vzpomněl si na polibek, na její radost z dárku. „Je krásná.“

„To je. Pořídila jsem ji hned po našem polibku. Vůbec sis toho nevšiml. Byl to krásný polibek, takže i fotka je krásná. Ale tohle – tohle jsme my. Díváme se dopředu, těšíme se. Dneska po práci, když jsem se vypořádala s věcmi, nad nimiž nemáme moc, které se nedají předvídat – dobré či špatné, šťastné či smutné –, přišla ta skříň. Pomíchala jsem halenky a mezi mými saky visí tvoje.“

„Ach, musel jsem ho tam pověsit, když...“

„To je jedno. Jde o smysl. Nezáleží na tom, že moje matka je moje matka nebo že věci nejdou vždycky přesně tak, jak si myslíš, že by měly jít. Podstatný je okamžik. Vím to lépe než kdokoliv jiný, ale nikdy jsem to neaplikovala na sebe. Na sebe ne. Důležití jsou lidé, jak se cítí, jak se zapojí, kým jsou o samotě a kým spolu. Právě na tom záleží a bez ohledu na to, jak rychle ten okamžik pomine. Možná právě proto, že pomine. Podstatné je, že ty jsi modrý motýl.“

„Jsem... co?“

„No tak, profesore. Doktore Maguire. Víš přece všechno o metaforách, analogiích, symbolismu. Přilétl jsi do mého života, přistál v něm zcela neočekávaně. Možná zázračně. A vznikl obraz. Mně jenom chvíli trvalo, než jsem ho uviděla.“

„Já přece ne... Ach ano, ten snímek. Svatební den, který jsi vyfotografovala jako děvče.“

„Zjevení. Zažila jsem je tenkrát a další dneska večer. Chci tohle.“ Vzala mu fotografii z ruky. „Chci to... mít tady.“ Rozhlédla se po pokoji a zvolila místo na jedné z polic jeho knihovny. „Tady vypadá správně, ne?“

Něco mu sevřelo srdce. „Ano. Patří tam.“

„Nepřichází se zárukou. Proč by měla? Není to auto nebo počítač. Je to život a ten bývá chaotický a někdy ztroskotá. Je to příslib, pokus. Chci slíbit, že to zkusím, Cartere.“

Vrátila se k němu a sevřela jeho tvář v dlaních. „Cartere Maguire, miluji tě.“

Když se pěst sevřená kolem jeho srdce opět otevřela, opřel se čelem o její. „Řekni to znovu, ano?“

„Je to poprvé, kdy jsem to někomu řekla – myslím tímto způsobem. Nevím, proč jsem si myslela, že to bude těžké. Není. Miluji tě. Miluji, když jsem s tebou. Věřím, že spolu dokážeme žít. Budu ti ubližovat. Stejně tak ty mně, nejsi dokonalý. Budeme zraňovat jeden druhého a rozesmávat jeden druhého. Budeme se milovat a budeme bojovat. Chci, abychom si slíbili, že nenecháme jeden druhého odejít. A budeme se pro to snažit udělat všechno, co můžeme.“

Jejich rty se setkaly. Tohle je slib, pomyslel si Carter. Tohle je vše, nač jsem čekal. Mackensie je tady a miluje mě.

„Jsem tak rád, že jsi neustlala postel.“

Tlumeně se zasmála na jeho rtech, než zaklonila hlavu. „To byl jenom jeden prvek z mnoha, které se sloučily v absolutní jasno. Musela jsem ti to říct. Nemohla jsem čekat. To ty jsi ten, kdo umí tak dobře čekat.“

„Stálo to za to. Podívej, co jsme získali.“

„Chci ti říct ještě něco. V ten valentýnský den – náš valentýnský den –, když v krabičce nebyl prsten, jedna část ve mně pociťovala zklamání. A to mě vyděsilo. Ale teď už se nebojím.“

Pozorně jí pohlédl do očí a z toho, co v nich viděl, mu poskočilo srdce. „Chci s tebou žít, Mackensie.“

„A já tě žádám, abys mě o to požádal.“

Jemně přejel rty po jejím čele. „Miluji tvoji tvář a tvoje ruce.“ Zvedl je a políbil ji na dlaně. „To, jak vypadáš, když držíš fotoaparát nebo se hrbíš u počítače. Mám v hlavě tucty tvých podob, obrazů a momentek. Mám je v srdci. A chci jich mít ještě víc. Vezmi si mě.“

„Ano.“

„Ano.“ Přivinul ji k sobě a pevně držel. „Řekla ano. Vezměme se v červnu.“

Prudce se od něho odtáhla. „V červnu? Jsme kompletně zadané. To je...“ Když se Carter usmál, přimhouřila oči. „Ty jsi ale vtipálek, Cartere.“

Se smíchem ji znovu objal. „Souhlasím s prvním volným datem, pokud ti to vyhovuje.“

„Dohodnuto. Ted' budu mluvit i za svoje partnerky. Dovol mi říct, že *Manželský slib* s radostí zajistí veškeré služby a zavazuje se, že ti zařídí perfektní svatbu.“

„Mám tebe. Už ted' je to perfektní.“

Pevně ho objímala po celou dobu, co se líbali. Potom mu položila hlavu na rameno a dlouze vzdychla.

Z police na knihy se na ni usmívaly jejich obličej. Okamžiky přicházejí a odcházejí, pomyslela si. Je to láska, která je spojuje v život.

A ona ji má.